

Carole
MORTIMER

**His Christmas
Eve Proposal**

MILLS & BOON

Lời cầu hôn đêm Giáng Sinh

His Christmas Eve proposal

Carole Mortimer

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Carole
MORTIMER

**His Christmas
Eve Proposal**

MILLS & BOON

Table of Contents

- [Chương 1 \(Vivian\)](#)
- [Chương 2 \(Charon\)](#)
- [Chương 3 \(Mèo béo\)](#)
- [Chương 4 \(Mèo béo\)](#)
- [Chương 5 \(Vivian\)](#)
- [Chương 6 \(Flora\)](#)
- [Chương 7 \(Sunset0203\)](#)
- [Chương 8 \(Sunset0203\)](#)
- [Chương 9 \(Sunset0203\)](#)
- [Chương 10 \(Flora\)](#)
- [Chương 11 \(Sunset0203\)](#)
- [Chương 12 \(Flora\)](#)
- [Chương 13 \(Sunset0203\)](#)
- [Chương kết \(Sunset0203\)](#)
- [\(1\)](#)
- [\(2\)](#)

Nội dung:

Một ngày nghỉ yên tĩnh trên ngọn đồi của mình là tất cả những gì mà ngôi sao Hollywood nổi tiếng Joshua Hawkley mong muốn. Nhưng khi cô nàng tóc đỏ hấp dẫn Rosie Harrison xuất hiện trong cuộc đời anh, và phá hủy đi sự bình yên của nó, thì khát vọng của anh bắt đầu thay đổi. Liệu rằng anh có thuyết phục được nàng có một cuộc đi dạo thật dài đủ để nàng sẽ gặp anh dưới hàng tầm gửi kia?

(*Chú thích:* Theo phong tục của ngày Giáng Sinh, bất cứ chàng trai và cô gái nào gặp nhau dưới hàng tầm gửi đều bắt buộc phải hôn nhau. Hôn nhau dưới hàng tầm gửi ngày Giáng sinh được xem là một thông báo ngầm cho một đám cưới hoặc đính hôn sắp tới.)

Trích đoạn:

“...Joshua Hawkley , 35 tuổi, ngôi sao điện ảnh hàng đầu được săn đón trên thế giới suốt vài thập kỉ qua, đang đứng trước mặt nàng ....

Chết tiệt! Anh muốn hôn nàng, muốn chạm vào người nàng. Và dường như Rosie không hề có ý muốn chống cự lại.....

Chỉ một nụ hôn thôi, anh tự hứa với lòng. Chỉ để biết cái cảm giác ngọt ngào của đôi môi nàng khi hôn anh. Chỉ để biết mùi vị của nàng như thế nào.

Nhưng nàng muốn nhiều hơn thế. Cần nhiều hơn thế.....”

MỤC LỤC

[Chương 1 \(Vivian\)](#)

[Chương 2 \(Charon\)](#)

[Chương 3 \(Mèo béo\)](#)

[Chương 4 \(Mèo béo\)](#)

[Chương 5 \(Vivian\)](#)

[Chương 6 \(Flora\)](#)

[Chương 7 \(Sunset0203\)](#)

[Chương 8 \(Sunset0203\)](#)

[Chương 9 \(Sunset0203\)](#)

[Chương 10 \(Flora\)](#)

[Chương 11 \(Sunset0203\)](#)

[Chương 12 \(Flora\)](#)

[Chương 13 \(Sunset0203\)](#)

[Chương kết \(Sunset0203\)](#)

Chương 1

“Donald, cứ để lại tách café lên bàn nhé, cảm ơn.” Từ trong phòng tắm, Hawk nói vọng ra với vị quản gia người Anh của mình, sau khi nghe thấy có ai đó gõ cửa phòng ngủ của chàng rồi bước vào. “Tôi sẽ ra ngoài sau vài phút nữa,” chàng nói thêm, mà không trông đợi một câu trả lời, rồi tiếp tục lau khô mái tóc sau buổi tắm sáng; Donald Harrison là hiện thân của một người làm việc có năng lực, và Hawk phải chúc mừng cho chính bản thân mình một lần nữa, bởi đã thuê được người cần mẫn như ông ta trong suốt 10 năm qua.

Chàng tiếp tục hát ngâm nga trong khi vắt chiếc khăn tắm qua vai. Lặng yên vài giây ngẩng nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ phòng tắm, chàng thưởng thức một màn tuyết trắng bao phủ hoàn toàn dưới những chân đồi, kéo dài tới tận dãy núi đá Canadian Rockies, nơi chàng có thể nhìn thấy nó hùng vĩ cao ngút trời từ đằng xa.

Quê nhà. Nơi đây hoàn toàn đối lập với cái ấm áp mà chàng đã bỏ lại ở Los Angeles ngày hôm qua; chàng có thể cảm nhận được cái lạnh cắt da cắt thịt ngay khi vừa bước chân xuống sân bay Calgary. Tuy vậy, nhờ hiểu rõ thời tiết ở Canada, Hawk đã mặc một chiếc áo khoác lông cừu, một chiếc quần jean bạc màu, và một đôi boots. Những thứ đó tuy có lẽ sẽ khiến chàng trông hoàn toàn lạc lõng giữa Los Angeles vào mùa này, nhưng lại là lý tưởng trong cái rét tỉnh người mà chàng biết mình sẽ phải đương đầu nơi đây.

Ngay lúc đó, chàng cảm nhận được một phần không khí của mùa lễ sắp tới, mùa lễ mà chàng sẽ trải qua cùng với tiết trời này. Không cần suy nghĩ, thậm chí không cần dự tính, đối với chàng, Giáng sinh phải là ở nơi đây, chứ không phải ở bất kỳ nơi nào khác. Cho dù chàng đang ở bất cứ nơi đâu trên thế giới, vào các kỳ nghỉ chàng sẽ luôn luôn bay về lại nơi đây, nơi một thời đã từng là quê hương, là tổ ấm gia đình của chàng.

Hiện tại cha mẹ chàng đang sống ở Florida, không khí ấm áp ở đó sẽ tốt hơn cho bệnh thấp khớp đã hành hạ cha chàng từ bao năm nay do phải làm việc đồng áng. Bọn họ sẽ đến ở tại ngôi nhà và mảnh đất rộng 5 mẫu trong vòng 3 ngày. Đó là tất cả những gì còn giữ được từ nông trại năm xưa. Em gái của Hawk và chồng nó – một tay lừa đảo ở thành phố – sẽ bay đến đây từ Vancouver vào cuối tuần cùng với hai đứa con của họ.

Chắc chắn lượng fan nữ đông đảo cuồng nhiệt dõi theo ngôi sao điện ảnh Joshua Hawkey sẽ thấy kỳ nghỉ Giáng sinh bên gia đình của chàng là một câu chuyện buồn tẻ vô vị, thay vào đó nhất định họ đang tưởng tượng ra chàng đang ở một hòn đảo Caribê nào đó, nằm phơi nắng trên những bãi cát vàng, và nhâm nhi Pina coladas với một phụ nữ bán khỏa thân nằm bên cạnh! (Vivi: pina coladas = một ly rượu được pha chế bởi một chút rượu rum, nước ép thơm, và một chút tinh chất dừa, sau đó trộn lẫn với đá).

Ý tưởng về người phụ nữ bán khỏa thân thì cũng không hẳn là tệ, nhưng phần còn lại thì chỉ là chuyện viễn tưởng.

Chàng xoay người nhìn kỹ hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương mờ hơi nước bên trên bồn rửa mặt. Chàng xoa xoa bộ râu mọc lởm chởm trên cằm mình trong khi cân nhắc xem có nên cạo đi hay không. Và chàng quyết định là không, trước khi cha mẹ đến, chàng có 3 ngày nữa để phiêu lãng bản thân và nghỉ ngơi thư giãn sau tất cả những màn phô trương nông cuồng cho buổi ra mắt bộ phim mới nhất của chàng vào cuối tuần trước. Và không cạo râu là một phần của quá trình nghỉ ngơi đó.

Không nghi ngờ gì, mẹ chàng sẽ than phiền về mái tóc dài này, chàng rầu rĩ nhận ra điều đó khi nhìn thấy hình ảnh một mái tóc ẩm ướt và rối bời xoa trên bờ vai. Tháng tới chàng phải bắt đầu bấm máy cho phần tiếp theo đã được chờ đợi từ lâu của bộ phim Vua Cướp Biển (*The Pirate King), và vì thế mái tóc sẫm màu đã được nuôi dài để chuẩn bị cho vai diễn.

Nếu họ có thể tìm được người thay thế cho vai nữ chính, thì bộ phim sẽ bắt đầu quay. Một người phụ nữ đang mang thai 5 tháng thì không thể diễn vai nữ thuyền trưởng cướp biển và theo lịch làm việc của Hawk thì việc quay phim không thể trì hoãn được cho đến khi đứa trẻ đã ra đời.

Ồ, dù sao đó cũng là vấn đề của đạo diễn Nik Prince, không phải của chàng. Hawk khẽ tùy tiện nhún vai và tản bộ đi ra phòng ngủ của mình.

“Donald, tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ – Chết tiệt, cô là ai thế hả?” Chàng rít lên. Đột ngột dừng lại ngay trước cửa phòng tắm, chàng nhìn chằm chằm qua gian phòng, một người phụ nữ trẻ đang đứng trước cửa sổ và đang kéo màn cửa ra.

Không có gì nhầm lẫn, cô ta chắc chắn là một người phụ nữ. Mái tóc dài ngang lưng đỏ rực, nhẹ nhàng gợn sóng buông xuống dọc theo những đường nét mảnh khảnh của cơ thể, đối lập với chiếc áo len dài tay màu đen ôm sát cơ thể.

Nhưng ngay cả nếu không có mái tóc đó thì cũng không thể không nhận ra những đặc điểm của thân hình cao ráo và đôi chân dài đó chỉ có thể thuộc về phụ nữ. Chiếc quần đen bó sát lấy thân hình của cô ta là tất cả những gì tốt nhất để chứng minh cho điều chàng nghĩ, Josh chau mày quan sát.

Nhưng cùng lúc đó, chàng biết rằng đáng nhẽ không nên có một người phụ nữ – cao ráo và chân dài hay thế nào khác – xuất hiện trong mấy dặm quanh đây!

Rosie khẽ xoay người lại khi nghe thấy giọng nói khàn khàn đầy khiêu gợi và không thể nhầm lẫn với ai khác của chàng diễn viên Joshua Hawkley, nàng cảm thấy khó thở khi chợt nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào thân hình khỏa thân của anh.

Joshua Hawkley, 35 tuổi, ngôi sao điện ảnh được săn đón nhất trên thế giới trong suốt

vài thập kỉ qua, đang đứng ngay trước mặt nàng – với một thân hình tuyệt mỹ, và hoàn hảo.

Cổ họng nàng trở nên khô khốc, môi và lưỡi cứng đờ, trong khi vẫn tiếp tục mở to đôi mắt xanh nhìn chăm chăm vào chàng.

Nàng chưa bao giờ là cái kiểu thiếu niên xì tin đó, và cũng chưa bao giờ cho phép bản thân mình như thế, theo kiểu những người treo đầy poster của ngôi sao nhạc pop và ngôi sao điện ảnh trên tường phòng ngủ. Nhưng nếu nàng trở thành một người như thế, thì người đàn ông này chắc chắn là ứng cử viên cho vị trí danh dự đó.

Joshua Hawkey – hoặc đơn giản là Josh đối với bạn bè – có chiều cao khoảng 6 feet (Vivi: gần 1m83), và sở hữu một cơ thể tuyệt mỹ mà ngay cả Adonis cũng phải ghen tị: (Vivi: Adonis là vị nam thần trong thần thoại Hy Lạp, nổi tiếng về vẻ đẹp của mình) đôi vai rộng với những cơ bắp rắn chắc, vài đám lông sẫm màu phủ lên vòm ngực mạnh mẽ và kéo dài lan xuống tận vùng bụng bằng phẳng.

Wow

Nàng thở hổn hển.

Whoa!

Nước bọt bỗng dung dâng đầy trong miệng và cổ họng, nàng nhận ra mình không thể rời mắt được khỏi thân hình hoàn mỹ đầy nam tính đó.

Dường như nhận ra được sự thèm khát từ trong ánh mắt đó, một tay Hawk bắt chợt di chuyển, kéo chiếc khăn tắm từ trên vai mình xuống quấn lại và thắt chặt quanh thắt lưng.

Rosie chớp chớp mắt, như thể đang dần thức tỉnh khỏi bùa mê, rồi chuyển cái nhìn của mình lên gương mặt chàng. Hai má nàng ửng hồng khi đôi môi như tạc khắc của chàng nhếch lên thành một nụ cười khẩy. Khuôn mặt anh ta có lẽ – chắc hẳn đã được Micheangelo⁽¹⁾ chạm khắc nên. Đôi mắt xanh thăm bên trên chiếc mũi điều hâu tạo nên điểm nhấn cho gương mặt, thêm vào đó là cái miệng mỉm cười uể oải và quái hằm to bạnh vuông vức. Mái tóc dài sẫm màu, rối bời và ẩm ướt sau khi tắm cũng hoàn toàn không thể xóa đi cái vẻ hoàn hảo đầy nam tính của anh ta, mà chỉ làm tăng thêm dáng vẻ vạm vỡ khỏe mạnh.

“Tôi hoàn toàn không biết làm sao cô có thể vào đây,” Hawk sốt ruột thốt lên khi thấy cô gái vẫn đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt. “Nhưng tôi thật sự khuyên cô rằng cô nên nhanh chóng rời khỏi nơi này!” chàng nói tiếp với giọng điệu không chút kiên nhẫn mà chàng thường đối xử với nhiều fan nữ hâm mộ cuồng nhiệt của mình.

Đây là hang ổ ẩn náu của chàng, chết tiệt thật, nó không nên được tiết lộ với công chúng, cần phải tránh xa những phụ nữ liều lĩnh muốn đến nơi này vì muốn chia sẻ chiếc giường với

chàng hoặc muốn lợi dụng mối quan hệ với chàng để nhận được một vai diễn!

Làm quái nào mà cô ta có thể qua mặt được Donald kia chứ? Cô ta chỉ là một cô gái, không hơn không kém, Hawk chắc chắn thế, cho dù cô ta cao ráo, bộ ngực tròn đầy, cặp mông đầy đà và cả cặp môi trề gợi tình mềm mại ẩm ướt.

Trên gương mặt hình trái tim của cô ta là đôi mắt xanh thăm mê hoặc, chìm trong hàng mi rậm rạp sẫm màu, cùng chiếc mũi nhỏ nhắn hênh hếch, được rây phủ một lớp tàn nhang mỏng, và chiếc cằm nhọn bướng bỉnh. Và tất cả vẻ đẹp yêu mị của cô ta được viền quanh bởi một mái tóc dài rục rủa mang phong cách thời kì tiền Raphael(2).

Hawk biết rằng, nếu tại một thời điểm khác thì chàng sẽ thấy vẻ đẹp hoang dại của cô ta đầy quyến rũ. Nhưng không phải khi cô ta đã xâm nhập vào nhà riêng của chàng. Không chỉ là vào nhà, mà còn vào tận phòng ngủ của chàng nữa, trời đất ơi!

“Nếu cô không rời khỏi đây trong vòng 2 phút, thì tôi không còn cách nào khác là phải dùng biện pháp mạnh để đưa cô ra khỏi,” chàng cảnh cáo nàng với vẻ khắc nghiệt, rồi thọc tay vào mái tóc rối bù của mình một cách thiếu kiên nhẫn, tính hài hước vốn có của chàng giờ đã hoàn toàn bốc hơi, thay vào đó là cơn giận dữ nóng nảy đối với sự xâm nhập bất hợp pháp của cô gái kia.

Đôi mắt xanh to tròn đến ám ảnh, nàng khẽ liếm môi lần nữa trước khi lên tiếng, “Ông Hawkey, nếu ông cho phép tôi được giải thích...” Giọng nàng hơi khàn khàn, trọng âm rõ ràng kiểu Anh.

“Cứ giữ lấy lời giải thích đó và cút ngay khỏi đây!” chàng cúi kính cắt ngang, rồi đột nhiên nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào chiếc khay đang đựng một bình cà phê cùng với một cái tách đặt trên mặt bàn cạnh giường. Cô ta nhất định đã đem nó vào đây. “Donald đâu rồi?” Chàng cau mày ngờ vực.

“Đó là điều mà tôi đang cố giải thích.” Rosie trả lời, cảm thấy chút nhẹ nhõm.

“Cô là?” Thái độ thách thức, chàng khoanh tay lại trước ngực, cánh tay khẽ hằn lên cơ bắp.

Anh ta thật sự đẹp tuyệt như khi ở trên màn ảnh, Rosie khẽ nín thở công nhận, và tình trạng bán khỏa thân ở trong căn phòng riêng tư và cá nhân của mình còn khiến anh ta đẹp hơn nhiều nữa.

Nhưng qua những lời chỉ trích của Joshua Hawkey, rõ ràng là anh ta hoàn toàn không biết nàng là ai hay nàng đang làm gì ở đây. Có lẽ Donald chưa nói với ông chủ rằng nàng đang ở đây.

Bây giờ nàng đã có thể hiểu được những lời công kích của Joshua Hawkley, sau khi nhận ra anh ta đã nghĩ nàng là một kẻ xâm phạm – một fan nữ hâm mộ quá khích? – trong nhà của anh ta.

Nàng nhún vai, “Tôi không biết là ông có để ý không, nhưng Donald của – ờ – đã không khoẻ chút nào từ hôm qua, khi ông ấy đón ông ở sân bay...” Nàng cau mặt khi thấy Hawk lúng túng lắc đầu, “Không ư? À, sáng nay ông ấy tỉnh dậy trong tình trạng run lẩy bẩy và sốt cao. Tôi nghĩ ông ấy chắc đã bị cúm,” nàng đã nói xong.

Sau khi nghe lời biện bạch này, có ba điều trở nên rõ ràng hơn với Hawk.

Thứ nhất, cô gái này biết rõ Donald là ai, và cô ta không hề là một kẻ xâm nhập không mời mà tới.

Thứ hai, cô ta đã dừng lại đột ngột sau khi bắt đầu lời biện bạch bằng từ “của.” (*của tôi)

Thứ ba, có lẽ cô ta không cần phải nói đầy đủ. Rõ ràng cô ta đã ở loanh quanh bên cạnh thì mới nhìn thấy được tình trạng của Donald như thế nào khi ông ấy thức dậy sáng nay...!

(1) Michelangelo là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, một nhà thơ và ông còn là một kỹ sư nổi tiếng vào thời kỳ Phục Hưng hiện đại. Bản thân ông được biết đến nhiều nhất là tượng khỏa thân David, hoàn thành vào năm 1504, tượng được làm từ đá thạch cao và được nhào nặn duy nhất bằng đôi tay nghệ sĩ của ông, đây là một tác phẩm tiêu biểu, trở thành mốc đánh giá cho kỹ thuật và trí tưởng tượng trong lĩnh vực điêu khắc thời Phục Hưng bấy giờ).

(2) Thời kỳ tiền Raphael : Đây là một thời kỳ trong hội họa phương tây ở Anh vào năm 1848, thời kỳ này sử dụng và phát huy mọi phong cách và tinh túy của hội họa Ý, sau đó Raphael xuất hiện và thay đổi cách thức cái nhìn về hội họa của Anh).

Chương 2

Dưới ánh sáng của những sự thật này, Hawk đánh giá ước lượng lại cô gái trẻ đang đứng bên cạnh chiếc giường ngủ bề bộn của chàng.

Cô ta nhìn có vẻ khá thân quen với chàng – như thể chàng có lẽ đã biết cô ta rồi... Trước đây chàng đã nhìn thấy cô ta ở đâu nhỉ? Chàng biết mình chưa từng gặp cô ta.

Và rõ ràng cô ta ở đây là để chăm sóc Donald...

Cô ta hẳn mới chỉ ngoài hai mươi – mà Donald thì đã ở cuối ngưỡng tuổi 40 rồi. Nhưng chênh lệch 20 tuổi không phải là một chướng ngại không thể vượt qua được.

Hawk chưa bao giờ thấy cần phải trao đổi về cuộc sống cá nhân của Donald với ông ta, nhưng chàng cho là người trợ lý của mình hẳn phải có một cuộc sống cá nhân nào đó. Chàng biết rằng người đàn ông già đó thích nghe nhạc cổ điển, và khi lịch làm việc cho phép, Donald sẽ biến đi đến các buổi hoà nhạc sống ở một nơi nào đó trên thế giới.

Tuy nhiên, ngoài những sở thích về văn hoá của ông ta, thì không nghi ngờ gì là Donald – cho dù với mái tóc bạc sớm- vẫn là một gã quyến rũ, và có đủ mọi nhu cầu bình thường của nam giới.

Cho dù vậy, Donald đã cảnh cáo Hawk không được mời một vị khách nữ ở lại khi chàng quay lại nhà tối qua. Donald đã tới đây hai ngày trước, để có thể chuẩn bị và làm ấm căn nhà nông trại chờ chàng tới.

Hawk cau có, cảm thấy sau những kết tội của mình về người phụ nữ này, giờ chàng rơi vào thế bất lợi. “Liệu Donald có cần gặp bác sĩ không?”

“Tôi không nghĩ vậy.” Rosie lắc đầu, thấy bốt chút căng thẳng vì Hawk đã không tra hỏi những tình tiết riêng tư về mối quan hệ của nàng với người nhân viên lâu năm của chàng. “Tôi đã cho ông ấy uống thuốc để hạ nhiệt độ của ông xuống, nên chắc ông ấy chỉ cần ngủ lại một lúc. Việc mà ông ấy miễn cưỡng phải làm mà không báo trước được với anh,” nàng nói thêm. Lý do cần kíp của Donald giờ đã trở nên sáng tỏ, nàng biết người đàn ông này hoàn toàn không biết thông tin gì về nhân thân của nàng.

Joshua Hawkley gật đầu ngắn gọn. “Tôi sẽ mặc quần áo và tới thẳng đó.”

“Tôi... vâng. Liệu tôi có thể hâm lại cà phê chẳng?” nàng nhăn mặt hỏi khi cầm cái khay vẫn chưa hề được động đến mà nàng vừa mang tới lúc nãy.

Hawk cảm thấy một ly rượu brandy có lẽ sẽ tốt hơn sau cú sốc đột ngột khi chàng nhìn thấy người phụ nữ này trong phòng mình, nhưng bây giờ mới chỉ là mười giờ sáng, nên cần phải uống cà phê. “Vậy sẽ rất tuyệt,” chàng đồng ý, quay đi khỏi, vội vã mặc quần áo vào để có thể đi nói chuyện với Donald.

Chàng cân nhắc phải xử trí thế nào nếu Donald có những mối quan hệ tình ái, ông ta chưa bao giờ mang bất kỳ một người đàn bà nào của mình về nhà với ông ta trước đây. Nhưng ngay lập tức, Hawk nhận ra đây là mùa nghỉ lễ – một thời điểm để mọi người đều muốn ở gần bên ai đó.

Điều đó có nghĩa là chàng chắc sẽ phải chấp nhận người bạn tóc đỏ với sắc đẹp hoang dại của Donald ở lại đây một thời gian.

Đó là một suy nghĩ khiến chàng thấy mình bị xáo trộn một cách kỳ lạ.

* * *

Khi Joshua Hawkley bước vào căn phòng bếp ấm cúng, lát gạch xanh – trắng với hàng tủ gỗ sồi, cà phê đã đun gần xong.

“Thuốc uống có vẻ có hiệu quả,” chàng nói dài giọng, Rosie quay lại thận trọng nhìn chàng. “Donald đã ngủ rồi,” chàng nói thêm. “Điều đó có nghĩa là mọi lời giải thích đều sẽ tới từ phía cô,” chàng nói dứt lời một cách lãnh đạm, và đi ngồi xuống một cái ghế đẩu ở quầy bar điểm tâm, nhìn tới nàng với vẻ dò hỏi.

Rosie phải công nhận giờ chàng phần nào hơi bớt vẻ uy hiếp hơn khi mặc một chiếc áo chui đầu xanh navy, quần jeans bạc màu và đôi boots cao bồi trầy xước. Nhưng chỉ một chút xíu thôi; cái vẻ đen tối điển trai ấy đã làm say lòng khán giả điện ảnh, đã khiến hàng triệu phụ nữ trong vòng nô lệ của chàng, và trong đời thực, ảnh hưởng của nó không hề ít xáo trộn hơn chút nào, và mái tóc dài của chàng khiến chàng có diện mạo của một tên cướp biển.

Ý nghĩ đó chắc hẳn là do nàng biết sang năm mới, chàng sẽ bắt đầu đóng phần hai của bộ phim triệu đô Vua hải tặc ăn khách trên bảng xếp hạng box office, nàng phải thừa nhận như vậy.

Nàng chủ tâm quay đi khỏi cái nhìn xoi mói từ đôi mắt xanh của chàng, để rót cà phê vào một cái cốc đang chờ, mục đích để câu giờ. Nàng không thật sự chắc chắn Donald sẽ muốn nàng kể với ông chủ của ông đến bao nhiêu. Việc Donald thực tế đã không hề nói với Hawk bất cứ điều gì về nàng chỉ khiến nàng thêm phần miễn cưỡng!

“Hãy rót cho mình một cốc và tới uống cùng tôi,” Hawk mời nàng với chất giọng khàn khàn, ngay khi nàng đặt chiếc cốc cà phê đen ngút hơi lên trên quầy bar điểm tâm trước mặt chàng, cùng với đường và sữa.

Rốt cục thì, chỉ bởi vì việc nàng là bạn của Donald cũng không có nghĩa là nàng phải hầu hạ chàng.

Hawk quan sát những nếp nhăn hằn sâu suy nghĩ khi nàng miễn cưỡng làm theo lời đề nghị của chàng, đôi tay nàng cử động nhanh nhẹn và duyên dáng, cơ thể mảnh dẻ thướt tha – bộ ngực đầy đặn nhô lên trên chiếc áo len dài tay nàng đang mặc.

Vì tất cả những điều đó chàng đã ngạc nhiên khi thấy nàng ở đây, Hawk chắc chắn không thể chê trách gì về khẩu vị của Donald về đàn bà!

Chàng chờ cho đến khi nàng ngồi lên cái ghế đối diện, nàng không nhìn thẳng vào mắt chàng cho lắm, rồi chàng lại mở lời lần nữa. “Có lẽ chúng ta nên mở đầu bằng tên cô?” chàng đưa ra lời mời với vẻ hoà nhã.

Đó có lẽ không phải là một câu hỏi khó, nhưng tuy vậy, Hawk cảm nhận được sự do dự của nàng, nàng khẽ nhìn chàng dò hỏi trước khi trả lời.

“Rosie,” cuối cùng nàng đáp, đôi tay duyên dáng ôm quanh chiếc tách cà phê của nàng như thể để lấy thêm sức mạnh từ hơi ấm nơi đó.

Hawk vẫn giữ vẻ mặt hoà nhã thận trọng. “Rosie gì cơ?”

“Coi này, Ông Hawkley.” Nàng nhìn lên chàng, rõ ràng hoàn toàn cảm thấy không thoải mái với việc chàng đặt câu hỏi cho nàng. “Tôi thực sự nghĩ là anh nên nói chuyện này với Donald... của tôi.”

Một lần nữa Hawk lại nghe thấy sự ấp úng đó đằng trước “của tôi”...

Cái gì “của tôi” cơ? Bạn? Người tình? Cái gì chứ?

Hawk thấy bản thân mình cực kỳ tò mò muốn biết câu trả lời cho câu hỏi đó.

Vậy nên chàng chờ đợi, kinh nghiệm đã cho thấy rằng một sự ngóng trông im lặng từ phía chàng rốt cuộc sẽ mang đến một câu trả lời. Và chàng không phải đợi lâu.

“Nếu tôi ở đây không tiện, anh chỉ cần nói vậy và tôi sẽ đi khỏi,” nàng bối rối mở lời.

Nhưng chỉ hành động gợi ý của nàng cũng có vẻ khiến gò má nàng xanh xao và cặp mắt xanh sẫm nhìn ám ảnh...

Tại sao? Hawk tự hỏi. Người phụ nữ này đang che giấu điều gì, hay chạy trốn điều gì? Quan trọng hơn là, tại sao cô ta lại chọn chạy tới với Donald?

Chàng nhìn nàng với cặp mắt sụp xuống. “Tôi không nói vậy,” chàng kéo dài giọng. “Tôi chỉ đang tự hỏi. Cô và Donald đã biết nhau lâu chưa?”

Nàng và Donald đã biết nhau lâu chưa ư? Rosie cân nhắc suy nghĩ. Chắc chắn điều đó phụ

thuộc vào việc “biết nhau lâu chưa” có hàm ý gì?

“Vâng, một thời gian,” cuối cùng nàng trả lời với giọng khàn khàn. Hawk gật đầu. “Và cô ở đây để nghỉ lễ với ông ấy?”

“Có lẽ vậy.” Một lần nữa câu trả lời của nàng lại không có gì đảm bảo cả.

Bản thân nàng vừa mới đến Canada ngày hôm qua, Hawk lại sắp tới, những triệu chứng cảm cúm ban đầu của Donald đã khiến mọi cuộc trao đổi tỉ mỉ mà nàng có lẽ cần phải nói với Donald đều bị sao lãng, vậy nên Rosie không hề biết kế hoạch ngắn hạn hay thậm chí dài hạn của nàng là thế nào nữa. Cũng thậm chí không biết Donald sẽ muốn nàng ở lại hay ở cùng ông dịp nghỉ lễ hay không.

Điều duy nhất đã giết thời gian ngày hôm qua của nàng là, khi nàng ném các thứ vào trong một cái valy, sẵn sàng cho chuyến bay của mình, nàng chỉ suy nghĩ về cái váy xatanh trắng và viền đăng ten váy cưới mắc trên cánh cửa tủ quần áo của nàng – một lời nhắc nhở không nguôi về việc tại sao nàng lại phải chạy trốn đi. Nàng cần phải đi đâu đó, nơi không ai định tìm kiếm nàng, và cũng cực kỳ hy vọng ở nơi đó không có ai nhận ra nàng. Joshua Hawkey hiển nhiên là không có...

Vài ngày trước Rosie đã bị bối rối, khi trong lúc lấy hộ chiếu của nàng từ cái hộp mà mẹ nàng cất giữ tất cả các giấy tờ của gia đình, nàng cũng đã nhìn thấy một mảnh giấy, trên đó có viết nguệch ngoạc số điện thoại của Donald. Sự bối rối của nàng đã trở thành một cú sốc khi sự tò mò đã khiến nàng gọi cho số điện thoại đó và Donald đã trả lời. Nàng đã khám phá ra đó là số di động đang dùng của ông!

Nàng không biết ai trong hai bọn họ ngạc nhiên hơn khi nghe thấy giọng của người kia, mặc dù Donald đã sẵn lòng đồng ý khi nàng hỏi ông liệu nàng có thể bay tới Canada để gặp ông được không.

Hawk vẫn còn đang nheo mắt quan sát nàng. “Cô không thật... sẵn lòng tiết lộ về mối quan hệ của cô với Donald lắm,” cuối cùng chàng thì thầm nói với vẻ không kiên nhẫn.

Mối quan hệ của nàng với Donald ư? Liệu nàng có sao? Nàng không còn chắc nữa. Nhưng có lẽ đó là một phần của việc tại sao nàng lại đến đây — để tìm ra chẳng...?

Nàng nói thẳng. “Tôi thực sự nghĩ rằng anh nên nói với ông ấy về chuyện này.”

Hawk nhún đôi vai rộng của mình. “Ông ấy không khoẻ để nói về bất cứ điều gì trong lúc này.”

Và thực ra nàng công nhận rằng ngày hôm qua Donald cũng đã như thế. Hôm qua các

triệu chứng cảm cúm của Donald rõ ràng đã rất nặng, bởi vậy điều đó đã khiến tình thế trở nên khó khăn hơn cho nàng hơn là cần thiết.

Mọi việc có vẻ rất đơn giản khi nàng tới ngày hôm qua và phát hiện ra là Donald có một dãy phòng riêng của ông ở nhà để xe tiếp giáp căn nhà nông trại. Sự sắp đặt đó có nghĩa rằng Joshua Hawkley thậm chí sẽ không để ý thấy sự có mặt của nàng nếu Donald quyết định vậy.

Nhưng sáng nay tỉnh dậy và bắt gặp Donald không có khả năng rời khỏi giường đã thay đổi tất cả mọi thứ – thậm chí mọi chuyện còn thay đổi hơn nữa khi ông nhờ nàng mang khay cà phê buổi sáng tới cho Joshua Hawkley – người chủ của ông. Một lời thỉnh cầu khiến Rosie cực kỳ miễn cưỡng bắt đầu dĩ phải đồng ý, bởi đó có vẻ là cách duy nhất để Donald ngừng trở nên ngày càng lo lắng bối rối.

Nàng kéo mình lại trả lời câu bình luận của Hawk. “Vậy tôi đề nghị anh hãy chờ đến khi ông ấy cảm thấy tốt hơn.”

Hawk cảm thấy nổi giận với giọng điệu tùy tiện của nàng. Chàng đã tỏ ra biết điều với chuyện này, không phải sao? Vì xét cho cùng, chàng đã bắt gặp một người phụ nữ lạ mặt đang đi thơ thẩn quanh phòng chàng chỉ mới vừa rồi thôi, chàng thực sự nghĩ vậy!

Cái gì — ?

“Hawk!” Donald khoác áo ngủ lão đảo đi vào phòng bếp, đầu tóc rối bù và có vẻ quần trí, cơn cảm cúm hiển nhiên đã tàn phá khuôn mặt xanh xao nhẽo của ông. “Tôi đã định nói với anh...” Ông nhìn cả hai người đang ngồi ở quầy điểm tâm. “Chỉ là tối qua tôi cảm thấy quá mệt đến nỗi tất cả những gì tôi muốn làm chỉ là ngã vào giường...” Ông lắc đầu chán nản trong khi vẫn đang khẽ run rẩy. “Tôi hi vọng Rosie đã giải thích rồi chứ?” Ông yếu ớt nói thêm khi nàng đứng lên.

Miệng Hawk mím lại với vẻ phiền muộn khi chàng cũng đứng lên. “Không chưa đến thế đâu, không đâu,” chàng rầu rĩ nói dài giọng. “Nhưng tôi đang hi vọng thế,” chàng nói thêm, với một cái liếc nhìn chế giễu về phía khuôn mặt ửng đỏ của nàng.

Donald nhìn nàng với vẻ sững sốt. “Chưa nói với anh ấy rằng....?”

Chính xác thì nói với anh ta điều gì? Và tới gần nào? Rosie cau mày.

Tình thế tối qua thật khó xử – hố sâu ngăn cách giữa Donald và bản thân nàng rộng tới mức cả hai bên họ đều vẫn chưa có một cơ hội thích hợp để nói chuyện, và không để nó dính líu tới một bên thứ ba. Và bên thứ ba đó chính là Joshua Hawkley! Một người đàn ông đứng trong ánh hào quang, người mà một khi đã biết tên đầy đủ của nàng có lẽ sẽ ghép nối các thứ vào nhau để tìm ra được đáp án chính xác, đơn giản như 2 bằng 4! Hiếm người biết nàng là ai,

ít khả năng có thể là...

« Rosie là con gái tôi, Hawk ạ, » Donald quay ra nói với người đàn ông kia trước khi nàng có cơ hội khiến ông ngừng lời.

Cặp mắt xanh sẫm cô bạn của Hawk mở to nhìn nàng với vẻ ngờ vực, nói Rosie là như vậy là lời giải thích mà chàng chưa hề trông đợi nhất!

Chương 3

Con gái của Donald....

Dù Hawk có nghĩ người phụ nữ trẻ này có thể là ai, cũng chắc chắn không phải là con gái của người đàn ông này.

Chàng thậm chí còn không nghĩ Donald đã kết hôn, nói chi ông có một cô con gái khoảng – cái gì? – 22, 23 tuổi?

Nhưng Donald có thể chưa kết hôn. Có thể cô gái này là kết quả của một mối quan hệ ngắn ngủi trong những năm qua. Bất kể là gì, nó chẳng khiến nàng giống với con gái của Donald.

Hawk chưa từng một lần nghe Donald nhắc đến nàng trong mười năm ông ta làm việc cho chàng, nói gì đến nhìn thấy nàng!

Nhưng Donald có đến thăm nàng trong khoảng thời gian đó không? Hawk nghĩ là ông ta phải có. Sau cùng thì, người nhân viên của chàng có những kì nghỉ, khoảng thời gian rảnh rỗi,

và chắc chắn ông ấy không nợ Hawk bất cứ lời giải thích nào về cuộc sống riêng tư của mình.

Rosie bất ngờ xuất hiện từ đâu? Bởi vì chàng chắc chắn rằng Donald không hề biết nàng định tới đây cùng họ khi ông ấy đến Los Angeles trước một vài ngày trước đó. Vấn đề nữa là, tại sao nàng lại tới....? Hawk cảm thấy một chút ngạc nhiên. “Có lẽ chúng tôi nên đưa ông trở lại giường” – chàng thì thầm khi Donald ho một cách đau đớn. “Rosie có thể nói cho tôi những điều khác tôi cần biết” – chàng kết luận với một cái nhìn thẳng phức tạp vào nàng.

Nhưng Rosie không định nói thêm gì nữa với chàng ngoài những cái nàng thực sự phải nói!

Hawk ngạc nhiên bởi phát hiện ra nàng thực sự là con gái của Donald, chứ không phải là tình nhân của ông như ông đã hiển nhiên giả vờ là thế, khá là rõ ràng. Nhưng, bất kể là gì, chàng trông có vẻ không chấp nhận được lời giải thích đúng về mối quan hệ của họ hơn là giả định của chàng trước đó.

Nàng nhún vai coi thường sự không tán thành thiếu kiên nhẫn của ngôi sao điện ảnh. Có thể cha nàng làm việc cho Hawk, và như vậy vẫn còn nợ anh ta một lời giải thích rõ ràng tại sao nàng lại ở đây, nhưng như vậy không có nghĩa là Rosie cũng phải trả lời chàng.

Cũng không ngay cả khi nàng là một vị khách tạm thời ở nhà anh ta?

Không, thậm chí vậy cũng không, nàng bướng bỉnh quyết định.

“Đi nào, uống nốt cốc cà phê của chúng ta thôi.” – Hawk đề nghị, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, khi họ đã cho Donald trở lại giường xong. Những nỗ lực đi xuống cầu thang dường như đã làm người quản gia mệt mỏi, và ông nằm xuống những cái gối một cách kiệt sức.

“Cha có muốn con ở lại và pha cho cha một ít trà không?” – Rosie hỏi một cách nhẹ nhàng, đồng thời nhấn mạnh phớt lờ Hawk. “Hoặc mang cho cha một ly nước mát hoa quả.”

Donald nở một nụ cười yếu ớt – “Không, cha – cha sẽ ổn thôi. Con đi và nói chuyện với Hawk đi” – ông khàn khàn khuyến khích.

Đó chẳng phải là những gì nàng muốn làm, Rosie nghĩ, khi nàng quay lại và đi trước Hawk ra khỏi căn phòng, xuống cầu thang để tới phòng bếp trong gian nhà chính, trong suốt lúc đó đều nghĩ ngợi xem có điều gì nàng thực sự cần phải nói với người đàn ông khó chịu hấp dẫn này.

Không nhiều lắm, thực sự vậy, nàng quyết định. Chỉ nên là những ý chính của sự thật thôi. Nàng đã không có cơ hội để kể với cha mình mọi chuyện vào ngày hôm qua, về lý do nàng ở đây, và cũng chẳng cần phải nói với Hawk.

“Cô đã quyết định xong là tôi nên biết bao nhiêu chưa?” – Hawk nhăn nhó thăm dò khi họ đã ngồi xuống bàn điểm tâm, và biết rằng chàng đã ghi được một cú đánh trực tiếp với câu hỏi của mình nhờ vào cái cách mà má cô trở nên ửng đỏ.

Nàng hất chiếc cằm nhọn lên một cách phòng thủ. « Cha tôi đã nói với anh tất cả những gì cần biết rồi, anh Hawkley... »

“Hawk” – chàng nói cương quyết, khuỷu tay thư thái tựa trên bàn điểm tâm khi chàng nhìn nàng chăm chú qua chiều rộng của chiếc bàn. “Vì cái gì đó, tôi không nghĩ nó là đúng, Rosie ạ.” – chàng khẳng khái nói tiếp. “Ví dụ như, điều rõ ràng ràng mà Donald không nói với tôi, là tại sao tôi lại không biết được sự có mặt của cô cho tới tận ngày hôm nay!”

Màu nâu đỏ nhuộm hồng đôi mắt xanh sẫm của nàng. “Có thể ông nghĩ đó không phải việc của anh” – nàng từ chối.

Hawk đã bắt đầu cảm thấy thực sự bức mình bởi sự thô lỗ cố ý của người phụ nữ này. Nàng chắc chắn nhìn không lạnh lùng như vậy lúc trước, lúc chàng hoàn toàn khóa thân đi ra khỏi phòng tắm.

Nếu chàng mà trung thực hơn, chàng đã cảm thấy cần phải trấn an bản thân khi chàng lần đầu tiên nhận thấy nàng đang ở trong phòng chàng – cái bộ phận bị kích thích lộ tẩy đã chứng minh điều đó! Chàng đang ngắm nhìn nàng thật gần, chú ý đến cái vòng tròn màu vàng viền quanh màu xanh của đôi mắt nàng, làm cho chúng có vẻ gần như phát sáng, và những đốm tàn nhang phủ trên khuôn mặt nàng, làm cho chàng tự hỏi không biết nàng còn có tàn nhang ở những nơi nào khác không. Và sẽ cảm thấy như thế nào nếu hôn từng vết tàn nhang trong số đó.....

Chàng buông lỏng bản thân, thấy nôn nóng với chính suy nghĩ lang thang của mình. Chàng không quan hệ với bất cứ ai vào lúc này, nhưng chàng mới rời Los Angeles ngày hôm qua – vùng đất của rất nhiều phụ nữ xinh đẹp luôn sẵn lòng. Thấy bản thân mình bị thu hút bởi Rosie Harrison, người làm cho cụm từ “người phụ nữ bí ẩn” vươn lên một cấp độ hoàn toàn mới, là một rắc rối mà chắc chắn chàng không cần dính vào. Ngay bây giờ hay bất kể lúc nào.

“Có phải cô ở đây để đón Giáng sinh với Donald không?” – chàng hỏi một cách ngắn gọn, ý nghĩ Rosie chia sẻ căn phòng phía trên nhà để xe với Donald trong cả kì nghỉ cướp đi của chàng một vài sự hài lòng về dự định có một kì nghỉ Giáng sinh yên tĩnh cùng gia đình.

“Còn chưa quyết định” – nàng trả lời một cách chung chung.

Nàng đã mang lại một chiều hướng hoàn toàn mới để nói về việc làm mũi lòng kẻ nhẵn tâm, Hawk thừa nhận một cách thiếu kiên nhẫn, quyết định rằng chàng đã có đủ những lời

tranh luận cho một buổi sáng.

“Mặc dù rõ ràng việc ông ấy bị ốm đã thay đổi phần nào mọi chuyện phải không?” – nàng đột ngột phát biểu. Hawk nhìn nàng một cách thận trọng – “Vậy sao?”

“Tất nhiên là vậy.” – nàng đáp lại một cách gắt gỏng – “Ngoài việc ông ấy bị ốm và sẽ cần được chăm sóc, rõ ràng ông ấy cũng không thể làm việc được. Như tôi đang hiểu, anh đang mong chờ gia đình anh sẽ tới đây trong vài ngày nữa....?”

“Đúng vậy” – Hawk khẳng định, ngay lúc này trong giọng nói của chàng có sự thận trọng.

“Và Don.. — cha tôi” – nàng sửa lại một cách lúng túng – “đã được yêu cầu mua sắm thực phẩm, sắp xếp các đồ trang trí và mọi thứ?”

“Đúng vậy.” – Hawk gật đầu, nhận thức rõ sự thật là dường như nàng rõ ràng có chút khó khăn trong việc gọi Donald là cha mình.

Chết tiệt, tại sao Donald lại bị cúm ngay lúc này? Bởi vì Hawk chắc chắn rằng chàng sẽ phải chờ cho tới khi người trợ tá của mình khỏe hơn trước khi chàng có thể có một vài câu trả lời hữu ích cho những câu hỏi của mình!

Không quan trọng việc nàng đã kiên quyết không trả lời các câu hỏi của Hawk, Rosie cũng biết rằng nếu anh ta chọn cách bảo với Donald rằng nàng không thể ở lại đây, cha nàng cũng không còn cách nào khác là phải bảo nàng rời đi. Và sự thật là, ngay thời điểm này, nàng chẳng có chỗ nào khác để đi...

Trong trường hợp đó, tỏ ra hoàn toàn bất hợp tác sẽ không mang lại lợi ích tốt nhất cho nàng....

“Vậy, tôi có thể thay thế để làm những việc đó cho anh – nếu anh muốn”, nàng nhẹ nhàng đề nghị. “Nếu anh chỉ cho tôi đường tới siêu thị gần nhất và nói với tôi anh để đồ trang trí Giáng sinh ở đâu.....?” – nàng gợi ý, khi thấy Hawk không trả lời cho đề nghị của nàng.

Chàng nhướn đôi lông mày tối màu phía trên cặp mắt chế nhạo, một nụ cười giễu cợt hơi cong lên trên khuôn miệng như tạc tượng, tạo nên vẻ kiêu ngạo trên khuôn mặt quàu quàu đẹp trai của chàng. Mạch đập của Rosie khẽ rung khi một lần nữa nàng buộc phải nhớ chính xác người đàn ông này là ai.

Chỉ có người phụ nữ nào bị điếc, mù hoặc hoàn toàn không có cảm giác với sự quyến rũ mới có thể không run sợ khi nhận thức được sự hiện diện của chàng. Nhưng nàng là một người phụ nữ đang chạy trốn khỏi hôn lễ của mình, khỏi người đàn ông mà nàng không hề yêu, cũng như muốn lấy làm chồng, những điều này đáng lẽ nên làm nàng hoàn toàn miễn dịch với sức

hút từ những người khác giới mới phải.

Nhưng chuyện không như vậy.....

Nàng đã cố gắng phá vỡ cái nhìn từ đôi mắt màu xanh hấp dẫn của Hawk. Và thất bại. Thay vào đó, nàng cảm thấy như thể bị chìm vào vực thẳm tối đen của chúng, như thể nàng đang cố gắng bơi ngược dòng nước, và nỗ lực để kháng cự lại hơi thở hỗn hển cùng sự run rẩy của mình.

Điều này là không thể, nàng tự nhủ chắc chắn với bản thân mình. Joshua Hawkley có thể là một trong những người đàn ông hấp dẫn nguy hiểm nhất mà nàng từng gặp, nhưng anh ta cũng là chủ của cha nàng – người chủ quá đỗi tò mò của cha nàng! Nàng sẽ khôn ngoan giữ điều đó trong tâm trí.

Phải mất một số nỗ lực, nhưng cuối cùng nàng cũng điều khiển mắt mình khỏi chàng, nhìn vào một điểm nào đó vượt qua vai trái của Hawk. “Trừ phi anh thích tự mình làm những việc đó hơn—?”

“Chết tiệt, không! Cô làm tự do đi, nếu đó là những gì cô muốn” – chàng châm biếm nói và đứng dậy.

Rosie thở dài – “Tôi chỉ yêu cầu vì tôi chắc chắn rằng cha tôi sẽ mong đợi việc đó.” – nàng giải thích.

“Tôi đã nói là được rồi, Rosie” – Hawk lè nhè – “Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn còn phải mua quà. Thêm một điều nữa được thêm vào danh sách kể từ bây giờ.” – chàng nhấn mạnh thêm.

Rosie tặng cho chàng một cái nhìn gây giật mình. Chắc ý anh ta không phải là muốn nàng....?

“Xin đừng tính đến tài khoản của tôi” – nàng nói vội vàng với chàng. Nàng mang theo một ít tiền mặt, số tiền mà nàng đã chuyển sang đô la Canada tại sân bay, nhưng chỗ này chỉ có hạn, và chắc chắn sẽ chẳng thể kéo dài nếu nàng phải ra ngoài và mua quà Giáng sinh cho Joshua Hawkley cùng gia đình của chàng. Nàng đã chẳng có cách nào khác là phải dùng thẻ tín dụng của mình khi đặt vé máy bay, nhưng miễn cưỡng không muốn sử dụng nó bây giờ. Canada là một đất nước lớn, nhưng thanh toán bằng thẻ tín dụng chắc chắn sẽ làm lộ vị trí của nàng cho một vài kẻ bất lương dai dẳng mà hẳn sử dụng phương pháp ấy để theo dõi và bắt nàng.

Sự cẩn trọng của nàng dường như có vẻ có một chút ấn tượng với người khác, nhưng nàng đã biết quá rõ sự tàn nhẫn của kẻ đang đuổi bắt cô....

Trong vài phút cuối Hawk đã thấy tất cả những cảm xúc khác nhau khi nó thoáng qua

khuôn mặt xinh đẹp của Rosie. Những cảm xúc lướt qua quá nhanh để chàng có thể hiểu được. Nhưng chàng đã ghi vào tâm trí sự hoảng sợ mơ hồ của Rosie khi chàng đề cập đến việc mua quà Giáng sinh. Người phụ nữ này đang giấu diếm điều gì?

Hawk tự hỏi một cách cau có khi chàng tiếp tục nhìn thấy những nét mặt lo lắng của nàng. Bởi vì chàng rất chắc chắn rằng nàng đang che giấu điều gì đó từ cái cách nàng lảng tránh trả lời những câu hỏi trực tiếp của chàng...

Chương 4

“Tôi sẽ chở cô tới bưu điện nếu cô muốn” – Hawk nói nhanh – “Cô có thể mua thực phẩm trong khi tôi đi tìm mua quà cho gia đình tôi.” Ngay cả khi chàng đã đề nghị, chàng có thể thấy thật khó có thể ngồi cùng với Rosie Harrison. Bàn tay mảnh mai của nàng khẽ run lên một chút khi nàng nhặt những cốc cà phê trống không của họ và đặt chúng vào máy rửa chén.

Chàng nghĩ lời đề nghị của mình ít nhất đang làm nàng run rẩy....

Thật khó để nói rằng nàng đang nghĩ hay cảm thấy gì khi mà nàng cứ tiếp tục lẩn tránh ánh mắt của chàng!

Nàng lắc đầu – “Tôi không nghĩ cha tôi sẽ bằng lòng với việc tôi đặt anh vào bất cứ rắc rối vào vì bản thân tôi...”

“Đó sẽ không phải là lỗi của cô nếu cô đang chuẩn bị mua thức ăn cho gia đình tôi.” – Hawk tranh luận – “Bên cạnh đó, dù sao thì tôi cũng đi vào Calgary” – Chàng nói thêm một cách kiên quyết, đột ngột cảm thấy có một quyết tâm muốn buộc chặt nàng vào chàng, khi mà chàng có thể nhìn thấy sự miễn cưỡng của nàng hiện giờ.

Thật là ngang bướng!

Cực kỳ ngang bướng, Hawk thừa nhận một cách buồn bã. Nhưng sau nhiều năm là một gương mặt của công chúng, được một vài trong số những người phụ nữ đẹp nhất thế giới theo đuổi, thì có một điều gì đó mới lạ khi tìm thấy một người phụ nữ rõ ràng rất miễn cưỡng phải giành nhiều thời gian với chàng hơn là cô ta muốn.

Thật ra đó không phải là chàng tự phụ; vị trí của chàng trên danh sách những ngôi sao Hollywood hạng A khiến cho chàng có lẽ – và dễ dàng trở thành một mục tiêu hữu dụng – cho bất kì người phụ nữ nào trong giới làm phim cố gắng nhắm tới.

Bên cạnh đó, chàng có thể có khả năng làm cho Rosie Harrison bật mí hơn một chút về bản thân nàng nếu chàng dành nhiều thời gian hơn với nàng....

Nàng lại nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc đỏ rực rỡ của nàng tỏa sáng lung linh như một ngọn lửa sống động khi nàng làm vậy – “Tôi không nghĩ đó là một ý hay khi để cha tôi lại chỉ một mình khi ông không khỏe.”

Nghĩ tới việc Donald đã không được khỏe một vài lần trong mười năm gần đây – những cơn rối loạn của bệnh cúm hay dạ dày – và đã được chữa trị tốt mà không cần tới sự có mặt của cô con gái của ông ta, Hawk không nghĩ nàng có mặt tại đây lúc này thích hợp để giúp chăm sóc hay hồi phục người đàn ông đó!

“Giống như tất cả những người đàn ông khác, tôi biết chắc rằng Donald thích ở một mình khi ông ấy cảm thấy không khỏe hơn” – Hawk đảm bảo với nàng – “Nhưng tôi sẽ đi lên và kiểm tra ông ấy trong khi cô chuẩn bị sẵn sàng – và giải thích mọi chuyện đang xảy ra khi ông ấy thức dậy, nếu điều đó làm cô cảm thấy thoải mái hơn về việc đi với tôi.” – chàng cam đoan.

Trong một lúc Rosie đã không bị đánh lừa bởi giọng nói thoải mái uể oải của Hawk. Nhìn vẻ quyết tâm trên khuôn mặt chàng, nàng biết chàng sẽ không chấp nhận bất cứ lời tranh cãi phản đối nào của nàng về việc đi tới Calgary cùng chàng. Tốt hơn là nên nhượng bộ một cách duyên dáng.

“Tôi sẽ mất chỉ 5 phút thôi.” – Nàng nói với chàng một cách miễn cưỡng. “Có chuyện gì sao?” – Nàng nhắc khi nhìn thấy chàng tỏ ra nghi ngờ.

“Nếu cô thật sự chỉ mất 5 phút để sẵn sàng để ra ngoài thì cô sẽ là người phụ nữ đầu tiên trong những người tôi quen làm vậy.” Chàng giải thích một cách gượng gạo.

Rosie trao cho chàng một cái nhìn phức tạp. “Tôi chỉ có thể cho rằng ắt hẳn đó là tại kiểu phụ nữ mà anh quen biết!”

“Có lẽ cô có lý!” Một tia cười tán thưởng lấp lánh trong đôi mắt xanh sâu thẳm của chàng khi chàng cười toe toét, hàm răng chàng trắng bóng và thậm chí còn tương phản với làn da rám nắng của chàng. “Tôi sẽ đi lên xem Donald trong vòng vài phút.” Chàng xác nhận lại, cái nhìn chăm chú của chàng có chút chế giễu.

Khi nàng vội vã đi từ bếp lên dãy phòng của cha nàng, nàng nhận ra mình đã không nghĩ tới rắc rối vì sự có mặt của người đàn ông hấp dẫn và nguy hiểm này ở đây khi nàng tính toán

thu xếp để đường đột tới Canada. Dù nàng có nghĩ về điều đó như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ tin rằng gã diễn viên này quá bận rộn với gia đình của anh ta hơn là chú ý tới nàng. Và nếu cha nàng không bắt ngờ bị ốm, thì anh ta chắc hẳn sẽ không làm vậy.

Tất cả điều đó cũng chẳng làm thay đổi được thực tế là chàng đã chú ý tới nàng, và rằng nàng phải đi cùng chàng tới Calgary để mua sắm đồ cho chính chàng!

Nàng sẽ làm gì nếu bây giờ nàng đang ở Anh?

Tính tới việc chênh lệch về thời gian, nàng chắc hẳn đang ở trên giường. Mặc dù nàng rất nghi ngờ nàng có thể ngủ được. Giấc ngủ dường như là một thứ gì đó càng ngày càng lẩn tránh nàng kể từ ngày đám cưới của nàng tới gần và nàng nhận ra sai lầm mà nàng đã tạo ra.

Nhưng nàng đã xử lý xong vài việc với sai lầm đó, nàng nhắc nhở bản thân một cách kiên quyết. Trước khi nó trở nên quá muộn.

Trên thực tế, hiện giờ nàng đang nghĩ về nó, nàng thậm chí đã không muốn dự tính điều gì đáng lẽ đang xảy ra lúc này nếu nàng vẫn đang ở Anh!

Nàng đang sống từng ngày một, giải quyết từng vấn đề khó khăn một – và việc nàng phải tập trung ngay trong lúc này là chuẩn bị sẵn sàng trong 5 phút mà nàng đã đảm bảo với Hawk là sẽ làm được!

“Tôi bị ấn tượng đấy!” – Hawk tuyên bố, khi Rosie vội vàng đi xuống cầu thang để tới đứng cùng chàng tại cửa trước trong khi vẫn còn thừa 10 giây nữa mới đủ 5 phút!

Chàng hơi thất vọng một chút vì ngọn lửa dữ dội trên mái tóc nàng đã bị giấu đi trong chiếc mũ len màu đen mà nàng đội quá tai. Nàng cũng đang mặc một chiếc Thuyền thùng thành màu đen, che từ cổ cho đến tận đôi chân đi boots của nàng. Chỉ có vẻ đẹp sống động của khuôn mặt nàng, bị thống trị bởi đôi mắt xanh đầy thách thức, mới tô điểm cho vẻ ngoài của nàng.

Chàng cúi nhìn nàng vẻ đánh giá. “Cô không nên mặc màu đen.” Chàng nói một cách phản đối. “Nó rút mất hết màu sắc trên khuôn mặt cô.”

Màu sắc – màu sắc của sự tức giận – càng làm tăng thêm sự nhợt nhạt trên má nàng. “Khi tôi cần ý kiến của anh, tôi sẽ hỏi!” Nàng ngắt lời, trước khi đi vượt qua chàng ra khỏi cánh cửa mà chàng vẫn đang giữ mở cho nàng, khó chịu với thực tế rằng nàng biết chàng đã đúng hơn là với lời nhận xét hiện giờ của chàng.

Nhưng phần lớn số quần áo mà nàng có đều là màu đen, nên anh ta sẽ phải thất vọng nếu anh ta nghĩ rằng lời chê bai của anh ta có thể gợi lên bất kì sự thay đổi nào trong tủ quần áo của nàng!

Nàng hít nhanh một hơi trong cái lạnh khắc nghiệt khi nàng bước ra ngoài. Tuyết đã bắt đầu rơi khoảng 10 phút trước, đậu xuống buốt nhói trên khuôn mặt nàng khi nàng quay sang nhìn lên Hawk. “Có lẽ chúng ta nên đợi cho tới khi cơn bão tràn qua...” Nàng lên tiếng với vẻ không chắc chắn.

Chàng cười toe toét với nàng, dường như hoàn toàn không để tâm tới những bông tuyết rơi xuống cái bóng đổ của chàng – “Nếu lúc nào cô cũng ở nhà mỗi khi tuyết rơi ở Canada, thì cô sẽ không bao giờ đi đâu được cả.” Chàng cam đoan với nàng khi chàng sử dụng cái điều khiển để mở cửa nhà xe.

Rosie biết rằng một trận bão tuyết như thế này ở Anh sẽ làm cho mọi thứ – phương tiện công cộng, cũng tương tự như những chiếc ô tô cá nhân – bị ngưng trệ. Nhưng nếu như Hawk nói nó ổn thì nàng cũng sẽ tin lời chàng. Nàng chắc chắn sẽ không để chàng nghĩ rằng nàng đang lo lắng bởi những thứ lặt vặt như một cơn bão tuyết!

Nàng phải thừa nhận, khi họ đi tới Calgary, khắp nơi nhìn đều rất đẹp. Và có rất nhiều lái xe khác trên đường, những người chắc chắn cũng cảm thấy miễn cưỡng như Hawk khi cuộc hành trình của họ bị chi phối bởi thời tiết.

Khi họ cùng nhau đi vào cửa hàng mua sắm, Rosie nghe thấy bài hát Christmas carols đang được bật để quấy nhiễu khắp các nơi công cộng; và thấy một cây thông thực sự phải cao ít nhất 20 feet, được trang trí từ gốc tới ngọn bằng màu đỏ và xanh lấp lánh và được chiếu sáng bằng những bóng đèn vàng; đột nhiên nàng giật mình nhận ra là Giáng sinh sắp tới trong vòng vài ngày nữa mà thôi....

Thật vô lý là thực sự nàng đã không nghĩ tới chuyện này trước đó!

Nhưng nàng biết đó là do suy nghĩ về đám cưới của nàng vào đêm Giáng sinh đã điều khiển việc nhận thức về bất cứ thứ gì khác trong tâm trí hoảng loạn của nàng.

Đã bao lâu kể từ khi nàng được tự do tận hưởng Giáng sinh? Để lắng nghe bài hát Christmas carols? Để đi tới một cửa hàng như thế này và nhìn thấy tất cả niềm mong đợi vui mừng trên khuôn mặt của những người mua hàng khác?

Đã quá lâu, nàng nặng nề nhận ra.

Những nàng đang được tự do để tận hưởng nó ngay giờ phút này, suy nghĩ ấy lóe sáng lên, nàng lập tức quả quyết với bản thân mình một cách quyết tâm. Thậm chí có lẽ còn vui vẻ hơn khi dành lễ Giáng sinh tại Canada này cùng với cha nàng—

“Cảm giác như đang gặm nhấm một bí mật hả?” – Hawk hỏi bằng giọng khàn khàn bên

cạnh nàng.

Nàng quay sang trao cho chàng một cái nhìn giật mình – “Bí mật nào?” – nàng ngắt lời một cách thận trọng.

Chàng nhún bờ vai rộng của chàng – “Trông cô đang rất nghiêm túc, rồi đột nhiên cô bắt đầu mỉm cười; tôi chỉ tự hỏi điều gì đã mang lại sự thay đổi đó.”

Vâng, anh có thể đi mà tự hỏi bản thân!

Quá nhiều các quyền tự do của nàng đã bị kìm chế trong mười năm gần đây, nhưng những suy nghĩ của nàng thì chắc chắn là của riêng nàng.

“Này, Hawk!” – một người đàn ông gọi lớn để chào chàng khi anh ta đi qua họ – “Mong chờ được xem bộ phim kế tiếp của anh!”

“Cảm ơn.” – Hawk đáp lại với một nụ cười.

Đó là sự khởi đầu của rất nhiều lời chào khác khi họ tiếp tục đi dạo trong cửa hàng.

Điều này thật thú vị với Rosie vì mặc dù mọi người rõ ràng nhận ra Hawk là diễn viên Joshua Hawkley, và cười hoặc nói với chàng khi họ đi qua, nhưng chàng đã đáp lại sự chú ý của họ bằng một vẻ hấp dẫn uể oải, không phải là không thân thiện, nhưng cũng không trò chuyện xa hơn nữa. Một cách cư xử mà họ đều chấp nhận với tâm trạng vui vẻ.

Nàng quay sang để trao cho chàng một cái nhìn tò mò, cảm thấy bàn tay của Hawk dưới khuỷu tay của nàng khi họ đi qua cửa hàng tạp phẩm. “Việc này không làm phiền anh hả?” – nàng hỏi – “sự chú ý đó” – nàng giải thích khi chàng nhướn đôi lông mày thẫm màu một cách nghi vấn. “Mọi người nói chuyện với anh? Nhìn ngó anh? Nói về anh?”

Chàng suy nghĩ một chút rồi trả lời. “Nếu việc đó làm phiền tôi, thì tôi không nên trở thành một diễn viên và đặt bản thân mình trong ánh đèn sân khấu.” – cuối cùng chàng trả lời.

Rosie không thể không ngưỡng mộ thái độ thực tế của chàng. Thậm chí cho dù nàng không quan niệm như vậy....

Nhưng mà, dù sao nàng cũng chưa bao giờ chọn lựa trở thành một nhân vật của công chúng ở Anh quốc, không phải sao?

“Cô tự đi mua đồ một mình được chứ?” – Hawk hỏi khi họ đi tới lối vào của cửa hàng – “Nếu không, tôi lúc nào cũng có thể...”

“Không, tôi chắc chắn là tôi sẽ ổn thôi” – nàng vội vàng đảm bảo với chàng – “Tôi chỉ là — anh có tiền mặt không?” – nàng lúng túng hỏi. “Tôi sợ là thẻ tín dụng của tôi đã hết vì đặt vé máy bay.” – sau khi đã ngẫm nghĩ về khó khăn của nàng trong suốt chuyến đi vào thành phố, nàng quyết định đây là lý do tốt nhất.

Hawk nhìn nàng rất lâu trong vài giây rồi mới trả lời nàng – “Chỉ cần đi lang thang đâu đó trong khoảng nửa giờ hoặc lâu hơn, nhặt lấy những gì cô nghĩ chúng ta sẽ cần, và sau đó tôi sẽ gặp cô ở quầy thanh toán và trả tiền cho tất cả.” – cuối cùng chàng quyết định.

Rosie quay lưng đi với lý do kiểm lấy một cái xe đẩy để chàng không thể nhìn thấy sắc màu xấu hổ đã nhuộm hồng má nàng dưới cái nhìn dò xét của chàng. Chưa cảm thấy đã đủ an toàn để có thể dùng thẻ tín dụng của mình, nàng thấy khó khăn hơn so với tưởng tượng nếu Hawk tiếp tục thường xuyên nhìn nàng với cái vẻ hoài nghi đó....

“Tôi mua đồ cho bao nhiêu người đây?” – nàng nhanh nhẹn hỏi khi nàng quay lại với chàng.

“Bảy người lớn và hai trẻ em. Donald thường tham gia bữa tối Giáng sinh với chúng tôi.” – chàng giải thích.

Có thể đó là những việc Donald thường làm trong kì nghỉ, nhưng năm nay ông có con gái ở đây cùng – và Rosie chắc chắn không muốn bị tính cùng gia đình Hawkley vào dịp Giáng sinh.

Nhưng đứng cùng với Hawk bên ngoài một siêu thị, vẫn đang thu hút những ánh mắt tò mò, không phải là một thời điểm lý tưởng để tranh cãi về điểm đặc biệt này.

“Đồ ăn truyền thống?” – nàng hỏi để thay đổi chủ đề một cách hiệu quả.

“Cực kì truyền thống.” – chàng trả lời lãnh đạm – “Mẹ tôi là người Anh. Bất cứ cái gì ít hơn gà tây và tất cả các đồ trang trí đều là sự xúc phạm thánh thần trong con mắt truyền thống của bà.”

Rosie cảm thấy một chút bất ổn với nhận thức rằng mẹ của Hawk có cùng quốc tịch với nàng. Điều này làm bề ngoài chàng có vẻ bớt xa lạ hơn là ý nàng muốn.

Hawk cảm thấy mình mỉm cười với một sự hài lòng không thể chối cãi khi chàng thấy rằng việc biết mẹ chàng là người Anh làm Rosie mất bình tĩnh đôi chút. Nàng đã quá lạnh lùng và độc lập so với sở thích của chàng, và bất cứ điều gì chàng có thể vịn vào được đều là một thứ hữu ích.

“Bà sẽ làm một cái bánh pudding Giáng sinh và mang tới, cho nên đừng lo lắng về điều đó.” – chàng hướng dẫn.

“Tôi không lo lắng.” – nàng quả quyết với chàng một cách chua cay

“Cô có nấu ăn không, Rosie?” – chàng cong đôi mày thăm. “Tại sao?” – nàng ngờ vực kháng cự lại.

Hawk nhún vai – “Biết thì luôn có lợi.” Miệng nàng cau lại – “Không, ông Hawkey, tôi không nấu ăn.”

“Thật đáng tiếc.” – chàng nhăn nhó – “Trong trường hợp đó, xem như chúng ta phải tính trước việc nấu ăn của tôi cho vài ngày tới.”

Rosie im lặng nhìn lên chàng rất lâu trong vài giây, như thể nàng muốn tranh luận việc chàng sử dụng từ “chúng ta”, và rồi nghĩ tốt hơn là nàng nên ngắt lời – “Xin thứ lỗi! Tôi sẽ đi và mua thực phẩm cho anh ngay bây giờ đây...” – nàng rời đi cùng với cái xe đẩy.

Hawk đứng đó và nhìn nàng đi khỏi, nhận ra một sự hài lòng thầm lặng rằng chàng đã tìm được cách làm sự kiểm chế lạnh lùng của nàng phải khế bối rối.

Rosie đang ở trong phòng tắm để chuẩn bị sẵn sàng khi Hawk lên thăm và kiểm tra Donald. Người đàn ông lớn tuổi đang ngủ gà gật – không được bình yên lắm, quơ cào tay vào đầu đó trong lúc ngủ và khẽ nói mê sảng như thể ông đang thì thầm với một ai đấy, rõ ràng là đang không có ở đó....

“Đừng lo lắng, Gloria.....đi Mỹ.....sẽ không quay trở về.” – Donald lẩm bẩm. “Sẽ không quên món tiền, Gloria”. Sau đó, với sự rõ ràng đáng ngạc nhiên, người đàn ông đang sốt đã nói một cách chua chát, “Đừng nuôi dạy con gái của chúng ta trở thành một con chó cái chỉ biết nắm chặt tiền như cô!” trước khi lại rơi vào giấc ngủ khó khăn của mình.

“Con gái của chúng ta...”

Rosie...?

Người phụ nữ trẻ vừa rời đã không chút e ngại hỏi Hawk về tiền mặt để mua đồ tạp hóa, ngay cả khi nàng hẳn phải biết chàng đủ tiền để hoàn trả cho nàng chỗ tiền mà nàng đã mua đồ cho chàng?

Rốt cuộc thì liệu người phụ nữ vắng mặt tên là Gloria có nuôi dạy con gái của bà ta trở thành một người chỉ biết giữ chặt tiền hay không?

Chàng không biết – không thể tìm hiểu Rosie là kiểu phụ nữ nào từ những thứ ít ỏi mà nàng đã chuẩn bị sẵn để nói với chàng về bản thân nàng. Đó là một vấn đề sẽ cần phải xem xét.

Và bởi hết thấy những gì chàng đã không hoàn toàn tin tưởng ở nàng, hoặc động cơ của nàng, Hawk biết chàng sẽ còn cảm thấy thú vị hơn nữa với việc đi tìm hiểu Rosie.....

Chương 5

“Đây, để tôi làm cho.”

Rosie vừa kịp nhận ra rằng Hawk đã quay lại siêu thị trước khi nàng cảm thấy chàng di chuyển để giành lấy chiếc xe hàng.

Ngoại trừ việc tay nàng vẫn chưa buông ra...

Tay của Hawk phủ lên tay nàng. Đôi bàn tay to. Ấm áp, rắn rỏi và đầy che chở. Thật là mạnh mẽ, Rosie nghĩ, nàng cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc theo chiều dài những ngón tay và lên cánh tay mình.

Nàng giật tay ra một cách nhanh chóng. Chuyện gì thế này? Chuyện gì vừa xảy ra thế này?

“Tôi làm em đau à?” Hawk lo lắng quay sang nàng, vươn tay ra như muốn nắm lấy đôi tay nàng để chàng có thể kiểm tra chúng.

Rosie giấu đôi bàn tay run rẩy của mình ra sau lưng và nhìn chằm vào chàng. Làm nàng đau à? Không, tất nhiên là chàng không làm nàng đau. Nàng không chắc chuyện vừa xảy ra... Trong nhiều năm qua, nàng luôn tưởng tượng rằng một người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường sẽ đến và chiếm lấy trái tim nàng. Một người đàn ông sẽ đưa nàng thoát khỏi cuộc sống đã trở thành một thử thách nhiều hơn là sự hưởng thụ mà nó đã từng có.

Nhưng Joshua Hawkley, mặc dù mạnh mẽ và kiên cường, chắc chắn là không muốn cứu giúp nàng! Trái lại, nàng có cảm giác rõ ràng rằng từ khi chàng biết nàng là cô con gái vắng mặt từ lâu của Donald, chàng nghĩ rằng ông ấy mới là người cần được giúp!

Nàng liếm môi mình trước khi nói. “Chỉ là tĩnh điện từ tay cầm của xe đẩy thôi,” nàng bác bỏ, tỏ vẻ không quan tâm.

Đôi mắt xanh của Hawk đen lại một cách đầy suy đoán. “Em chắc chứ —?”

“Anh quay lại sớm thế,” Rosie nhanh chóng cắt ngang. “Anh không tìm thấy được gì à?”. Nàng nhìn vào đôi bàn tay không của anh.

Cùng đôi bàn tay đó đã khơi dậy một cơn run rẩy lạ lùng từ bên trong nàng...!

Hawk cau có. “Tôi đã sai lầm khi đi vào cửa hàng đồ chơi trước, và nhận ra rằng mình hoàn toàn không biết mua cái gì cho một cậu bé 6 tuổi—chưa kể một cô bé 7 tuổi! Tôi không cho rằng em có bất cứ ý tưởng nào về việc tôi có thể mua gì cho chúng đâu nhỉ?”

“Tôi à?” Rosie lặp lại một cách hoài nghi, mà thời điểm nhận thức đầy đủ bắt đầu mờ dần. Từ trong chính cơ thể đang run lên của nàng nếu không phải từ trí nhớ của nàng.

“Tôi đoán là không”. Hawk nói, nghĩ rằng đó thật là một câu hỏi ngớ ngẩn, vì là con một Rosie chắc hẳn cũng không biết gì nhiều hơn chàng về chuyện bọn trẻ thích gì vào những ngày này. Ít nhất, chàng biết rằng nàng là con một...

“Anh đoán đúng đấy” Rosie trả lời cộc lốc.

“Tôi sẽ gọi điện cho Jen –chị tôi– sau và hỏi chị ấy,” chàng quay lại và trao cho Rosie một cái nhìn quan tâm. “Em không thấy nóng nực trong bộ đồ đó à...?” Nàng vẫn đội một chiếc mũ len dày cộm, còn thêm cả cái áo khoác nặng nề phủ hết cả người nàng từ cổ đến mắt cá chân, và khuôn mặt nàng không còn nhợt nhạt nữa mà đỏ hồng lên vì nhiệt độ của khu thực phẩm.

“Thật bất tiện khi phải cầm chúng,” nàng đáp lại căng thẳng, trước khi chuyển sự chú ý sang hàng mỳ Ý.

Kỹ tính? Đúng vậy, chàng tin thế, Hawk quyết định một cách bực bội. Cô ta làm sao thế không biết? Tại sao nó lại khó khăn ngay cả khi chỉ đang cố trò chuyện với cô?

Và điều gì sẽ xảy ra bây giờ nếu như chàng chạm vào nàng nhỉ?

Bởi vì có điều gì đó...

“Anh có cần tôi cất dùm cái đó không, hay có thể tôi sẽ đi lên xem cha tôi thế nào?” Rosie hỏi lịch sự, và nàng giúp Hawk đem những túi thực phẩm từ gara vào trong nhà. Đồ ăn đủ cho cả một đội quân hơn là một gia đình trong kỳ nghỉ Giáng Sinh—Hawk đã bỏ thêm rất nhiều đồ vào xe đẩy hàng sau khi gặp nàng ở siêu thị.

Với nàng mọi thứ đều ổn, dù sao thì đó cũng là tiền của chàng. Ngoài ra, ngay khi thật sự vào siêu thị thì nàng mới nhận ra rằng, ngoài việc mua một con gà tây và rau quả kèm theo thì nàng hoàn toàn chẳng biết phải cho họ ăn gì trong suốt kì Giáng Sinh.

Khi dừng lại và nghĩ về chuyện đó, nàng không thể nhớ lần cuối cùng mình đón Giáng Sinh cùng gia đình là bao giờ. Nàng dường như đã trải qua năm hay sáu mùa Giáng Sinh trong những khách sạn đầu đó trên khắp thế giới. Và thậm chí ngay cả khi nàng ở nhà cùng mẹ mình, họ cũng chẳng thể tổ chức Giáng Sinh xa xỉ như cách mà Hawkley và gia đình chàng sắp làm.

Sẽ phải như thế nào để là một thành viên của gia đình lớn như thế nhỉ? Rosie thậm chí còn không thể bắt đầu tưởng tượng.

Thôi nghĩ lung tung đi, Rosie, nàng tự bảo mình một cách kiên quyết. Hãy thôi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra! Bởi vì nó đã xảy ra. Chắc chắn là thế!

Đây không phải chuyện kì nghỉ Giáng Sinh. Mà là chuyện gì đã xảy ra khi Hawk chạm vào tay nàng khi ở trong siêu thị. Và những thứ lung tung trong đầu cô không thể làm chuyện đó biến mất.

Chính sự thiếu đề phòng hay là sự háo hức với niềm vui của những người xung quanh dường như đã làm cho nàng mở rộng cả con người mình với nhiều cảm xúc khác nữa.

Kể từ đó—từ khi Hawk chạm vào người nàng—mặc dù đã cố gắng phủ nhận chuyện đó nàng vẫn hoàn toàn nghĩ về chàng, cảm thấy run lên với ý nghĩ đó mỗi khi nhìn thấy chàng.

Nàng muốn gọi tất cả những ý nghĩ hoang dã đang dồn dập tràn qua trong đầu mình, để xóa hết những cảm giác mới mẻ đó đi. Nhưng, càng cố gắng, thì nàng càng không thể làm được.

Có lẽ bởi vì, sau buổi sáng này, nàng biết chắc Hawk trông như thế nào bên dưới chiếc áo len dày và cái quần jean mà chàng đang mặc. Cơ bắp của chàng lan truyền ra sao trên khắp chiều rộng vòm ngực rắn chắc và cánh tay vạm vỡ khi chàng cử động. Và cả những đám lông sẫm màu mềm mượt phủ trên vòm ngực rám nắng ấy...

Nàng mong mỗi biết bao để được lướt bàn tay qua đôi vai rộng của chàng và đùa nghịch trên vòm ngực rắn chắc ấy.

Đó là tất cả những gì nàng suy nghĩ kể từ cái khoảnh khắc tay chạm tay với Hawk trong siêu thị. Siêu thị, trong tất cả những nơi có thể!

Nàng biết đó là gì, dĩ nhiên. Nàng không phải là một con ngốc.

Sức hấp dẫn về mặt thể xác.

Đó là điều mà trước đây nàng chưa từng biết. Chưa bao giờ cảm thấy. Nhưng nàng biết là mình đang cảm thấy nó ngay bây giờ. Toàn thân nàng đang run lên khi nghĩ về chàng, những

giác quan của nàng hòa nhịp cùng với những cảm xúc đó, ngực nàng như chật khít bên dưới chiếc áo chui đầu, hai đầu vú nhạy cảm, khẽ đau.

Đó là lý do vì sao nàng phải tránh xa khỏi Hawk một lúc. Phải đi đâu đó để nàng không phải nhìn vào chàng thêm nữa. Phải cố gắng để giữ sự khôn ngoan, lấy lại kiểm soát sau những khát khao không mong đợi.

“Chắc là em sẽ đi và xem bác Donald,” Hawk nói một cách lơ đãng khi chàng bắt đầu mở tủ đựng đồ trong bếp và cất đồ ăn vào, cơ bắp chàng lay động như cách mà Rosie biết chúng sẽ như thế. “Cũng lâu rồi kể từ khi hai cha con gặp nhau lần cuối nhỉ?”

Chàng hỏi như tình cờ, và Rosie thì biết rằng nó không tình cờ chút nào...

“Một thời gian.” Nàng trả lời một cách lẩn tránh.

Hawk quay sang nhìn Rosie, cái nhìn mạnh mẽ của chàng dễ dàng giữ chặt lấy nàng.

“Một thời gian là bao lâu rồi?” chàng gắng hỏi.

Môi nàng mím chặt lại. “Nhiều năm rồi.”

“Nhiều năm!” Hawk lặp lại một cách nghi ngờ, cố gắng ráp nối những điều chàng biết với những gì bác Donald kể trước đó với cái giọng khào khào của người đang phát sốt. Mặc dù, khi nghĩ về điều đó, chàng biết rằng bác Donald và Rosie đã không cùng nhau đón Giáng Sinh trong mười năm qua, vì bác Donald đã đón Giáng Sinh với Hawk và gia đình chàng suốt những năm đó. Nhưng chàng vẫn... “Em đã không gặp cha mình nhiều năm rồi à?”

Cái nhìn của nàng đầy vẻ thách thức khi nó bắt gặp ánh mắt anh. “Không.”

“Bao nhiêu năm thế?” chàng cố hỏi lần nữa.

“Một vài năm,” nàng thốt lên miễn cưỡng. “Bây giờ, nếu anh không phiền, tôi thực sự muốn đi xem ông ấy thế nào...”

Hawk thật sự để ý. Rất nhiều. Chàng thực sự mệt mỏi với sự đề phòng của người phụ nữ này và càng ngày càng bị thuyết phục rằng lý do cô ta ở đây không trong sáng.

“Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa cho hai chúng ta khi em quay lại—”

“Tôi thực sự không dối,” Rosie cắt ngang, không thích cái cách dối bề tài của Hawk trong cuộc đối thoại này, nàng chắc thế.

Nàng đã rất hy vọng rằng đó chỉ là sự mệt mỏi sau buổi sáng bên ngoài lấp đầy nàng với sự khao khát kỳ lạ được nhìn Hawk trần truồng lần nữa...

“Tôi—nghĩ việc trễ máy bay đã làm tôi hơi mệt, hay đại loại thế.” Nàng nhìn xuống sàn nhà để giấu đi sự uể oải của mình.

Cái nhìn của Hawk như thu hẹp lại khi chàng tiếp tục nhìn xuyên qua nhà bếp về phía nàng. Cuối cùng thì nàng đã cũng cởi cái mũ len đen và chiếc áo khoác dài, nhưng trông nàng vẫn có chút nhột nhạt, và đôi mắt long lanh của nàng dường như trở nên luống cuống khi nàng lướt nhìn qua sàn nhà lát gạch. “Em không bị cảm luôn đó chứ?” Hawk hỏi lịch sự và băng qua nhà bếp tiến về phía nàng.

“Không!” nàng quả quyết, đột ngột nhìn lên và lui lại phía sau. “Không, tôi chắc là tôi ổn”. Nàng lặp lại với vẻ hơi gắt, cố gắng nở một nụ cười nhưng không được. “Ngủ một vài tiếng và tôi chắc sẽ ổn thôi,” nàng nói thêm, với sự gượng gạo, lảng tránh rõ ràng, ánh mắt nàng không hoàn toàn chạm vào cái nhìn của chàng.

Hawk đứng cách nàng vài inches và tiếp tục nhìn về phía nàng một cách dò hỏi. Má nàng ửng đỏ và đôi mắt chắc chắn như đang phát sốt, nhưng bằng cách nào đó chàng không nghĩ rằng đó là do sự khởi đầu của bệnh cúm...

Hơi thở nàng hỗn hển, ngực nàng như nâng lên hạ xuống theo từng cử động, và chàng có thể thấy rõ được viền ngoài nhũ hoa của nàng hiện qua chiếc áo len lông cừu. Chúng thật gợi tình. Căng đầy và đẩy cao...

Chàng lại đưa mắt nhìn gương mặt đỏ hồng của nàng, khuôn mặt mà giờ đây đã ngược lên nhìn chàng với sự thách thức bướng bỉnh, quai hàm bất động của nàng, đôi môi mím chặt và cả đôi mắt xanh lục bất chấp chàng nói lên điều mà cả hai đang nghĩ.

Rosie Harrison hoàn toàn nghĩ về cơ thể chàng!

Một sự nhận thức nguy hiểm đó là chàng cũng hoàn toàn nghĩ về cơ thể của nàng!

Thực sự, chàng không thể nhớ rằng lần cuối cùng chàng quá bị hấp dẫn bởi phụ nữ, và cái cảm giác đó cứ ở mãi trong chàng từ khi đôi tay họ chạm vào nhau trong siêu thị.

Thật là điên rồ. Một phần trong chàng muốn Rosie. Không chỉ vì nàng là con gái của người làm của chàng, mà Hawk cũng chưa tin tưởng nàng, hay động cơ của nàng cho sự trở lại đột ngột trong cuộc đời bác Donald. Và chàng muốn biết nhiều thêm nữa về nàng trước khi quyết định.

Chết tiệt, tất cả những gì chàng biết, lý do nàng bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống của

Donald có thể đơn giản như thực tế chỉ là thêm một người phụ nữ nữa, muốn sử dụng cha mình để tiếp cận chàng. Những phụ nữ khác đã thử rất nhiều cách thức táo bạo để gây sự chú ý ở chàng—trong đó có một người phụ nữ đã nỗ lực trèo từ ban công tầng mười của mình sang khách sạn kế bên mà chàng đang ở chỉ để nói rằng muốn gặp chàng.

Không may, đó là những thứ đi cùng khi trở thành người của công chúng.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao chàng không nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Chàng muốn có được hôn nhân như cha mẹ mình. Một cuộc hôn nhân hoàn toàn cho và nhận từ hai bên. Muốn biết được rằng người phụ nữ mà chàng yêu yêu chính con người chàng, chứ không phải vì chàng là Joshua Hawkley, một ngôi sao điện ảnh.

Đó là một yêu cầu cao, chàng biết, khi đó phải là chính con người chàng. Nhưng chàng không có ý định lập gia đình với bất cứ điều kiện nào thấp hơn.

Và Rosie Harrison, với sự bí ẩn cả trong quá khứ cũng như hiện tại, chắc chắn không phải là người phụ nữ cho chàng.

Chừng nào bác Donald sớm bình phục để có thể trả lời những thắc mắc của Hawk về con gái ông thì Hawk lại càng thích thú chừng ấy.

“Tôi cũng mong là em sẽ khỏe lại,” chàng khó chịu nói, trước khi lui lại. “Nếu như bác Donald cần gì, hãy cho tôi biết, hmm?” chàng vội nói thêm.

“Tôi sẽ làm thế,” nàng trả lời nhanh, quay đi và kiên quyết rời xa người đàn ông vừa giày vò vừa hấp dẫn nàng.

Chuyện gì với nàng thế? Rosie tự trách mình khi nàng bước lên cầu thang về phía căn phòng của cha mình và đóng mạnh cánh cửa phía sau nàng. Một chút không khí Giáng Sinh, và sự xa hoa mà trước kia nàng không hề biết đến, lần đầu tiên từ khi trưởng thành nàng được tự do làm bất cứ điều gì mình muốn, thêm vào đó là một chàng trai độc thân, quyến rũ đầu tiên mà nàng tiếp xúc lâu hơn nàng có thể nhớ, nếu có bao giờ như thế!—và nàng ứng xử như một nữ sinh vụng về.

Tệ hơn thế, Hawk đã thấy cách nàng phản ứng.

Nàng thấy điều đó trong mắt anh ngay bây giờ, khi anh đã nhìn thấu nàng.

Nàng lắc đầu chán ghét chính bản thân mình trước khi đi xuyên qua phòng ngủ để xem cha mình thế nào. Ông đã ngủ, thân nhiệt ông đã hạ khi nàng chạm vào trán ông, và rồi nàng lặng lẽ rời đi để ông nghỉ ngơi.

Không nghĩ về chuyện đó nữa, dường như thế, nàng lấy cây vĩ cầm từ trong hộp ra và nâng niu nó như một đứa trẻ quý giá. Mà với nàng nó là như thế. Nó đã đi cùng nàng bất cứ nơi nào mà nàng đến.

Nàng tự hỏi rằng đã bao lâu rồi kể từ lần cuối nàng chơi nhạc cụ quý giá này, và biết rằng có một sự thích thú như ngân lên hết như vậy trong cơ thể nàng khi bàn tay của Hawk chạm vào tay nàng trong giây lát? Từ khi nàng có sự tự do để biểu lộ sự phấn khích khi chỉ cần nhìn Hawk, tưởng tượng khi chạm vào chàng, được chàng chạm vào, cho nàng...

Quá lâu, nàng nghi ngờ.

Bao lâu trước khi nàng lại được như thế? Nếu như nàng đã làm...

Chương 6

“Đến đây nào, đồ mê ngủ, hãy di chuyển đến nơi nào đó làm em thoải mái hơn một chút!”

Rosie cảm thấy nàng được nâng lên trong một vòng tay mạnh mẽ. Một phần trong nàng muốn phản đối, nhưng mí mắt của nàng đã quá nặng, và nàng dường như cũng không thể tìm thấy từ nào để cự tuyệt, nên thay vào đó nàng choàng tay lên bờ vai mạnh mẽ và rúc lại gần một cách thoải mái hơn, áp vào vòm ngực đàn ông cứng rắn bên dưới má nàng.

Cha nàng đã luôn bế nàng lên giường như thế này khi nàng còn là một đứa trẻ và đã ngủ quên khi đang xem tivi—mang nàng lên lầu trước khi ủ ấm nàng bên dưới chiếc chăn lông vịt.

Mí mắt của nàng mở toang, giật mình hoảng sợ khi nàng nhớ ra rằng nàng không còn là một đứa trẻ nữa. Rằng nàng không ở nhà mình, mà đang ở Canada! Rằng trước đó nàng đã quá mệt mỏi để có thể làm bất kỳ điều gì hơn là thay một cái áo ngủ bông mềm và tết lại mái tóc của mình trước khi kéo chăn đắp qua người và ngủ quên trên ghế sofa. Còn cha nàng đang nằm trên giường của ông, trong phòng ngủ kế bên, khổ sở với bệnh cúm, vì thế ông không có khả năng bế nàng đi đâu được.

Chính Hawk đã làm điều đó!

Chàng nở một nụ cười như chó sói khi chàng nhìn xuống đôi mắt to và hoảng hốt của nàng. “Đừng lo lắng quá, Rosie. Tôi chỉ đưa em đến một trong những phòng ngủ trong ngôi nhà chính thôi.”

Phòng ngủ nào? Phòng của chàng ư? Việc trước đó đánh thức nàng chẳng phải quá rõ

ràng với ông ta.

“Việc bất ngờ xảy ra rằng là căn hộ của ông Donald’s chỉ có một phòng ngủ,” Hawk bực tức vì chàng dễ dàng đọc được—và không lấy làm cảm kích—với những ý nghĩ hoảng sợ đang đi qua cái đầu giằng co của Rosie.

Khỉ thật, những điều mà người đàn ông nên làm đã làm nàng tưởng tượng chàng là loại người gì, thậm chí còn nghĩ rằng chàng có thể lợi dụng trên cơ thể bán khóa thân đang hoang mang ngủ của nàng sao?

Môi chàng mím chặt. “Không có cách nào mà em có thể ngủ trên ghế sofa trong suốt cả kỳ nghỉ của em được, Rosie,” chàng nói một cách kiên quyết.

“Tôi chắc rằng b... tôi—Donald và tôi sẽ có thể sắp xếp lại một vài thứ ngay khi ông ấy cảm thấy khoẻ hơn chút ít...” Nàng kéo dài câu nói, một cái cau mày kèm với cái trán nhăn lại khi nàng nhìn lên Hawk. “Anh có thể đặt tôi xuống ngay bây giờ!” nàng kêu lên. “Chân tôi hoàn toàn không có vấn đề gì hết!”

Không có vấn đề gì với bất cứ bộ phận nào trên cơ thể nàng cả!

Hawk biết. Và chàng còn biết khá rõ. Cái áo ngủ nàng mặc chỉ dài đến đầu gối, và nó làm lộ rõ đôi chân trần dài, cân đối. Đôi chân dài, mượt mà đó có thể quấn quanh người một người đàn ông như chàng.

Chàng nghiêng rặng, cánh tay của chàng càng siết chặt nàng hơn vì chàng cảm thấy sự khuấy động của chính cơ thể mình. Hay thật. Chàng mới vừa có cảm giác bị xúc phạm vì nàng rõ ràng là nghĩ rằng chàng ý định không trong sáng với nàng—vậy mà lúc này cơ thể của chàng đã cứng lại với mong muốn có được nàng!

“Chúng ta tới nơi rồi,” chàng nói nhanh, đá mở cánh cửa và bế nàng vào bên trong.

Đây là đâu? Rosie lo lắng tự hỏi, và nàng nhìn quanh căn phòng.

Đó là một phòng ngủ, chắc chắn rồi, và còn thiếu sự hiện diện của nhiều đồ dùng cá nhân, có nghĩa đây là một trong những phòng khách trong ngôi nhà chính.

“Tôi không thể ở lại đây” nàng phản đối, dù thậm chí Hawk đã đặt nàng xuống chiếc giường phủ chăn bông.

“Tại sao lại không?” chàng càu nhàu, khi chàng nhìn thẳng xuống nàng. “Trang trại có bốn phòng ngủ cho khách, vì vậy có đủ chỗ cho tất cả mọi người.”

Nàng trông cực kỳ tự vệ, nằm giữa đồng gối màu vàng đồng rải rác trên tấm chăn, chiếc áo ngủ màu trắng điểm một ít hoa văn hình hoa hồng, mái tóc của nàng không còn buông xõa xuống bờ vai mà được tết lại thành một bím tóc chạy dọc theo chiều dài lưng nàng.

Nàng lắc nhẹ đầu mình. “Gia đình của anh...”

“Tôi sẽ thất vọng về bản thân nếu tôi để em tiếp tục ngủ trên ghế sofa của Donald,” Hawk cam đoan với nàng một cách mạnh mẽ, và chàng ngồi xuống bên cạnh giường.

Chàng không cố ý. Chàng đã tự nói với bản thân là phải ra khỏi đây. Mà lúc này. Chính cơ thể của chàng đã làm ngơ sự chỉ dẫn đó!

Nàng thực sự là người phụ nữ đẹp tinh tế nhất mà chàng từng thấy, chàng thừa nhận, ngay khi ánh mắt chàng đang lang thang một cách đầy tán thưởng trên khuôn mặt và cơ thể của nàng. Mọi đường nét của nàng đều rất hoàn hảo, đôi mắt màu xanh lá cây đầy mê hoặc, những đường cong quý phái trên cơ thể nàng thật mềm mại quyến rũ, ngực của nàng căng tròn, vòng eo bé nhỏ và cặp đùi cân đối phía trên đôi chân thon dài.

Ánh mắt của Hawk quay trở lại trên khuôn mặt của nàng, và chàng cau mày nhẹ vì một lần nữa chàng có cảm giác rằng Chàng đã từng gặp nàng ở đâu đó trước đây.

“Hawk ...?”

Ánh mắt đen của chàng bắt gặp ánh mắt nàng, nhìn thấy những câu hỏi trong mắt nàng khi nàng ngược nhìn chàng một cách vô định. Chàng đặt tay ở hai bên đầu nàng và bắt đầu hạ thấp đầu về phía nàng.

Chết tiệt, cái gì đã xảy ra với chàng mà không lợi dụng trên cơ thể bán khóa thân đang hoang mang ngủ của nàng chứ? Hawk thầm chế giễu chính mình, và chàng dừng lại khi môi chàng chỉ còn cách bờ môi của nàng vài phân.

Cái ý nghĩ quái quỷ! Chàng muốn hôn nàng, muốn chạm vào nàng. Và Rosie cũng dường như không muốn chống cự chàng, thậm chí, hình như cánh tay của nàng không biết khi nào đã di chuyển lên bờ vai của chàng như chờ đợi bất cứ “động thái” tiếp để đi theo!

Chỉ một nụ hôn thôi, chàng tự hứa với lòng. Chỉ cần biết cảm giác môi của mình áp vào đôi môi nàng. Để biết được mùi vị của nàng...

Toàn bộ cơ thể của Rosie đã hoàn toàn nóng chảy khi khuôn miệng của Hawk “tuyên bố chủ quyền” trên môi nàng, đôi môi nàng tự động tách ra theo bản năng khi chúng tìm hiểu chàng cũng như cách mà chàng khám phá chúng.

Nhận thức mà nàng đã cảm thấy trước đó không là gì so với sự ấm nóng dễ chịu nàng tìm thấy lúc này trong vòng tay chàng khi nụ hôn của họ ngày càng sâu, cánh tay của Hawk di chuyển về nàng để kéo nàng dựa sát vào chàng.

Rosie như tan chảy vào chàng, dường như trở thành một phần cơ thể của chàng khi đôi chân nàng vướng vào chàng.

Nàng rên rỉ thâm thấp trong cổ họng khi một bàn tay của chàng di chuyển dọc theo cơ thể nàng, lướt qua những đường cong của hông và eo của nàng trước khi khum tay chụp mạnh ngực của nàng, ngón tay cái của chàng di chuyển xung quanh phần đỉnh của nó .

Cơ thể của nàng cong lên theo bản năng chống lại sự vuốt ve từ bàn tay chàng, đôi môi của nàng mở rộng hơn cho các cuộc tấn công của đầu lưỡi chàng như là nó được đẩy vào nhịp điệu ẩm ướt hướng đến đánh bại sự hoang dã của trái tim nàng. Vật cứng rắn của Hawk đặt ở nửa trên của cơ thể nàng, đã nói cho nàng biết những kích thích của riêng chàng.

Vậy, đây là những gì “việc ấy” phải như thế—cảm giác làm tình là như thế này, Rosie nhận ra một cách kinh ngạc, trong cái phần não nhỏ nhỏ, vui tươi vẫn còn hoạt động của nàng.

Nó còn tuyệt vời hơn, kỳ diệu hơn hơn bất cứ điều gì nàng có thể tưởng tượng được, và nàng không biết nghĩa của sự từ chối khi tay Hawk bắt đầu đi lang thang, không ngừng xoay tròn dọc chiều dài hông của nàng, chụp mông nàng khi chàng kéo nàng dán chặt vào người chàng hơn nữa.

Rosie đẩy tay của mình bên dưới chiếc áo len của chàng, chạm vào chàng như nàng đã mong ước được như vậy, hai bàn tay nàng di chuyển vuốt ve khắp chiều rộng tấm lưng chàng. Chàng cảm thấy thật thoải mái, thật rất thoải mái.

Nhưng nàng muốn nhiều hơn nữa. Cần nhiều hơn nữa. Muốn cảm thấy—

Nàng ngã trở lại những chiếc gối khi Hawk giật mạnh môi mình ra khỏi nàng và giữ nàng xa khỏi người chàng, để nhìn xuống nàng với đôi mắt đã chuyển sang màu xanh hải quân và một khuôn mặt nhợt nhạt bên dưới làn da rám nắng của chàng.

Hawk thở nông, kiên quyết rời xa Rosie ngay cả khi chàng nhìn thấy sự bối rối đau đớn trong đôi mắt xanh lá cây đậm vì sự từ chối bất ngờ của chàng.

Chàng đứng dậy đi qua bên kia căn phòng và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Cùng khung cảnh tuyết rơi mà chàng thấy không lâu vào buổi sáng nay đã hoàn toàn trống rỗng so với những suy nghĩ hỗn loạn của chàng lúc này.

Chàng đang làm gì ?

Chàng thậm chí không biết nàng. Không phải đó là một điều kiện tiên quyết để làm tình với một phụ nữ. Thông thường. Nhưng Rosie không phải chỉ là bất kỳ người phụ nữ nào. Nàng là con gái của Donald. Con gái của người đàn ông mà người này vừa như một người bạn cũng như nhân viên của chàng trong suốt mười năm qua.

Con gái của Donald, người mà Hawk nghi ngờ cũng sâu sắc như việc chàng muốn có nàng!

Chàng nghiêng trán của mình dựa vào tấm chắn cửa sổ lạnh giá khi chàng đấu tranh dành lại sự kiểm soát mà trước đó đã dễ dàng bỏ rơi chàng ít phút trước đây.

Uhm, chàng biết Rosie có vị như thế nào: nồng nhiệt và say đắm. Có một vị ngọt đã làm cho chàng muốn hôn nàng và tiếp tục nụ hôn ấy cho đến khi cơ thể của chàng hoà nhập với cơ thể nàng và chàng đã tìm thấy sự phóng thích bên trong nàng. Đó là một nhu cầu chàng xác định để thoả mãn!

Chàng hít một hơi sâu, kiểm soát hơi thở vào phổi của mình, kéo căng vai chàng trước khi quay mặt về phía nàng.

Nàng không còn nằm giữa đống gối, mà đã ngồi ở một bên giường, khuôn mặt nàng rất nhợt nhạt tương phản với những lọn tóc sóng động của mình, mái tóc đó không còn bị bó buộc trong bím tóc nửa mà đã xoã ra tung bay về phía trước và bao trùm lấy hơi thở phập phồng của nàng.

Ngực nàng chỉ vài giây trước còn vừa vặn một cách hoàn hảo trong bàn tay chàng và đáp lại với những kích ứng dù là nhẹ nhất của chàng...

Miệng chàng mím chặt khi chàng kiên quyết đóng chặt cánh cửa của những kí ức vừa rồi. “Em là ai, Rosie?” chàng gắt lên một cách khắc nghiệt.

Nàng chớp đôi mắt bối rối của mình. “Anh biết em là—”

“Con gái của Donald.” Chàng gật đầu sốt ruột. “Nhưng đó không phải là con người thực sự của em, phải không?” chàng buộc tội.

Rosie cau mày nhìn thẳng chàng một cách thận trọng, ngay khi nàng đang chiến đấu trong nội tâm để một lần nữa xây dựng sự phòng thủ trước chàng. Bức tường phòng thủ mà Hawk đã quá dễ dàng dỡ bỏ đi chỉ vài phút trước khi chàng hôn và vuốt ve của nàng...

Nhưng nàng không cần suy nghĩ về điều đó lúc này, phải tập trung vào những gì chàng đang tra hỏi nàng.

Hawk dường như không hề biết chút gì về nàng lúc sáng nay, thậm chí không biết nàng là con gái của Donald. Nhưng điều đó đã thay đổi vào những phút cuối? Mặc cho sự mù mờ về thân thể của nàng trước đây, giờ Hawk đã nhận ra nàng chính là nữ nghệ sĩ vĩ cầm điêu luyện nổi tiếng thế giới – Rosemary Harris? Hay là “La Bella Rosa” (**Bông hồng xinh đẹp*), như một số người hâm mộ Ý nhiệt tình đã gọi nàng trước đây?

Chương 7

Dưới ánh nhìn suy đoán của Hawk, chàng dễ dàng nhìn thấy gương mặt xanh xao của nàng, đôi mắt xanh thắm một lần nữa mang ánh nhìn u ám.

Vậy là mình đã đúng, chàng nặng nề nhận ra. Rosie đang giấu chàng điều gì đó. Và Donald thì vẫn còn bệnh nặng để làm sáng tỏ cho chàng – nếu cần thiết, chàng thậm chí muốn biết bí mật mà con gái ông đang che giấu – nó có lẽ sẽ làm chàng thỏa mãn tính tò mò về bản thân Rosie.

Từ cái nhìn cảnh giác trên gương mặt nàng, điều gì đó làm chàng nghĩ nàng sẽ sẵn sàng thực hiện!

Chàng nhét tay vào trong túi quần denim. “Cô – cái gì? Hai mươi hai? Hai mươi ba?” Chàng nhắc nhở một cách gay gắt.

“Hai mươi hai”, nàng yếu ớt xác nhận.

Chàng gật đầu. “Vậy ai đã là cô trong hai mươi hai năm qua, Rosie? Bởi vì tôi chắc kinh khủng rằng cô không phải là con gái của Donald!”

“Đừng buồn cười như vậy!” nàng cười chế nhạo. “Nếu bây giờ tôi là con gái của Donald, vậy tôi cũng là con gái ông ấy hơn hai mươi năm qua!”

Nụ cười đó là một sai lầm, Rosie nhận ra khi ánh nhìn Hawk tối lại một cách nguy hiểm. Nhưng nàng còn có thể làm gì? Nàng không muốn Hawk biết nàng là ai – rằng cái thế giới nhạc cổ điển – thế giới mà chàng hiển nhiên chưa bao giờ chạm vào – nàng cũng nổi tiếng và thành công như chàng. Nàng không muốn bất cứ ai ở Canada nhận ra nàng là Rosemarry Harris. Nàng muốn, cần được, duy trì danh tính của mình thêm một thời gian.

Có lẽ nó sẽ tốt hơn nếu nàng rời khỏi ngay lúc này?

Nàng đã không gặp bố kể từ lúc ông bỏ nàng và mẹ khi Rosie chỉ mới mười hai tuổi, bởi

vì nàng biết đó là nơi cuối cùng mà mẹ nàng và Edmund – người đàn ông nàng không muốn kết hôn vào đêm Giáng Sinh hoặc bất cứ lúc nào! – sẽ nghĩ đến để tìm nàng.

Nhưng Hawk đang chứng minh nó sẽ là một sự phức tạp nàng chưa thương lượng được. Và không chỉ bởi vì tính kiên trì của chàng đang cố để biết nhiều hơn nữa về nàng...

Chàng đang làm phiền nàng. Thích thú với nàng. Khuấy động nàng. Nhìn nàng với ánh nhìn sâu sắc về thứ tình cảm mà nàng chưa đoán ra.

Điều đó có thể là điều tích cực với sự quan tâm buổi trình diễn âm nhạc của nàng, nhưng nó hoàn toàn không giúp cho sự bình yên trong tâm trí mà nàng đang tuyệt vọng tìm kiếm.

Sự bình yên trong tâm trí nàng cần nếu nàng muốn sang tác, nếu nàng muốn tiếp tục chơi nhạc một lần nữa...

Điều đó có nghĩa là nàng phải tập trung để tìm sự yên bình cho bản thân. Và nàng không tìm thấy nó quanh Hawk!

Nàng lắc đầu: “Hiển nhiên là anh không thích tôi ở lại đây, Hawk, vì vậy...”

“Đó là hiển nhiên, đúng không?” Chàng cay độc lặp lại, “Sau cái cách mà chúng ta ở cùng nhau?”

Vâng... không. Nhưng chàng chắc không hài lòng về câu trả lời của nàng cho chàng trong vài phút trước, phải không?

Nàng nhún đôi vai hẹp: “Tôi nghĩ tốt nhất là không nên lặp lại điều đó, phải không anh?” nàng thận trọng nói.

Chàng trao một nụ cười không hài hước. Người phụ nữ này có một cái gì đó khác biệt. Nhưng cái gì? Đó là một câu hỏi thực sự...

“Tôi có thể nhận thấy trong lời nói đó nghĩa là cô không chắc nếu cô ở lại đây, cô có thể lấy tay ra khỏi người tôi?” chàng chế nhạo.

Hai gò má nàng đỏ lên vì bị chế nhạo, mắt nàng lấp lánh giận dữ khi nàng nâng cằm lên một cách thách thức. “Anh thật sự không thể cưỡng lại được, ông Hawkey”, nàng lạnh lùng nói.

Ngay lúc đó nụ cười của chàng trở nên chân thật. “Chính xác, Rosie.” chàng thì thầm một cách tán thưởng. “Nhưng vì cô rời đi...” chàng trấn tĩnh lại và lắc đầu. “Tôi không nghĩ bằng cách đó, Donald sẽ biết ơn tôi đã cho con gái ông đi trước khi hai người có cơ hội gặp gỡ riêng với nhau.”

“Đây là nhà của anh, không phải của bố tôi,” nàng trả lời một cách bướng bỉnh.

Đúng vậy và việc ở lại đây hóa ra không phải là thời gian thư giãn chàng mong muốn. Nhưng tất cả điều chàng biết bây giờ là việc Rosie rời đi không ngăn tính tò mò của chàng để biết thêm nhiều về nàng. Hoặc là cái cách mà chàng vẫn muốn có nàng!

“Vậy tôi sẽ yêu cầu cô ở lại, Rosie,” chàng nói ngắn gọn. “đến khi có dấu hiệu cho thấy Donald đã khỏe hơn.”

Nàng nhướn cặp lông mày nâu: “Tôi không nghĩ rằng chúng ta đang cãi nhau...”

Không phải là cãi nhau, Hawk thừa nhận, nhưng họ chắc chắn là đang thách thức nhau.

“Được rồi. Tôi sẽ ở lại ít nhất là cho tới khi có cơ hội nói chuyện với bố tôi,” Rosie quyết định. “Nói đến chuyện đó...”. Nàng đứng dậy, với chiếc áo ngủ mỏng manh trên người, nàng không thể ở đây với Hawk thêm được nữa. “Tôi nên đi kiểm tra ông ấy.”

“Cứ làm thế đi”, Hawk đồng ý. “Rồi sau đó có lẽ cô nên ngồi xuống đây và tận hưởng bữa trưa?”

Rosie cau mày không chắc chắn. “Tôi có thể dễ dàng tự làm một thứ gì đó trong căn bếp của cha tôi...”

“Tại sao cứ phải phiền như thế khi tôi đang nấu? Bên cạnh đó, tôi nợ cô vì đã đánh thức cô dậy một cách đột ngột.”

Rosie quan sát gương mặt đẹp trai thô kệch của chàng để tìm những dấu hiệu của sự nhạo báng về việc chàng đánh thức nàng. Nhưng nàng chẳng đọc được thứ gì từ cái vẻ mặt nhật nhẽo của chàng. Nghĩ đến việc chàng đã là một diễn viên tài năng như thế nào, có lẽ điều này không thật sự gây ngạc nhiên!

Ăn trưa với người đàn ông này là một ý kiến hay? Hay không ăn trưa mới là một ý kiến hay?

Về sự xuất hiện bất ngờ của nàng trong cuộc đời cha nàng, sự tò mò của Hawk dường như không hề giảm đi mà còn tăng thêm, và chàng dĩ nhiên cảm thấy cần bảo vệ người đàn ông này. Chàng nghi ngờ rằng vì lí do nào đó, nàng đến để tổn thương Donald.

Nhiều năm trước, nàng cũng đã từng nghĩ sẽ làm tổn thương bố nàng, vì bằng cách nào đó ông cũng làm tổn thương nàng khi ông bỏ rơi nàng và mẹ vào mười năm trước. Nhưng khi trưởng thành, nàng đã nhận thức được rằng không thể tin mẹ, bởi khi lên kế hoạch cho một

loạt những hành động đó, bà đã nhẫn tâm như thế nào. Bà cũng là người đã đổ tội cho cha nàng muốn bỏ trốn từ nơi đó?

Phải chăng nàng đang thực hiện một điều tương tự...?

Không, nàng không tới đây để làm tổn thương Donald. Nếu có, thì nàng chỉ muốn nói chuyện với ông, để hỏi tại sao, khi ông bỏ mẹ nàng, ông cũng đã bỏ rơi nàng. Nhưng đó là tất cả những gì nàng muốn. Đã quá trễ, thật sự quá trễ cho bất cứ điều gì giữa họ.

“Thôi nào, Rosie”, Hawk cắt ngang suy nghĩ của nàng một cách phớt lờ. “Chắc chắn rằng không mất thời gian lâu như thế để quyết định xem có dùng bữa trưa với tôi không?”

Hoặc là có lẽ thế sau việc vừa xảy ra giữa họ...

Đây không phải là điều hợp lí nhất mà chàng từng làm, chàng tự nhận thức với bản thân. Nhưng điều hợp lí duy nhất trong đầu chàng bây giờ là ôm Rosie trong tay và chạm vào nàng.

“Được thôi”. Nàng chấp nhận lời mời một cách chậm rãi, đột nhiên nàng cảm thấy đói bụng.

Trong khoản thời gian gần đây, nàng bị mất cảm giác, mấy tuần, có thể mấy tháng, khi lễ cưới ngày càng gần. Nàng đã luôn là người mảnh mai, lại còn sụt thêm vài pound trong tháng trước và còn hơn nữa. Thậm chí việc ăn uống làm nàng buồn nôn.

Nhưng bây giờ, nàng thật sự rất đói, miệng nàng đang ứa nước dãi, bụng thì co thắt lại khi nàng nhớ mình vẫn chưa ăn gì cả kể từ sau miếng sandwich tối qua.

Có lẽ khi người ta đói, thì cảm giác thèm ăn cũng bị đánh thức.

Thật là một ý nghĩ phiền phức!

“Nếu anh có thể đợi thêm mười lăm phút nữa hay lâu hơn?” nàng nhanh nhẩu nói. “Sau khi tôi kiểm tra cho bố xong, tôi muốn đi tắm,” nàng giải thích, khi thấy ánh nhìn đầy thắc mắc của Hawk.

“Được thôi”. Chàng gật đầu. “Có lẽ cô muốn đồ đạc được chuyển vào đây khi cô đang ở trong đó?”

Rosie nhìn quanh căn phòng, thầm đánh giá rằng sẽ dễ chịu hơn là ngủ ở sofa rất nhiều – cái sofa trong căn hộ của bố nàng. Nhưng nàng cũng nhận thức được rằng, nếu nàng chuyển đến đây, điều đó sẽ mang nàng ra khỏi nơi ở của bố và đi vào lãnh địa của Hawk – nếu như nàng thực sự là một vị khách mời. Đó không phải là một ý kiến hay, trong tất cả các tình huống.

Một khi bố nàng khỏe hơn, và sau khi cả hai có thể nói chuyện với nhau, nàng đã dự định sẽ rời đi.

Nàng vẫn chưa biết nơi nào nàng muốn đến. Nhưng Hawk quá tò mò về nàng, về việc nàng ở lại.

“Tôi nghĩ tôi sẽ tiếp tục ở trong căn hộ của bố tôi, cảm ơn anh,” nàng nói với chàng một cách chắc chắn. “Tôi muốn ở gần ông trong lúc ông bệnh”, nàng thêm vào một cách thách thức, từ biểu cảm của Hawk, nàng chắc chắn rằng chàng không bị thuyết phục bởi sự quan tâm của nàng về Donald.

Và chàng đã sai khi cảm nhận theo cách ấy. Nàng đã không gặp mặt bố mười năm, nhưng ngay khi nàng gặp Hawk lần nữa tại sân bay vào ngày hôm qua, nàng đã để cho tính cách trẻ con của mình bộc phát. Đó là cảm xúc mà nàng đã nhanh chóng điều khiển được, tuy nhiên nàng vẫn cảm nhận được chúng. Nàng chắc chắn mình sẽ không làm tổn thương bố theo bất cứ cách nào. Từ những gì mà nàng biết từ mẹ, nàng đã có cảm giác rằng trong quá khứ, ông đã có quá nhiều tổn thương rồi.

Hawk mím môi một cách chế giễu. “Điều cô quan tâm thật cảm động,” chàng kéo dài “Nếu điều đó thật sự có một chút.”

Má nàng nóng lên giận giữ, nàng dĩ nhiên cảm nhận được sự quở trách trong lời nói của chàng. “Xét đến việc anh chắc chắn rằng không biết tí gì về mối quan hệ giữa tôi và bố tôi, có lẽ anh không có quyền để phán xét!” nàng lạnh lùng phản kháng lại.

Từ cái cách mà chàng biết được, Hawk rất nghi ngờ rằng liệu có bất cứ mối quan hệ nào giữa Donald và con gái của ông trong nhiều năm qua.

Nhưng nàng đã đúng. Chàng không có quyền phán xét, chưa có. Chàng bất ngờ nghiêng đầu: “Tôi xin lỗi.”

Câu xin lỗi của chàng làm nàng ngạc nhiên. Đôi mắt nàng mở to khi nàng nhìn chàng một cách nghi ngờ.

Nhưng Hawk nhận thức được rằng có lẽ chàng đã sai khi nghi ngờ người phụ nữ này. Có lẽ. Có lẽ...

“Chúng ta có thể trang trí hai cái cây Donald đã đặt trong phòng khách sau buổi trưa, nếu cô thích?” chàng nhẹ nhàng đề nghị.

Nàng vẫn nhìn chàng một cách thận trọng. “Được thôi,” nàng đồng ý, ánh nhìn của nàng

vẫn thận trọng khi quay bước ra cửa.

Điều gì đó về người phụ nữ này đã làm cảm xúc chàng rộn ràng và cơ thể chàng căng ra với nỗi khát khao? Hawk tự hỏi, thậm chí khi đó, chàng đã cảm thấy một sự thay đổi khuấy động cơ thể mình. Ngay lúc này, chàng cần phải tắm trước khi dọn bữa trưa cho chính mình. Tắm nước lạnh!

Rosie là một người phụ nữ đẹp, đúng vậy. Nhưng không hơn những người phụ nữ chàng thân thiết trong vài năm qua. Dáng người nàng thướt tha. Nhưng một lần nữa, không làm sững sốt. Nếu như nàng có thể tăng thêm vài pound.

Vậy thì tại sao? Mặc dù chàng không chắc về động cơ mà nàng ở đây, có phải chàng cảm thấy mình bị nàng thu hút?

“À, và điều này nữa, Hawk...” nàng dừng lại tại cánh cửa và quay lại nhìn chàng từ hàng mi đang rũ xuống.

Ánh nhìn chàng thận trọng, “Vâng?”

Một nụ cười cong lên trên đôi môi gợi cảm. “Tôi e rằng đã nói dối anh từ đầu,” nàng thì thầm một cách khàn khàn.

Sự cảnh giác của chàng dâng lên. “Ồ, vâng” chàng lặp lại một cách khó khăn.

“Vâng”. Nàng gật đầu, nụ cười càng rộng hơn khi đôi mắt nàng nhìn chàng một cách trêu chọc. “Tôi có thể nấu ăn!” nàng chế giễu, trước khi nàng nhẹ nhàng quay gót và để chàng lại một mình trong phòng ngủ.

Một chút xíu!

Điều đó giải thích tại sao chàng bị nàng thu hút, Hawk vô vọng nhận ra. Không giống hầu hết những người phụ nữ chàng biết, Rosie, trong khi rõ ràng biết được những nghi ngờ của chàng, nàng hiển nhiên lại không hứng thú với những chuyện của chàng hoặc ý nghĩ của chàng về nàng. Trên thực tế, nàng cư xử như ý kiến của chàng về nàng không quan trọng với nàng, cho dù như thế nào đi nữa.

Điều đó, mặc dù nàng không nhận thức được, lại thành công trong việc làm sự quan tâm của chàng với nàng sâu sắc hơn.

Có lẽ, với bệnh tình của Donald, việc tìm hiểu nhiều hơn về cô con gái sẽ nhường lại cho Hawk.

Lời thì thầm của Donald về mẹ của Rosie sáng nay chắc chắn rằng không làm ảnh hưởng việc tin tưởng sự vô tội của Rosie.

Phải, có lẽ chàng nên thuê thám tử nếu chàng không thể tự mình tìm hiểu thông tin về nàng nhiều hơn nữa...

Chương 8

Rosie vẫn tiếp tục mỉm cười khi nàng bước xuống hành lang ra cửa dẫn đến căn hộ của cha nàng. Chỉ bây giờ, thật thú vị khi trêu chọc Hawk, lấy sự nghi ngờ của chàng về động cơ của nàng để được ở đây và trả chúng về cho chàng.

Có lẽ cuối cùng nàng cũng nhận ra sự hài hước của mình đã trở lại?

Khoảng thời gian qua!

Nhớ lại nụ hôn của Hawk, những cái vuốt ve của chàng, đó không phải là một ý nghĩ tốt, mặc dù....

Nụ cười của nàng nhạt dần khi nghĩ về phản ứng của nàng với chàng, về việc nàng đã thích thú như thế nào khi được chàng hôn và chạm vào. Điều mà chưa bao giờ xảy ra với nàng

trước đây.

Chàng là Joshua Hawley, ngôi sao điện ảnh hàng đầu Hollywood. Và dĩ nhiên nàng đã tan chảy khi chàng hôn nàng. Có người phụ nữ nào sẽ không như thế?

Tiếp tục nói với bản thân điều đó, Rosie, nàng nói với chính mình, khi nàng bước vào phòng của cha nàng. Có lẽ với thời gian, nàng thậm chí có thể đi đến việc tin rằng đó là lí do duy nhất nàng đã đáp lại chàng một cách hoàn toàn như vậy. Có lẽ như thế...

“Oh, tuyệt, cha đã dậy.” Nàng mỉm cười với cha nàng khi bước vào phòng ngủ. Ông ngồi dậy một cách yếu ớt, để ông có thể uống một ít nước ép trái cây và thuốc mà nàng đã để trước đó trên bàn bên cạnh giường ngủ. “Cha có thấy khỏe hơn chưa?”

“Một chút,” Donald cười uể oải khi ngã người xuống lại những cái gối, nỗ lực để ngồi dậy rõ ràng đã làm ông yếu đi. “Cha vẫn không thể nào tin được rằng con đang thực sự ở đây, Rosie,” ông thì thào.

Ông đưa tay nắm lấy tay nàng, khi nàng đứng bên cạnh giường, để nàng biết rằng cơ thể ông thay đổi giữa nóng và lạnh. Nếu Rosie cần bất cứ điều gì khác nữa để nói với nàng rằng ông vẫn còn bệnh ra sao, nàng có thể nhìn thấy mái tóc ẩm ướt dính vào lông mày của ông, khuôn mặt ông đỏ bừng và đôi mắt màu nâu lục nhạt đỏ vì sốt.

“Hứa với cha rằng con sẽ không biến mất lần nữa cho đến sau khi cha cảm thấy tốt hơn và chúng ta sẽ có một cơ hội để nói chuyện!” ông nói với giọng khàn khàn.

Gò má nàng ửng hồng đầy tội lỗi khi nàng thừa nhận rằng, vài phút trước đây, sự biến mất chính xác là điều mà nàng đã nghĩ đến để thực hiện. Nếu nàng có thể nghĩ ra được nơi nào đó mà nàng có thể đi, là được!

“Con sẽ không biến mất,” nàng đảm bảo chắc chắn với ông, siết chặt tay ông một chút trước khi ngượng ngùng thả ra. Ngay cả việc tiếp xúc ngắn ngủi về thể chất với người cha mà nàng đã không hề được thấy trong nhiều năm qua cũng đã khơi lại vết thương cũ, lấp đầy nàng với những câu hỏi mà nàng biết Donald cũng không thể trả lời đầy đủ hết được. “Hawk và con sẽ trang trí cây giáng sinh,” nàng nói nhẹ với ông.

Ông mỉm cười khi đề cập đến ông chủ của mình. “Con nghĩ sao về cậu ấy?”

Nàng đã cố gắng không nghĩ đến Hawk!

Nàng tránh ánh nhìn của cha nàng. “Anh ta có vẻ đủ dễ chịu,” nàng trả lời ngập ngừng.

“Dễ chịu?” Donald lặp lại đầy hoài nghi. “Đây là lần đầu tiên cha nghe có người phụ nữ gọi

anh ta như thế!”

Rosie cảm nhận được màu đỏ sâu sắc hơn trên má nàng. “Anh ấy là Joshua Hawkley, thừa Cha, chẳng có điều gì khác để nói cả!”

Donald cau mày, với một cái nhìn đau đớn trên khuôn mặt ông. “Từ khi nào mà con nghĩ về ta như là “Cha” thay vì gọi “cha” thế?” ông hỏi cộc cằn.

Quá dài. Nhưng nó đã trở nên dễ dàng hơn, ít đau khổ hơn, cứ nghĩ về ông ấy bằng cách đó hơn là nhớ lại người đàn ông đã tệ bạc và yêu thương nàng trong mười hai năm đầu của cuộc đời nàng. Người đàn ông mà nàng kính yêu đã trở về.

Ít nhất là ông đã ngừng nói về Hawk...

“Chúng ta bây giờ chỉ là những người xa lạ—”

“Không!” Donald phản đối. “Chưa bao giờ cả. Không phải cha và con, Rosie. Chúng ta có rất nhiều thứ cần phải thực hiện—những điều chúng ta cần nói về – nhưng cha chưa bao giờ hết yêu thương con. Chưa bao giờ ngừng yêu thương đứa con gái bé bỏng của cha. Con phải tin điều đó!”. Ông nhìn nàng một cách tha thiết.

Nàng cũng chưa bao giờ hết yêu ông. Nhưng đó đã là mười năm qua!

“Tất cả những chuyện này có thể chờ đến khi cha cảm thấy khỏe hơn,” nàng xoa dịu, ngay khi nàng nhìn thấy khuôn mặt ông trở nên tái đi vì sự căng thẳng.

“Phải rồi,” ông thở rì rạc. “Hiện giờ chúng ta có thời gian, đúng không...?” ông thì thầm trước khi trôi vào giấc ngủ một lần nữa khi rõ là thuốc đã thấm vào.

Rosie nhìn xuống ông vài phút. Ngoài mái tóc đã sạm bạc, nhìn ông vẫn giống với những gì nàng nhớ về ông mười năm trước. Có phải ông vẫn là người đàn ông mà nàng hoàn toàn tin tưởng? Người mà nàng đã tin rằng sẽ không bao giờ để cho bất kì ai tổn hại đến nàng?

Tại sao ông lại bỏ rơi nàng? Tại sao ông không đưa nàng theo khi ông rời bỏ mẹ nàng? Tại sao ông đã không thử nhìn nàng ít nhất một lần trong những năm qua?

Cho dù nàng hiểu rằng nàng phải tránh xa khỏi Hawk, Rosie biết nàng không thể rời khỏi đây cho đến sau khi nàng đã câu trả lời cho những câu hỏi của mình...

“Chúng ta không thể trang trí những cái cây này bằng cách đứng xung quanh nhìn vào nó,” Hawk nhận xét khô khan, trong khi Rosie đứng nhìn chăm chăm lên cây thông cao lớn chiếm gần hết phòng khách.

Chàng đã tranh thủ khoảng thời gian nàng xuống trễ để nhóm lửa trong lò sưởi và nó làm ấm cả phòng khách và phòng gia đình, những ngọn lửa và sự ấm áp của nó đã tăng thêm không khí cho mùa Giáng Sinh.

Kể cả tuyết bên ngoài lại tiếp tục rơi, càng tăng thêm tinh thần cho lễ Giáng sinh!

Nhưng Rosie dường như bị thôi miên bởi cây Giáng Sinh

Nó thật đẹp, Hawk phải thừa nhận – mùi gỗ thông thơm nồng, cao ít nhất 3,7m (1foot = 0.3048m), nhánh của nó sum suê và xanh tươi.

“Rosie...?” chàng nhẹ nhàng nhắc nàng.

Nàng chớp mắt, quay lại nhìn chằm chằm chàng như thể nàng quên mất chàng thậm chí còn đang đứng đó. Chàng nhận ra nàng đang mặc màu đen lần nữa – thêm một chiếc áo len màu đen, với áo khoác jean đen.

Chuyện gì với người phụ nữ này và màu đen vậy?

Phải thừa nhận rằng nó làm nổi bật mái tóc đỏ rực của nàng, mà ngay lúc này được cột thành đuôi ngựa. Nhưng nó cũng làm cho mặt nàng nhạt đi.

“Xin lỗi.” Nàng lắc đầu như thức tỉnh. “Chúng ta bắt đầu từ đâu? Nên gắn đèn trước hay trang trí trước?”

“Dĩ nhiên là đèn,” Hawk trả lời, hơi bối rối. “Em chưa bao giờ trang trí cho một cây Giáng sinh nào trước đây sao?”

Không phải cô có thể nhớ, không...

Có lẽ nàng từng giúp cha mẹ trang trí cây khi tất cả họ còn sống cùng nhau, nhưng Rosie không nhớ chắc rằng mình có còn làm như thế kể từ sau đó đến giờ. Mẹ nàng xem những cây Giáng Sinh thật thì thực là rắc rối, những thứ có mùi hôi thối, và thích mua nhưng cây nhân tạo, đã được trang trí sẵn, mà nó có thể cất trên tầng áp mái sau lễ Giáng Sinh và được lấy xuống để sử dụng lại mỗi năm. Với ngọn lửa đang cháy vui vẻ, và những bông tuyết rơi nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ, khung cảnh này thật quá hấp dẫn để Rosie không bị ảnh hưởng bởi điều nó.

“Không phải một thứ như thế này.” Nàng tránh một câu trả lời trả lời trực tiếp.

“Vây, đèn trước,” nàng nhanh chóng nói thêm, để tránh bất kỳ một cuộc thảo luận xa hơn

về chủ đề này.

“Đèn đầu tiên,” Hawk chậm rãi khẳng định, ánh mắt của chàng khi nhìn vào nàng nheo lại một cách đầy suy đoán. “Tại sao tôi lại có ý tưởng rằng bằng cách nào đó em đã không được sống trong thế giới thực mấy năm gần đây, Rosie...?”

Có lẽ bởi vì nàng đã không như thế!

Cuộc sống của nàng đã có vẻ thật ảm đạm và trống rỗng sau khi người cha kính yêu bỏ đi. Nàng đã thu mình lại, rút lui khỏi những người bạn và trở thành một người cô độc.

Nhưng tất cả đã thay đổi vào ngày mà giáo viên dạy nhạc của nàng, cố gắng khuyến khích nàng có quan tâm tới âm nhạc, đã thuyết phục nàng chọn viôlông.

Ngay từ giây phút Rosie chạm vào nhạc cụ đó nàng đã cảm thấy ngay, như thể nó là một phần của nàng, chỉ cần chạm vào thứ gỗ bóng loáng, giữ lấy cây vĩ, đã lấp đầy sự trống rỗng bên trong nàng.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là thực tế mặc dù nàng đã bắt đầu khá rắc rối, sau một vài lỗi ban đầu nàng đã thực sự biết cách chơi nó!

Theo bản năng.

Bằng trực giác.

Nàng thậm chí không thể đọc được bản nhạc vào lúc đó, nhưng khi nàng cầm viôlông trong tay nàng đã biết làm thế nào để chơi nó.

Vì thế, nàng đã chơi đàn và chơi đàn. Và nó đã giải thoát nàng khỏi nhà tù của sự cô đơn nơi mà nàng đã tự giam mình lại.

Và có lẽ khi giáo viên âm nhạc của nàng, bị choáng ngợp bởi việc khám phá ra khả năng tuyệt vời của nàng, đã không gọi điện và nói cho mẹ nàng biết tài năng thiên bẩm của Rosie – nếu mẹ nàng không nhận ra có lợi như thế nào khi có một người hướng dẫn cho con gái bà có thể—sự hoang mang và đau khổ của nàng sau khi cha bỏ đi có thể đã được chữa lành, cho phép nàng trở thành một thiếu niên bình thường.

Thay vào đó cuộc sống bình thường đã kết thúc vào ngày mẹ nàng khám phá ra tài năng chơi viôlông của nàng...

“Đừng buồn cười thế, Hawk,” nàng ngắt lời chàng. “Mẹ tôi thuê nhân viên để giải quyết các công việc trong nhà, đó là tất cả,” nàng nói thêm, thâm tâm nàng co lại một cách sợ hãi vì

nàng biết mình đùa đòi như thế nào.

Nhận thức này được thể hiện qua ánh sáng giận dữ lóe lên trong mắt Hawk trước khi chàng đeo lên cái mặt nạ cảm xúc.

Người phụ nữ này—người mà chàng đã gặp...bảy hay tám giờ trước?—và trong khoảng thời gian đó nàng đã làm khơi dậy sự ngạc nhiên, tò mò, thích thú, giận dữ và ham muốn nơi chàng. Nhiều xúc cảm hơn là chàng cảm thấy với bất kỳ người phụ nữ nào chàng biết lâu hơn nàng gấp mười lần!

Ngay bây giờ chàng cảm thấy tức giận. Chàng muốn nàng lộ rõ ra con người thật của nàng đang ẩn giấu phía sau cái lá chắn lạnh lùng kia.

Đó là một lá chắn, Hawk không nghi ngờ điều đó. Chàng đã thấy được sự ấm áp thực sự của người phụ nữ này khi chàng ôm nàng trong vòng tay một lúc trước đó.

Nàng đã muốn chàng sau đó. Như chàng muốn nàng.

Như chàng vẫn ham muốn nàng. Chết tiệt!

“Đó có phải cách mà em nghĩ về cha em?” chàng nhắc nhở nhẹ nhàng. “Chỉ là một thành viên trong số những nhân viên có nhiệm vụ là thực hiện các công việc nhà cho tôi?”

“Dĩ nhiên là không!” nàng thở hỗn hển, gò má của nàng nóng rực. “Khi tôi nhắc đến những nhân viên, tôi không có ý nói về cha tôi—”

“Không phải ư?” Hawk khinh miệt. “Tôi cứ nghĩ em như thế—”

“Tôi không đưa ra cái điều chết tiệt như anh nghĩ, Hawk—”

“Không, tôi biết là em không!” chàng nói khó chịu.

“Và điều đó làm phiền anh?” Rosie nhìn chàng, cả người nàng căng thẳng với sự thách thức này. “Liệu nó có gây khó chịu cho anh rằng tôi không gập cong người, kéo chân ra sau và cúi chào trước diễn viên điện ảnh vĩ đại Joshua Hawkey?”

Sự giận dữ tuyệt đối được thêm vào danh sách cảm xúc, Hawk nghĩ, thậm chí ngay khi chàng nắm chặt tay để ngăn chặn việc biểu lộ sự tức giận như chàng rất muốn trước đó vài phút.

Chủ yếu là anh không chắc, nếu anh chạm vào cô, thì anh có thể dừng lại được; những

khát khao họ cùng có trước đó đã được ẩn giấu chỉ ngay dưới bề mặt cuộc đối thoại này.

Vì nó đã xảy ra ngay từ lần đầu gặp nhau lúc sáng nay...!

“Tôi không mong đợi bất cứ ai cung kính và cúi chào trước tôi,” chàng nghiêng chặt răng.

“Không?” nàng hếch cằm lên và nhìn chàng với đôi mắt xanh đầy thách thức. “Nhưng dường như với tôi nó chính xác là những gì mọi người làm!”

Nàng cố tình chọc tức chàng, chàng đột nhiên nhận ra với sự bình tĩnh rõ ràng.

Tại sao? Bởi vì chàng đang đến quá gần? Bởi vì chàng đã dám hỏi những câu hỏi nàng không muốn trả lời?

Chàng gọi cho một người bạn của mình ở nước Anh trước đó và hỏi anh ta tìm hiểu xem những gì anh ta có thể biết về Rosie Harrision. Tuy nhiên chàng không mong đợi nhận được một cuộc gọi lại sau một thời gian, do đó, có lẽ sẽ tốt hơn nếu chàng lùi lại chỉ một chút.

Chàng buộc bản thân thư giãn, nụ cười mang vẻ chế nhạo. “Em có quyền nêu ý kiến của mình,” anh bác bỏ với cái nhún vai, trước khi quay lại lấy bóng đèn từ chiếc hộp. “Em có muốn giữ phía dưới cái thang trong khi tôi treo chúng lên ngọn cây không?”

Nàng muốn đánh bật chàng hoàn toàn ra khỏi những điều chết tiệt kia, Rosie nhận ra nàng đang nóng nảy một cách tệ hại ngay cả khi nàng di chuyển đến cái thang và giữ vững nó trong khi chàng đang leo lên.

Chàng thô lỗ.

Anh tò mò một cách dai dẳng.

Chàng cũng thật hoang dã, vạm vỡ, đẹp trai. Người đàn ông quá sắc sảo, quá mạnh mẽ gợi cảm, đến nỗi làm cho đầu gối nàng mềm nhũn.

Nàng không muốn cảm nhận theo cách này. Càng không mong sẽ ham muốn người đàn ông này.

Nhưng nàng đã làm thế. Ngay cả bây giờ nàng vẫn muốn vươn tay ra và chạm vào chàng, để cảm nhận sức mạnh nồng nhiệt của chàng dưới bàn tay nàng, khao khát được cảm nhận bàn tay chàng trên thân thể nàng một lần nữa.

Tại sao là người đàn ông này? Tại sao—?

“Chết tiệt!” Hawk chửi thề ngay khi điện thoại chàng bắt đầu đổ chuông. Để tạm các bóng đèn trên những cành cây, chàng lấy nó ra khỏi túi sau của mình. “Vâng?” chàng quát một cách cáu kỉnh vào điện thoại.

Rosie nhìn gương mặt chàng lúc chàng nhận cuộc gọi, sự cáu giận ban đầu của anh nhanh chóng thay đổi thành sự bức bối. “Không, tôi không có bất cứ lời bình luận nào cả,” chàng cáu kỉnh. “Jeff, chỉ cần tìm những tờ báo nào đăng tin đó và xem xem anh có ngăn chặn được nó không. Sau đó, lấy lại nó cho tôi. Vâng, ngay bây giờ,” chàng nói ngắn gọn, trước khi đột ngột kết thúc cuộc gọi.

Rosie thận trọng nhìn chàng khi chàng nhìn nàng với đôi mắt sắc nhọn. “Chuyện gì?” nàng lên tiếng không chắc chắn. “Có chuyện gì sao?”. Bởi vì dựa vào gương mặt chàng nàng biết rằng đã có chuyện gì đó xảy ra.

Hawk ngồi xuống đỉnh cái thang, đưa tay quào qua mái tóc đen dày của chàng trước khi trả lời. “Em cảm thấy thế nào về việc hình em được đăng lên báo?” chàng thở dài.

“Cái gì...?” nàng thở hổn hển một cách yếu ớt, bàn tay giữ chặt cái thang đến nỗi những đốt ngón tay nàng trở nên trắng bệch.

“Quản lý của tôi gọi,” Hawk nói một cách dứt khoát. “Anh ta đã liên lạc với một phóng viên để xem tôi bình luận như thế nào về người phụ nữ sẽ cùng tôi đón Giáng sinh!”

Nàng choáng váng lắc đầu. “Nhưng làm thế nào—? Anh có biết điều gì đó về bức ảnh—?”

“Rõ ràng là một số người nhanh tay đã chụp lại hình của chúng ta bằng di động của họ khi chúng ta đi mua sắm sáng nay,” chàng giải thích một cách khó khăn. “Một người phóng viên đó đã có bức ảnh đó và dự định sẽ đăng chúng lên tờ báo ngày mai.”

Không, Rosie hét lên phản đối trong thâm tâm.

Chuyện này không thể xảy ra được!

Chương 9

“Này, điều đó có lẽ không tệ lắm đâu!” Hawk khuyến khích, Rosie lão đảo ngồi xuống thành ghế, mặt nàng tái đi. “Jeff sẽ về và báo cho tôi biết bức ảnh tồi tệ như thế nào”, chàng thêm vào và leo xuống thang.

Tai hại thật!

Đó là bức ảnh của nàng khi ở Canada, có hay không có Joshua Hawkley bên cạnh nàng, thì đó cũng là tai hại với Rosie hơn chàng tưởng!

“Rosie...?” Hawk ngồi bên cạnh nàng. “Đó không phải là ngày tận thế...”

“Có lẽ không phải với anh!” nàng trở nên nóng nảy, trên gương mặt xanh xao của mình, đôi mắt nàng như nổi bão.

Nàng lắc đầu. Chàng không hiểu, chàng không thể hiểu... bất kỳ bức ảnh nào của nàng xuất hiện trên báo chắc chắn rằng sẽ mang lại hậu quả cho nàng. Nàng đang được cho là ở Anh, để có thời gian chuẩn bị cho đám cưới của nàng. Chứ không phải ở Canada, với diễn viên quyền rũ, lôi cuốn Joshua Hawkley!

Chàng nhìn nàng một cách dò xét, rõ ràng là bối rối. “Cô phản ứng hơi thái quá thì phải?” chàng cố gắng dỗ dành nàng. “Sự suy đoán của mọi người về chúng ta sẽ là chín ngày kì diệu, và rồi...”

“Chín ngày?” nàng lặp lại, một cách kinh ngạc.

Trong thời gian bốn ngày, cho tới khi công chúng vẫn quan tâm, Rosemarry Harris được cho là sẽ kết hôn với nhạc trưởng nổi tiếng thế giới Edmund Price.

Edmund đã biết nàng sẽ không cưới anh. Nàng đã nói với anh ba ngày trước, khi nàng trả lại cho anh chiếc nhẫn. Điểm chính ở đây là bây giờ mẹ nàng cũng sẽ biết việc đó. Nhưng vẫn chưa có thông tin trên báo về việc lễ cưới sẽ được hoãn lại và bất kì bức ảnh nào của nàng với người đàn ông khác – không nói đến Joshua Hawkley đẹp trai hoang dã này! Điều đó chắc chắn còn tuyệt hơn chín ngày kì diệu!

Nàng lắc đầu. “Anh không hiểu....!” nàng vùi mặt mình vào tay như một đứa trẻ, giá như nàng không gặp được Hawk, mọi chuyện sẽ không đi tới mức này.

Một khi nàng nhận ra rằng ông chủ của cha nàng là diễn viên nổi tiếng Joshua Hawkley, nàng lẽ ra không nên ở đây. Lẽ ra nàng nên đi đến ở vài cái khách sạn kín đáo ở bên kia của trái đất và tự làm mình “biến mất”, cho tới khi đám cưới tưởng tượng được cho là đã kết thúc và những suy đoán chắc chắn đã chìm xuống.

Thay vào đó nàng đã có được những bức ảnh mua sắm thực phẩm trong một bức thư với Joshua Hawkley ở Canada!

“Nhìn này, Rosie.” Hawk thuyết phục nhẹ nhàng. “Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu mẹ cô nhận ra cô, cô che kín như vậy mà?”

Thật vô lý và mỉa mai làm sao khi điều đó làm cho mẹ nàng không nhìn ra nàng!

Gloria sẽ tới đây trong chuyến bay tới nếu bà biết nàng ở tỉnh nào. Dĩ nhiên mẹ nàng không thể tìm ra nơi chính xác mà nàng đang ở tại Calgary. Nhưng Rosie, và tất cả người khác, biết rằng Gloria ngoan cường như thế nào khi bà có ý tưởng trong đầu...

Ví dụ như, ý tưởng về việc kết hôn của Rosie với nhà nhạc trưởng đại tài Edmund Price...

Rosie không bao giờ cho phép mọi thứ ngoài tầm kiểm soát, dĩ nhiên. Nhưng mẹ nàng như một đoàn tàu tốc hành khi bà quyết định một chuỗi hành động— bà hoàn toàn không lưỡng lự trong việc đánh ngã mọi thứ trên đường đi của mình, trong đó có cả sự miễn cưỡng trong hôn nhân của nàng!

Cho đến khi Hawk liên quan đến, chàng cảm thấy Rosie phản ứng thái quá về việc này. Được thôi, nó không dễ chịu chút nào, một chuyến đi chơi vô hại như việc mua sắm sáng nay đã đưa nó ra khỏi bối cảnh và được thổi phồng lên thành thứ gì đó không đúng. Nhưng nó thật sự không phải là ngày tận thế.

Ít nhất nó lẽ ra không phải.

Ngoại trừ người nào đó chàng nghi ngờ là đang giấu chàng chuyện gì đó...

“Rosie, tại sao cô không nói tôi biết chuyện gì thế?” chàng khuyến khích. “Chia sẻ rắc rối sẽ làm lo lắng giảm đi một nửa, và tất cả những gì...”

Nàng cười không vui. “Anh không biết tí gì cả!”. “Vậy thì nói tôi nghe, chết tiệt!” Giọng chàng cứng nhắc với sự thất vọng trong tình huống này.

Nàng quan sát chàng vài giây trước khi lắc đầu. “Chẳng có gì để nói cả”, nàng thốt nhẹ.

Hawk càng thất vọng khi chàng nhận ra Rosie rõ ràng nhìn chàng nhưng lại quyết định không để chàng giúp nàng. “Cả hai chúng ta đều biết đó không phải là sự thật.” Chàng đáp lại một cách cay độc. “Từ đầu, rất rõ ràng rằng cô đang trốn chạy, hoặc che giấu một thứ gì đó. Nếu cô nói với tôi chuyện đó là gì, có lẽ tôi có thể giúp...”

Rosie nuốt khan khi một lần nữa nàng nhìn chàng với ánh mắt tìm kiếm.

Nàng có thể nói Hawk nghe sự thật? Nàng có thể giải thích cho chàng cuộc đời nàng ra sao trong suốt mười năm qua? Mẹ nàng đã làm thế nào để theo đuổi một tư tưởng, mục đích của bà là sự nổi tiếng và tài sản cho cô con gái, và cuối cùng là cho bản thân bà, điều đó đã làm cho cuộc sống của Rosie khó khăn và cô độc? Nàng có thể nói cho chàng lễ cưới mà nàng đã bỏ

trốn thật gấp gáp bởi vì nàng biết một điều đơn giản là nàng không thể, sẽ không, kết hôn với người đàn ông nàng không yêu, kể cả việc sống cùng nhau, nhưng mẹ nàng đã nhìn thấy và bước lên một bậc thang khác khi Rosie trở thành hiện tượng trong sự nghiệp âm nhạc?

Nàng có thể nói với Hawk tất cả và có thể chàng sẽ hiểu chăng...?

Chàng sẽ như thế nào, khi nàng biết từ cuộc đối thoại với chàng trước đó tại bưu điện, rằng chàng chấp nhận sự nịnh bợ của công chúng về công việc hấp dẫn của chàng? Sự xâm phạm riêng tư đi kèm với cái nhìn của dư luận. Chàng sẽ không bao giờ có thể hiểu tại sao nàng không như thế.

Dù rằng việc việc đính hôn không thành với Edmund Price, một người đàn ông lớn tuổi hơn nàng, nàng biết rằng những gì Hawk làm tất cả chỉ là lòng hào hiệp sau cách mà nàng trả lời chàng trước đó!

Nàng lại trao cho chàng một cái lắc đầu khác. “Chẳng có gì để nói cả,” nàng lặp lại một cách chắc chắn.

“Chết tiệt, Rosie!”, sự tức giận của Hawk bị cắt đứt khi điện thoại chàng reo lần thứ hai. Chàng cau mày trong sự khó chịu và đứng lên để nhận cuộc gọi. “Vâng?” chàng quát tháo, tránh mặt nàng.

Rosie không nghi ngờ cú điện thoại đó là từ đại diện của chàng. Với thêm thông tin về bức ảnh, không nghi ngờ gì nữa. Việc đó xảy ra như thế nào rồi?

Tại sao nó lại xảy ra?

Nó không đủ để Hawk tò mò về sự hiện diện của nàng, mà có phải không, rằng thực sự có một ai đó đã chụp bức ảnh của hai người?

Nàng vẫn không tin rằng ai đó đã làm việc đó và bán chúng cho nhà báo, không nghi ngờ gì là đã bán nó cho tờ báo trả nhiều nhất.

Nàng đứng dậy và đi đến cửa sổ, nhìn ra ngoài, tuyết đang bao phủ mặt đất. Phong cảnh thật đẹp. Thật yên tĩnh. Như bước ra khỏi thời gian, bước ra khỏi thế giới này trong chốc lát.

Ngoại trừ thực tế, nhận thức đầu tiên là về Hawk, và bây giờ là sự tồn tại của tấm ảnh tiếp tục xâm chiếm!

“Rosie...?”

Nàng quay về phía Hawk, biểu hiện của nàng nhặt nhẹo khi nàng nhìn chàng một cách

thăm dò.

“Đã quá trễ để bức ảnh đó không bị công khai vào tờ báo sáng mai”. Hawk nhả mặt giải thích. Chàng dễ dàng đoán được phản ứng bình tĩnh của nàng lúc này chỉ là giả vờ, rằng sự mất bình tĩnh của nàng đang hiện diện không xa bên dưới bề ngoài lạnh lùng kia. “Jeff đang gửi email một bản sao của nó cho chúng ta xem, ít ra ta cũng biết chuyện gì sẽ đến,” chàng kết thúc một cách nặng nề.

Nhìn nàng như không an tâm, chàng nhìn nhận một cách buồn bã; mặt nàng trắng bệch hoàn toàn tương phản với bộ quần áo đen nàng đang mặc và mái tóc nổi bật.

“Hãy hi vọng rằng ít nhất họ không chụp tôi lúc đẩy xe,” Hawk trêu chọc trong sự nỗ lực làm nhẹ lại tình huống, “sẽ chẳng thay đổi được gì hình ảnh hoang dã của tôi!”

Rosie mím chặt môi. “Tôi mừng là anh thấy đó là vui!”, nàng khóc.

Chàng nghĩ vậy. Không phải về sự thật là bức ảnh đang tồn tại, mà là phản ứng của Rosie về nó.

Nhưng đó không phải là lần đầu tiên mà chàng bị chụp ảnh khi chàng không muốn. Và chàng nghi rằng đó sẽ là lần cuối cùng.

Chàng thở dài và cho tay vào túi sau. “Có lẽ nếu cô giải thích?”

“Tôi không nợ anh lời giải thích nào cả, Hawk,” nàng phản đối một cách tình cảm. “Một vài nụ hôn hoàn toàn không đại diện đối với tôi không có nghĩa anh có quyền về cuộc đời tôi!”

Tay chàng siết chặt thành nắm đấm phía sau túi, thậm chí chàng còn thở sâu trong nỗ lực kìm nén tính khí của mình. Bởi vì chàng chắc rằng nàng đang làm điều đó một cách cố tình, rằng nàng muốn cố ý chống lại chàng bằng cách coi nhẹ khoảng thời gian họ bên nhau trước đó. Và chàng không cho nàng sự hài lòng về việc đó.

Rosie không thành công với việc thúc đẩy chàng theo hướng đó!

Và nàng đã cố tình thúc đẩy chàng theo hướng đó. Tại sao ư? Bởi vì chàng đã đến quá gần?

Vâng, nàng đã quá gần chàng, bằng cách nào đó nàng đã thành công trong việc đưa ra tín hiệu cảnh báo chàng trước khi dính líu đến sự nguy hiểm.

Và chàng muốn biết câu chuyện đời nàng!

Chàng muốn biết điều gì đã ép buộc nàng khi nàng còn nhỏ. Cho dù việc chàng muốn biết về thời niên thiếu đó làm nàng thấy khó xử. Chàng muốn biết mọi sở thích của nàng. Nàng thích ăn gì. Nàng thích làm gì. Công việc của nàng. Cho đến việc trong cuộc đời nàng có bất cứ ai đặc biệt hay không...

Chàng muốn biết tất cả về nàng sau này!

Trong lòng chàng, Rosie Harrision đã trở nên đặc biệt, Hawk thừa nhận, chàng cảm thấy hơi choáng. Chàng biết đó chỉ là vấn đề về thời gian, nhưng chàng đã sẵn sàng và muốn biết tất cả về nàng.

Trái lại, Rosie lại không muốn chia sẻ bất cứ thứ gì của nàng với chàng.

“Có thư à, Hawk?”. Nàng nhắc nhở chàng, không biết chàng đang suy nghĩ gì lúc này, nhưng nàng khá chắc sự nỗ lực làm chàng bức bối và tạo một khoảng cách với chàng đã thành công.

“Ừ”. Chàng thở dài một cách cam chịu. “Máy vi tính của tôi đang hoạt động”. Anh cười mỉm và bước dài đến phòng.

Rosie chống lại bản thân để không đi theo chàng, nàng biết rằng nàng đã phản bội sự khao khát của mình, nhưng nàng không cần điều đó.

Nếu bức ảnh tồi tệ như nàng nghĩ, nàng biết rằng có lẽ nàng sẽ rời khỏi đây trước khi nó được công bố vào ngày mai, và sẽ không có cuộc nói chuyện nào với cha nàng.

Nàng sẽ phải rời xa Hawk nữa.

Một điều gì đó làm nàng chợt bất ngờ nhận ra rằng, nàng đã sẵn sàng làm việc đó.

Chương 10

“Đây là một bức ảnh đẹp của anh, phải không?” Rosie nói giọng vui vẻ khi nàng cố gắng giấu tiếng cười nhẹ nhõm của nàng ngay lúc mà Hawk tải về một bản sao của bức ảnh.

Riêng khuôn mặt nàng chỉ được hiển thị trên hồ sơ, hoàn toàn không thể nhận ra bên dưới chiếc mũ len màu đen được kéo thấp qua vành tai nàng—vì điều này có nghĩa là!—, khi đó nỗi lo sợ tồi tệ nhất của Hawk đã thành sự thật: chàng được miêu tả chính xác là đã đẩy xe đẩy mua sắm!

Chàng chán ghét nhìn những bức ảnh trên màn hình máy vi tính. “Đội PR cho Prince Movies sẽ thích cái này lắm đây!”

Rosie không lạc hậu đến mức nàng không biết đến công ty điện ảnh nổi tiếng thuộc sở hữu và điều hành bởi ba anh em nhà Prince. Cũng chính là công ty chịu trách nhiệm khởi quay phần tiếp theo của bộ phim ‘The Pirate King’ (Vua cướp biển) mà Joshua Hawkley là diễn viên chính, trong năm mới sắp tới ...

“Như anh nói, không giống những hình ảnh “hung hăng” được yêu cầu, phải không?” Nàng mỉm cười.

Hawk đóng các tập tin máy tính lại, sau đó quay lại nhìn nàng. “Em thích chuyện này lắm, phải không!”

Phải thấy rằng chỉ vài phút trước đây nàng còn lo lắng về những hậu quả có thể xảy ra do công bố bức ảnh này—một mối lo sợ mà nàng biết là hoàn toàn không cần thiết—đúng, nàng đang “thương thức” cảm giác rõ ràng là khó chịu của Hawk!

Đôi mắt nàng sáng rực với tiếng cười. “Điều duy nhất mà có thể đã khiến anh ít nam tính hơn là nếu cái xe đẩy hàng biến thành chiếc xe đẩy em bé!”

Tiếng cười lạnh lạnh của nàng đã sớm biến mất khi bị Hawk ném một cái nhìn trách móc bên dưới cái hàng lông mày nhướng lên.

Nàng trông rất đáng yêu khi cười, Hawk thừa nhận. Hai lúm đồng tiền nổi bật trên đôi gò má mịn màng như kem của nàng, hàm răng nàng rất trắng và nằm giữa đôi môi gợi cảm, còn đôi mắt nàng thì có những tia sáng như ngọc lục bảo.

“Vây, em nghĩ rằng điều đó là buồn cười, đúng không?” chàng thì thầm trong cổ họng khi chàng từ từ tiến về phía nàng.

Rosie tiếp tục mỉm cười ngay cả khi nàng bước lùi một bước. “Đó là tất cả những ảo tưởng về anh của toàn bộ các fan nữ đều tiêu tan khi họ thấy anh làm những việc bình thường như là đi mua thức ăn? Đúng, dĩ nhiên là tôi nghĩ nó buồn cười!” nàng bật bạch với một tiếng cười khác.

Thật sự thì, Hawk chẳng có chút bận tâm nào về mấy tấm hình. Chàng quan tâm nhiều hơn đến sự vui vẻ mà nó đã mang lại cho Rosie, và làm thế nào mà niềm vui đó xua đi hết những căng thẳng trước đó của nàng và thay vào đó là tiếng cười hạnh phúc.

Chàng vẫn không có câu trả lời khi tại sao những bức ảnh đó, lúc đầu lại có làm phiền lòng nàng nhiều đến vậy, nhưng tại thời điểm đó chàng không có chú ý đến việc đó. Ánh nhìn của

chàng chăm chú vào cái bầu môi quyến rũ trên khuôn miệng cười kia.

Rosie nhận thấy được sự nguy hiểm thì đã quá trễ. Đôi mắt nàng mở rộng, hai bàn tay giơ lên để phản đối khi cánh tay của Hawk di chuyển về phía nàng và chàng kéo nàng áp chặt chẽ vào cơ thể của mình, đôi môi chàng hạ xuống để yêu cầu “sự bồi thường” của nàng.

Quá muộn để phản đối, nàng nhận ra, thậm chí môi nàng đã bị chia tách ra bên dưới đôi môi chàng, hai bàn tay nàng di chuyển lên ngực và qua vai của chàng, và những ngón tay nàng đan chặt vào nhau, dừng lại khi nàng kéo chàng sát vào nàng.

Hawk không cần khuyến khích hơn nữa. Môi chàng bây giờ đang cướp đoạt, nhận lấy tín hiệu của nàng và đưa ra câu trả lời của chàng, lưỡi của chàng từ từ vòng quanh đôi môi nàng trước khi đòi hỏi thêm sự ẩm ướt bên trong.

Niềm vui của Rosie tăng lên nhanh chóng, ngày càng dữ dội. Đã nhiều giờ kể từ lần cuối họ được bên nhau như thế này dường như nó chưa bao giờ trôi qua—những nụ hôn của họ mạnh mẽ, đòi hỏi, và họ dường như không bao giờ có đủ hương vị của nhau.

Cánh tay của nàng bám lấy vai chàng khi nàng cảm thấy mình được nâng lên và sau đó được đặt lên trên chiếc ghế sofa dài. Trong tích tắc Hawk nâng đầu lên để giữ cái nhìn của nàng với chàng khi chàng chuyển đến nằm xuống bên cạnh nàng, sau đó chiếm lấy môi nàng một lần nữa.

Chàng cảm thấy rất hoàn hảo, mùi vị thật tuyệt, nàng phát hiện rằng nàng đã lướt lưỡi của mình chạm nhanh vào môi chàng. Nàng đã gần như sợ hãi bởi phản ứng của chính mình, nhưng không muốn chàng dừng lại. Không bao giờ muốn chàng dừng lại!

Bàn tay chàng không ngừng vuốt ve nàng từ ngực đến đùi, đốt cháy, “mồi lửa” bất cứ nơi nào nó chạm vào, để mà, toàn bộ cơ thể nàng, dường như, bị đốt cháy và run rẩy bởi từng cái vuốt nhẹ của chàng.

Cổ nàng cong lên khi đôi môi chàng di chuyển dọc theo làn da trắng mịn của cổ họng nàng, để nếm và nhẹ nhàng cắn, cái run rẩy vui sướng truyền xuống cột sống của nàng, tạo ra một sự ấm áp đau nhói giữa đùi nàng.

“Và tưởng tượng của em là gì, Rosie ...?” Chàng thì thầm.

“Chạm vào em, Hawk!” nàng rên rỉ với giọng khàn khàn. “Em muốn anh chạm vào!” Lời kêu gọi của nàng đã chuyển thành một tiếng thở dài của sự vui sướng khi bàn tay chàng kéo áo chui đầu của nàng sang một bên và chàng để bàn tay và đôi môi mình “thám hiểm” bầu ngực trần của nàng.

Rosie ngừng thở hoàn toàn khi nàng cảm nhận được độ ẩm đầu lưỡi chàng bao vây đôi nhũ hoa đang đập rộn ràng của nàng, từng chút từng chút liếm chỗ nhô lên cứng cứng trước khi kéo nó vào trong độ nóng ẩm của miệng chàng, ban đầu mát thật nhẹ nhàng, sau đó thì ngày càng mạnh hơn, khi nàng cong lên theo bản năng áp vào người chàng.

Sự ấm nóng giữa đùi nàng đã trở nên bùng cháy, nóng và nóng chảy, và nàng di chuyển cùng với chàng trong nhịp điệu, leo thang nhanh chóng vượt ra khỏi sự kiểm soát, khiến nàng cứ thế không kiềm chế được cho đến khi nàng nghĩ rằng nàng đã tan rã hoàn toàn bởi những khoái cảm mạnh mẽ mà Hawk mang đến cho nàng.

Nàng cởi áo của chàng sang một bên, bây giờ làn da nàng áp sát với da chàng, và cọ sát của mái tóc đen trên ngực nàng càng làm khơi dậy sự căng cứng bầu ngực trần của nàng. Hawk trên rĩ thâm thấp trong cổ họng mình khi hai bàn tay nàng “du hành” theo chiều dài của cột sống của chàng để “hoà” chàng vào với nàng, để cảm nhận sự hồi hộp mạnh mẽ với những ham muốn riêng của chàng với nàng.

Chàng ngẩng đầu lên để một lần nữa “bắt giữ” khuôn miệng nàng hoà với chàng, nụ hôn dữ dội và đòi hỏi ngay cả khi chàng lấy tay mình nói lỏng sự “ràng buộc” giữa họ và mở khóa của chiếc quần jean của cả hai. Chàng đẩy hết những cái quần sang bên một cách nôn nóng, vật căng cứng của chàng áp vào nàng khi bàn tay chàng một lần nữa bắt lấy đôi bông đảo của nàng, vuốt ve đôi nhũ hoa bốc lửa với việc đánh vòng tròn ngón tay cái của chàng.

Rosie di chuyển bàn tay để chạm vào chàng. Thép bọc trong nhung, đập, đập rộn ràng. Thật tuyệt khi được chạm vào chàng, rất mạnh mẽ, nhưng cũng rất mềm mượt.

Nàng muốn chàng tiến vào mình. Để lấp đầy nàng. Muốn chàng làm dịu những ham muốn bên trong nàng cũng như nàng muốn làm dịu những ham muốn bên trong chàng mà nàng đang cảm nhận được. Họ....

Hawk đột nhiên giật mạnh môi chàng khỏi nàng. “Chúng ta phải dừng lại, Rosie!” chàng rên rỉ đầy nuối tiếc, đưa phần trán còn lại của mình rời khỏi nàng, thở gấp trong khi nỗ lực giành lại sự kiểm soát đã mất. “Chúng ta không thể làm tình ở đây,” chàng tiếp tục nhẹ nhàng, vẻ mặt chàng đầy hối hận, đôi mắt chàng tối sầm khi chàng kéo áo nàng xuống để che đi khuôn ngực đầy cảm dỗ của nàng, vẫn còn lại những dấu tích từ “sự vuốt ve” của bàn tay cùng miệng chàng. Chàng không muốn dừng lại. Không hề muốn ngừng hôn và chạm vào người phụ nữ này. Chàng không muốn gì hơn là “chôn vùi” bản thân trong sự mềm mại của nàng, để tiến lên và đi vào bên trong nàng, để cả hai cùng vượt qua tranh giới dễ chịu mà họ đã tìm thấy ở nhau.

Nhưng một phần trong chàng vẫn còn tỉnh táo, ngay cả khi Rosie không như thế, rằng không phải hoàn toàn chỉ có họ ở trong nhà—vì Donald, chẳng khỏe như lúc trước, nhưng ông vẫn có thể đi vào trong bất cứ lúc nào. Và chàng nghi ngờ Rosie chẳng muốn điều đó xảy ra hơn cả chàng.

“Rosie—”

“Không!” nàng nghẹn ngào, không còn nhìn vào mắt chàng, khuôn mặt nàng một lần nữa trở nên nhợt nhạt. “Làm ơn để tôi yên,” nàng van nài trong sự căng thẳng khi nàng đẩy vào ngực chàng một cách bất lực.

Hawk vươn tay để nắm lấy hai vai nàng. “Rosie, em phải nghe anh—”

“Tại sao tôi phải làm thế?” nàng hỏi, giờ tất cả những tiếng cười trước đó của nàng đều biến mất khi nàng nhìn trừng trừng vào chàng. “Không phải đủ rõ ràng là anh đã tiến hành thêm một cuộc chinh phục mà không có “khám nghiệm thi thể” đúng không?”

Hawk bị sốc. “Đó là thứ em tưởng tượng về chuyện này sao?”

“Oh, không phải sao?” nàng thách thức. Không chờ đợi cho chàng di chuyển, nàng đã trườn ra khỏi sofa và đứng lên, quay lưng lại với chàng khi nàng kéo khoá quần jean của mình và trông qua cái áo chui cổ. “Rõ ràng là bức ảnh đã móp méo cái tôi của anh nhiều hơn một chút so với những gì tôi đánh giá!” nàng quay sang nói thêm một lời cay độc.

Hawk nhìn nàng, đầy hoài nghi. Một phút trước còn nóng bỏng và quyến rũ trong vòng tay của chàng, còn giờ đây nàng biến tất cả sự mềm mại mình có thành của một con hổ cái đang phỉ nhổ.

Chàng lắc đầu. “Nó không phải như thế—”

“Không phải sao?” Rosie khinh miệt, tất cả hoàn toàn bị tàn phá hết bởi chính những phản ứng hoang dại của nàng với chàng một giây trước—cái phản ứng mà vẫn còn làm nhức nhối cơ thể nàng! “Hãy thừa nhận đi, Hawk, tôi là người phụ nữ độc thân duy nhất trong vòng một trăm dặm để anh có thể dụ dỗ!” nàng hét lớn, thật ra nàng còn làm tổn thương bản thân mình nhiều hơn làm tổn thương chàng bằng những lời khinh miệt đó.

Hawk ngồi dậy, ánh mắt đen tối nhìn về phía nàng. “Còn em thì sao?” chàng nhẹ giọng. “Còn độc thân?” chàng nói nhấn mạnh thêm trước cái nhìn đầy kinh ngạc của nàng.

Nàng đỏ mặt một chút. “Tất nhiên là tôi còn độc thân! Thế anh nghĩ tôi là loại đàn bà nào?” nàng bật khóc. “Tôi ước gì tôi có thể biết...”

“Vậy điều đó phải có ý gì?” Rosie hỏi.

Hawk chĩa thẳng cái nhìn vào nàng. “Em chẳng nói gì nhiều với anh về bản thân mình. Làm sao anh có thể đoán biết em là loại phụ nữ nào...?”

Nàng đã biết vấn đề là gì, Rosie nhận ra muộn màng. Uhm, nếu chàng nghĩ rằng có thể tìm hiểu mọi thứ về nàng theo cách đó thì chàng đã sai lầm!

“Vấn đề là, Hawk”, nàng nhấn mạnh, cắn môi, “anh không cần phải biết tôi là người phụ nữ như thế nào! Thực tế là, tôi đến đây để thăm Donald, không phải anh,” nàng nói tiếp một cách khó nhọc, “tôi nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu tôi tiếp tục ở lại căn hộ của cha tôi trong thời gian còn lại của kỳ nghỉ này!”

Việc đó cũng gần như là sẽ bị giam tại đây. Tuy nhiên, vì nàng dự định sẽ rời khỏi đây ngay sau khi nàng và Donald có cơ hội nói chuyện với nhau, hy vọng việc đó sẽ không quá lâu.

“Ý em là vì chúng ta dường như khó có thể ở trong cùng một phòng với nhau mà không cởi quần áo của nhau phải không?” Hawk chế giễu, rồi chàng đứng lên để kéo khoá quần jean của chính mình.

Rosie ném cho chàng một cái nhìn giận dữ thất vọng trước khi đột ngột xoay gót chân mình và quyết tâm bước ra khỏi phòng.

Rồi nàng không ngừng đi cho đến khi nàng đến nơi có thể trốn tránh trong căn hộ của cha nàng, đóng cánh cửa phía sau nàng, cố gắng để không suy nghĩ về Hawk, hay những điều chàng đã nói.

Nhưng Hawk đã đúng. Nàng biết chàng nói đúng. Họ có vẻ không thể ở bên nhau mà không muốn “lột” quần áo của nhau ra!

Thực tế là, nàng yếu ớt chấp nhận điều đó, Hawk, và sự thu hút không thể phủ nhận mà nàng cảm thấy từ chàng, ngày càng trở thành thứ nguy hiểm đến sự yên bình trong tâm trí nàng, thứ mà nàng đang tìm kiếm mãnh liệt hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì từng có...!

Chương 11

“Vâng?” Rosie đứng thẳng bên các ô cửa phòng ngủ trong căn hộ của cha nàng vào sáng hôm sau, sau khi mở cửa cho Hawk – chàng nhìn sáng sủa và nhanh nhẹn, và chàng có vẻ nóng ruột, có lẽ là vì nàng đã ngủ suốt gần mười sáu giờ qua.

Bằng với thời gian chàng cố trải qua để làm rõ cảm xúc của chàng đối với nàng –và hoàn toàn vẫn chưa đi đến sự kết luận nào. Khao khát nóng bỏng chàng cảm thấy hoàn toàn ngược lại với sự cẩn trọng bình thường của chàng đối với những việc liên quan đến sự lãng mạn.

Chàng buộc bản thân không phản ứng với sự thách thức của nàng, biết chính xác việc chàng làm tối hôm qua. Dĩ nhiên chàng không cố tình làm điều đó, chàng đã nhận ra, trong trường hợp nàng rời khỏi chàng.

Nhưng sáng hôm nay, Hawk không cảm thấy tâm trạng của mình vui vẻ gì. “Tôi đến để xem Donald như thế nào rồi,” chàng trả lời ngắn gọn. Một lí do tốt!

Rosie có vẻ thư giãn, sự căng thẳng nơi vai nàng thả lỏng. “Khỏe hơn một chút, cảm ơn anh”, nàng trả lời với giọng lịch sự nhưng lạnh lùng. “Thực ra ông đang tắm”.

Hawk có rất nhiều câu hỏi mà chàng muốn hỏi người phụ nữ này. Những câu hỏi đó chỉ có tăng lên sau khi chàng đã đọc tờ báo sáng nay...!

“Tôi đoán ông ấy đã tắm xong”, Hawk quan sát, bởi vì chàng nghe có tiếng nhạc trong phòng ngủ — một trong những CD Donald thường nghe trong xe ông khi ông chở Hawk. Mặc dù nó không còn là lí do Hawk nhận ra điều đó!

“Tôi đoán là ông,” Rosie thừa nhận, nhìn phân tâm. “Nhìn này, tôi sẽ nói với ông ấy sau khi anh...”

“Ồ không, không, cô không cần!” Hawk xoay sở đặt chân vào bên trong cửa, khi Rosie đang cố đóng cửa trước mặt chàng. “Tôi muốn vào trong và tự mình nói với Donald, nếu cô không phiền,” chàng quả quyết, và đẩy cửa bước vào.

“Và nếu tôi thấy phiền?” Rosie đối mặt với chàng đầy thách thức, đôi mắt màu xanh lục đậm rực sáng.

Chàng nhún vai. “Như ngày hôm qua cô đã nói, đây là nhà tôi”. Chàng nhìn nàng một cách cảnh báo.

Khi chàng phải làm việc trên phim trường, chàng ngủ rất ít – dường như không phải do sự mất ngủ của ngày hôm qua làm cho sáng nay chàng cảm thấy khó chịu, cơn giận của chàng nhanh chóng tăng lên khi đối mặt với người phụ nữ này, là người phụ nữ này, chàng không ngừng suy nghĩ về nàng nhưng không phải theo cái cách mà chàng nghĩ đối với bất cứ người nào đi ngang qua, mà là một cái gì đó sâu sắc hơn rất nhiều. Người phụ nữ này hoàn toàn lừa dối chàng...!

Môi nàng giãn ra. “Đúng thế,” nàng thừa nhận một cách chế giễu, và lùi lại cho chàng vào trong căn hộ.

Tiếng nhạc phát ra từ máy CD trong buồng tắm có thể nghe được rõ hơn. Đó là một phần mà Rosie nhận ra một cách dễ dàng. Nàng nên làm điều đó, nàng đã là một nghệ sĩ violong, và

nàng đã chơi bản nhạc do chính mình viết trong buổi hòa nhạc!

“Đây, tôi ra ngoài và lấy nó về trước đó.” Hawk cầm tờ báo mà Rosie vẫn chưa nhận thấy là chàng mang đến dưới cánh tay. “Trang ba,” chàng thêm vào một cách khó khăn, và Rosie chậm rãi lấy tờ báo từ chàng.

Nàng đưa cho chàng một ánh nhìn sắc nhọn trước khi mở báo và lật đến trang ba, sự tò mò của nàng, mặc dù sự căng thẳng và phiền muộn đã được âm nhạc lấp đầy, nàng mở nó ra.

Đó không phải là tấm ảnh mà đại diện của Hawk gửi cho chàng vào ngày hôm qua. Có lẽ nó khá mờ vì đã bị copy, nhưng nó vẫn thấy một tí mặt nàng để nàng có thể nhận ra.

Tuy nhiên, tay nàng vẫn run nhẹ khi nàng gấp tờ báo lại và để nó trên bàn cà phê. “Dường như nó đủ vô hại,” nàng bác bỏ.

Một cách kiên quyết, vẫn còn hơn bị bối rối bởi thực tế rằng CD của nàng, cha nàng đang nghe trong phòng tắm.

Album mới nhất của nàng – những bản nhạc mà nàng chỉ vừa mới phát hành hồi tháng trước...

“Không có gì nói với tôi sao, Rosie?” chàng hỏi, sự kiên nhẫn của chàng tăng gấp hai lần.

Nàng nhìn chàng ngạc nhiên. “Có gì để nói với anh...?” Nàng lặp lại nhẹ nhàng. “Tôi không nghĩ vậy.”

Hawk khá chắc rằng chàng sẽ để người phụ nữ này dưới gối và đánh vào cái mông nhỏ của nàng trong ít phút! Cặp mông cân đối, bao phủ bởi vải bông màu xanh ban sáng và cái áo khoác xanh giống như đôi mắt lục bảo sáng ngời của nàng...

Tốt hơn. Tốt hơn nhiều, Hawk khẳng định, khi nàng không chọn màu đen cho hôm nay.

Mặc dù điều đó không làm thay đổi sự thật rằng những gì chàng nhận được chỉ là sự trốn chạy, chàng dự tính sẽ lấy nó đi từ nàng. Chàng muốn câu trả lời – chỉ là câu trả lời đó chỉ Rosie mới có thể cho chàng. Một điều gì đó cho thấy nàng dường như không sẵn sàng làm điều này...

Chàng với tay nắm cánh tay nàng khi nàng quay đi. “Có lẽ cô nên đọc thêm một chút nữa về tờ báo sáng nay, Rosie ạ,” chàng cảnh báo. “Tấm ảnh thứ hai của cô – của Rosemarry Harris! Thì rõ hơn nhiều!” Chàng thêm vào một cách dứt khoát.

Mặt nàng tối lại khi nàng liếc nhìn trên tờ báo mà nàng quăng xuống trong vài giây trước, sự can trọng của nàng tăng lên. “Cái gì?”

“Hawk,” cha nàng chào chàng một cách nồng hậu khi ông thấy qua phòng tắm. “Tôi vừa đến thăm ông,” Donald nói nhỏ, mặc chiếc áo vải denim đã bạc màu và cái áo khoác xanh hải quân sau khi ông tắm.

Ông có vẻ khá hơn một giờ trước đó, khi Rosie pha cho ông một li cà-phê trên giường, và nghĩ rằng hôm qua ông không thể tốt hơn được nữa, nhưng rõ ràng ông đã thấy tốt hơn sáng nay. Ông đã chống lại mọi nỗ lực của Rosie khi cứ giữ ông nằm trên giường, khẳng khẳng rằng ông cần đi tắm và nói chuyện với Hawk sáng nay.

Có khả năng rằng cuộc nói chuyện của họ sẽ là nói về nàng, ít nhất là không yên tâm về nàng!

Nàng dễ dàng kéo tay mình ra khỏi tay chàng khi chàng đã thả lỏng cổ tay nàng, và quay về phía cha mình. “Con chắc rằng cha không nên rời khỏi giường.”

“Đừng rời thế, Rosie.” Donald mỉm cười, bỏ đi đau đớn trong lời nói của ông, di chuyển chậm ngang qua căn phòng và để tay lên vai nàng. Ông quay mặt để ho, rồi nhắc, “Sao, cậu nghĩ gì về con gái tôi, Hawk?” Ông nhìn nàng một cách tự hào.

Rosie co lại. Cha nàng có lẽ không muốn biết rằng Hawk nghĩ gì về con gái ông lúc này!

Hawk quan sát người cha và cô con gái, nhận ra rằng mái tóc trắng của Donald đã từng đỏ như con gái ông. Chàng có thể nhìn thấy điểm giống nhau về gương mặt, ngay bây giờ chàng lại biết được mối quan hệ của họ, mặc dù, đôi mắt của Donald màu nâu lục nhạt khi đôi mắt của Rosie là màu xanh sống động.

Nhưng chàng cũng biết những điểm tương tự với Donald không phải là lí do nàng dường như đã quá quen thuộc với chàng ngày hôm qua!

Chàng quay sang làm người đàn ông đứng tuổi. “Cô ấy rất đẹp.” Chàng tuyên bố một cách rõ ràng.

“Tôi không nói nó nhìn ra sao!” Donald cười toe toét. “Mặc dù anh đúng, nó thật sự rất đẹp.” Ông đồng ý, với vẻ mặt tươi cười tự hào. “Nhưng tôi thực ra muốn nói đến...”

“Con chắc rằng Hawk đang quá bận rộn để phải quan tâm đến tất cả việc đó bây giờ...” Rosie cắt ngang một cách vội vàng.

“Tôi không bận gì cả”, chàng trả lời một cách chắc chắn.

Donald cười vui vẻ với chàng. “Anh có nhận ra bản nhạc này không, Hawk?”

Chàng không bao giờ quan tâm đến nhạc cổ điển, mặc dù chàng nhận ra một số đoạn khi chàng nghe chúng. Bản nhạc chàng nghe trong lúc này không quen thuộc với chàng, mặc dù. Chỉ khi người chơi nó...

“Nó thật dễ gây cảm hứng,” chàng thừa nhận một cách thách thức khi đến đoạn Rosie nâng cao đàn violong để tăng dần nổi cô đơn, nghe có cảm giác gần như đau khổ.

Rosie, chàng có thể thấy thật dễ dàng, nhìn một cách đặc biệt khó chịu. Và vì vậy nàng cũng khá khó chịu sau cách mà nàng lừa dối chàng!

Rosie đột ngột tránh ra khỏi ánh nhìn sâu sắc của chàng. Nàng đã muốn nói với cha nàng sáng nay. Trước khi nàng đi.

Bởi vì nàng sẽ rời đi. Nàng đã nhận ra khi nàng nằm thức cả tối qua để suy nghĩ về Hawk, mọi giác quan của nàng tự bảo nhau rằng tất cả các cảm giác đó sẽ chẳng bao giờ đi xa hơn nữa khi mà họ gần nhau- thậm chí khi họ không gần nhau, nàng đã suy nghĩ, trong khi nàng vẫn chiến đấu để chống lại cảm xúc của mình, nàng vẫn có tình cảm với chàng!

Giờ đây nàng nhận ra rằng nàng không thể nào chạy trốn được nữa.

Những ngày trốn chạy của nàng đã kết thúc. Tất cả sự trốn tránh và những lời nói quanh co giữa nàng và Hawk cũng đã kết thúc.

Khi nàng trở về Anh và đối mặt với bất cứ thứ gì nàng cần phải đối mặt...

Nhưng trước hết, nàng cần đối mặt với Hawk.

Và với lời nhận xét của chàng về tiêu đề của tờ báo, nàng vẫn chưa thấy điều gì để bỏ qua, và nàng cần đọc nó.

Nếu sự mỉa mai của chàng là thứ gì đó để bỏ qua, điều gì đó đã cảnh báo Hawk, rằng nàng thực sự là..

Chương 12

“Cha, Hawk – không biết – chưa bao giờ biết gì về những điều đó,” nàng sửa lại. Một cách thận trọng, nàng quay sang ném cho Hawk một cái nhìn lo lắng.

Donald trao cho chàng một nụ cười rạng rỡ. “Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng cậu đã nghe

nói về nghệ sĩ vĩ cầm La Bella Rosa...”

“Cha—”

“Một đoá hồng xinh đẹp?” Hawk dịch lại một cách khô khan.

Một thiên tài trẻ tuổi. Một hiện tượng âm nhạc, cũng là người đã trình diễn ở tất cả các nơi trên toàn thế giới trong vòng bảy, tám năm để phục vụ cho khán giả, vẻ đẹp của nàng cũng nổi tiếng như chính tài năng lạ thường của nàng.

Người nghệ sĩ vĩ cầm trong những chiếc đĩa CD mà Donald đã nghe.

Một người phụ nữ, đã nổi tiếng, luôn luôn mặc trang phục đen.

Rosie Harrison được đảo chữ, ghép lại là Rosemary Harris.

Bởi vậy Rosie chắc chắn là La Bella Rosa!

Hoàn thiện những nghi ngờ vô nghĩa của Hawk rằng nàng có thể đến đây để lừa gạt lấy gia tài của Donald. Hawk có thể không biết nhiều về âm nhạc cổ điển, nhưng chàng không thể không biết Rosemary Harris là một trong những nghệ sĩ nhạc cổ điển có thu nhập cao nhất trên thế giới!

Hawk vẫn đang chờ đợi người bạn ở Anh mà chàng đã gọi để cung cấp cho chàng bất kỳ thông tin nào anh ta có thể kiếm được về Rosie Harrison. Nhưng sau khi nhìn thấy bức ảnh của nàng trên báo sáng nay, và cả bài viết đi cùng với nó, Hawk nhận ra rằng chàng không cần nghe từ anh bạn đó nữa—bởi vì chàng đã biết chính xác nàng là ai và công việc của nàng là gì!

Bất kỳ lúc nào chàng cũng mong đợi được nhìn thấy Rosemary Harris, nghệ sĩ vĩ cầm nổi tiếng thế giới, trong ngôi nhà ở Canada của mình... Nhưng tất cả những gì chàng chứng kiến vào sáng hôm qua là một phụ nữ xinh đẹp mê người, người đã tuyên bố rằng—thật ra thì!—nàng là con gái thất lạc đã lâu của Donald, Rosie.

Chết tiệt, Hawk đã quyết định phải biết được sự thật về nàng—chàng chỉ không mong đợi rằng lại tìm ra bằng cách đọc một bài báo!

Chàng lạnh lùng nhìn của nàng. “Em chắc chắn đã lừa tôi, Rosie, hay tôi nên gọi em là Rosemary?” chàng hỏi một cách gay gắt.

“Rosie là được,” nàng lạnh lẽ nói, lòng nàng co rúm lại vì sự giận dữ bên trong những lời nói của chàng mà nàng có thể cảm thấy. Nàng muốn giải thích, ngay lập tức nói cho chàng về tất cả, nhưng giờ nàng biết từ ánh mắt lạnh lùng chàng nhìn nàng thật quá gay gắt rằng chàng

không còn muốn nghe điều gì nữa. Tất cả những gì chàng đọc trên báo sáng nay về Rosemary Harris đã làm nó trở thành một lời giải thích muộn màng.

Chàng đứng dậy, trông thật cao và đầy mạnh mẽ trong phạm vi hạn chế của căn hộ Donald. Và thậm chí trông chàng như xa xôi hơn khi chàng nói. “Tôi nghĩ tốt hơn tôi nên rời khỏi để hai vị có thể nói chuyện—”

“Hawk, làm ơn—” Sự lạnh lùng trong cái nhìn thâm trầm của chàng về phía nàng như nói rằng nàng lẽ ra không nên phản đối. Nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Em thực sự muốn anh ở lại,” nàng nói với chàng với giọng gần như là van nài.

Chàng phải lắng nghe—phải hiểu những chuyện này.

Không, nàng nặng nề nhận ra rằng. Hawk không cần phải nghe hay hiểu bất cứ điều gì nếu chàng lựa chọn sự từ chối. Vậy chàng tại sao lại từ chối?

Bởi vì chàng đã hôn nàng ư? Hay bởi vì nàng đã hôn chàng? Hay vì họ đã cùng nhau chia sẻ một khoảng thời gian với quá nhiều khát vọng tinh tế đến nỗi nàng gần như không còn muốn nghĩ về bất cứ điều gì khác? Phải không?

Vì nàng tin rằng nàng đã yêu chàng sao? Nếu không nàng đã không cư xử như vậy!

Nhưng chỉ có mình nàng cảm thấy như thế thôi, chứ Hawk thì không. Những gì đã xảy ra giữa họ ngày hôm qua có thể không là gì đặc biệt với chàng...

Rằng những việc đó cũng không làm thay đổi thực tế rằng nàng vẫn nợ chàng một lời giải thích.

“Tôi đã bỏ lỡ gì sao ...?” Cha nàng trông bối rối bởi sự căng thẳng rõ ràng giữa Rosie và Hawk.

Chỉ có mười năm cuộc đời nàng, Rosie ghen ngào thu hết những suy nghĩ của mình vào tận đáy lòng khi nàng rời ra khỏi cánh tay ấm áp của cha. Mười năm xa cách làm khoảng cách giữa họ giống như một vực thẳm rộng lớn.

“Không có gì cả,” Hawk cam đoan với ông bạn già một cách khẩn trương, đôi mắt xanh của chàng băng giá khi chàng ném cho Rosie một cái nhìn cứng rắn. “Rosie, tại sao em không bắt đầu bằng cách nói cho chúng tôi biết lý do cho chuyến thăm bất ngờ này của em?” chàng khô cứng nhắc nhở. “Tôi đoán chắc phải có một lý do nào đó làm em xuất hiện đột ngột như vậy...?”

Rosie nhìn nhìn chàng một cách dò xét, chỉ có thấy được sự giận dữ chưa nguôi trong cái

nhìn của chàng, qua sự nghiêm nghị của chàng và một khuôn miệng không hề cười.

“Những gì ... anh đã đọc trên báo những gì, Hawk?” nàng hỏi từ tốn.

“VẬY em nghĩ là gì?”

Nàng không biết. Nhưng nàng có thể đoán được. Đúng rồi, với những gì nàng biết về mẹ nàng thì chắc chắn là Rosie cũng đoán được.

Uhm. Sẽ tốt hơn nếu giờ Hawk ở lại và nghe lời giải thích của nàng với sự hiện diện của cha nàng. Bởi vì rõ ràng là từ biểu hiện muốn buộc tội của Hawk có thể thấy rằng chàng không có hứng thú để nghe bất cứ lời giải thích riêng nào của nàng cả!

Nàng đứng thẳng lên, bờ vai căng ra ngay cả khi nàng đã hít vào một hơi lấy bình tĩnh, giờ nàng không nhìn vào người một người đàn ông nào, bây giờ nàng chỉ muốn nói xong trước khi rời khỏi: “Trước tiên, tôi nghĩ rằng cả hai người cần biết là tôi đã đặt vé về Anh ngay chiều tối nay—”

“Không được!” cha cô rên lên một cách quả quyết, ngay cả khi ông ngã nhào một cách bất lực xuống chiếc ghế bành, khuôn mặt ông trở nên nhợt nhạt khi ông ngược lên nhìn cô.

“Tại sao?” Hawk đột ngột hỏi dò. “Việc gì ở Anh mà khiến em phải rời đi trước khi em và Donald kịp dành thời gian cho nhau?”

Rosie quay sang phía chàng nở một nụ cười. Không phải là nụ cười tinh nghịch có sức lan truyền của ngày hôm qua, mà là một nụ cười nhuộm màu u sầu.

Đó là nỗi buồn ám ảnh mà chàng đã nghe trong bản nhạc của nàng vài phút trước...

“Hay anh nên hỏi đó là vì ai...?” chàng nhấn mạnh chỗ sửa đổi.

Rosie lắc đầu, nụ cười của nàng trở nên héo mòn. “Đừng tin tất cả những điều anh đã đọc, Hawk!”

VẬY thì cái điều quái quỷ đó có nghĩa là gì chứ?

Rằng chàng không nên tin vào cái thông cáo mà chàng đã thấy trên báo sao? Rằng sự thật không phải là “La Bella Rosa” Rosemary Harris – Rosie!—sẽ làm lễ cưới vào đêm Giáng Sinh?

“Gloria!” Donald thốt lên với sự ghê tởm. “Bà ta chính là người làm con phải trốn về đây phải không, Rosie?” Ông nhìn con gái mình một cách dò xét.

Gloria. Vợ cũ của Donald. Mẹ của Rosie...

Rosie nở một nụ cười mệt mỏi với cha khi nàng gặt đầu. “Con đáng lẽ ra phải hoàn tất chuyến đi nghỉ này một năm về trước rồi.”

“Nói dễ hơn làm mà,” Donald thừa nhận. “Cha đã mất gần mười bốn năm, cho đến khi con được mười hai tuổi, Rosie!—để nhận ra là cha không thể sống với vợ mình được nữa!”

Hawk cố gắng che giấu sự ngạc nhiên của mình. Gloria đã từng là vợ của Donald sao? Donald đã sống với Rosie và mẹ nàng trong suốt mười hai năm đầu đời của Rosie?

Và sau đó thì sao?

Donald đã bỏ đi, rõ ràng rồi. Nhưng còn Rosie? Donald đã làm gì cho cô con gái mười hai tuổi của mình?

Hawk có một cảm giác trống rỗng trong tận đáy lòng chàng—giống như là chàng có cảm giác rằng chàng đã biết câu trả lời cho câu hỏi đó!

Rosie đã nói với Hawk rằng nàng đã không gặp cha trong nhiều năm. Mười năm ư ...?

Câu nói tiếp theo của Donald xác nhận điều đó. “Đáng lẽ cha nên đưa con theo cùng khi cha rời đi, phải không, Rosie?” ông nói tràn đầy cảm xúc. “Con đã không được như hạnh phúc và thành công như cha luôn luôn tưởng tượng, phải không?” ông nhận ra một cách cộc cằn.

Hawk nhìn Rosie một cách dò xét, nhận ra rằng nét bất hạnh trên khuôn mặt nàng chính do việc đó. Bóng tối trong mắt nàng. Khuôn miệng không thích cười của nàng. Âm nhạc mà nàng chơi—vẫn là những âm thanh mà ẩn trong đó là sự cô đơn đau khổ.

Rosie cau mày nhìn cha mình. “Như cha đã luôn luôn tưởng tượng ư...?” nàng lặp lại chậm chạp.

Hawk nhìn từ người con gái đến người cha, nhớ lại tất cả những buổi hòa nhạc cổ điển mà đã làm Donald biến mất thường xuyên trong những năm qua. Thực tế là ông đã chơi một trong những bản nhạc trong CD của Rosie. Và sự thật là ông luôn luôn bật CD của Rosemary Harris bằng dàn âm thanh trong xe hơi ...

Donald có thể đã rời bỏ người vợ và con gái mình mười năm trước, nhưng điều đó không có nghĩa là ông không quan tâm đến cuộc sống của Rosie trong suốt khoảng thời gian đó—rằng ông đã đi từ nhà hát đến các khán phòng khác trên khắp hành tinh này chỉ để xem và nghe con gái chơi nhạc.

“Cha đã từng xem con biểu diễn, Rosie.” Donald nhẹ nhàng xác nhận lại những nghi ngờ của Hawk. “Cha chỉ có thể ngồi vào chỗ của mình, nhắm mắt lại và lắng nghe những bản nhạc ngọt ngào mà con tạo ra một cách quá dễ dàng. Và cha nghĩ Đó là con gái tôi đang ở trên sân khấu, Rosie của tôi,” ông nói thêm một cách tự hào.

Hawk nhìn Rosie khi nàng đang từ từ hấp thụ toàn bộ những lời nói của Donald.

Nàng đã không biết!

Nàng đã không hề biết đến sự hiện diện của Donald tại bất cứ buổi biểu diễn nào của nàng trong suốt những năm qua – không nhận ra rằng ông luôn đứng trong đám đông bị bóng đen bao phủ đó với hàng trăm người khác và ngắm nhìn cô con gái của ông biểu diễn trên sân khấu.

Cho đến tận bây giờ...

Chương 13

Rosie nhìn ông một cách không tin tưởng. Những năm tháng ấy... khoảng thời gian nàng đã tưởng tượng... khoảng thời gian nàng đã tin rằng cha nàng đã hoàn toàn quên sự tồn tại của nàng!

“Cha đến buổi hòa nhạc của con ư?” Cuối cùng nàng cũng xoay sở để nói.

“Năm, sáu lần một năm,” Donald xác nhận. “Mỗi lần như vậy, cha đều đi.”

Nàng choáng váng lắc đầu. “Nhưng tại sao? Cha không cho con biết rằng cha đã ở đó! Cha không ra sau hậu trường và nói chuyện với con!” Nàng xúc động khóc. “Những năm ấy con đã nghĩ rằng, đã tin rằng...”

“Điều gì làm cô tin thế, Rosie?” Hawk là người nhắc nhở nàng.

Nàng ngược lên nhìn chàng, bóng dáng chàng mờ ảo trong làn nước mắt. “Tôi nghĩ rằng ông bỏ lại tôi. Rằng ông đã bỏ rơi tôi. Thỉnh thoảng tôi từng thao thức cả đêm...” Nàng nấc lên, giọng nàng dần nhỏ lại.

“Được rồi, Rosie”. Cha cổ vũ nàng. “Mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Nàng gật đầu. “Thỉnh thoảng con vẫn thao thức cả đêm,” nàng nhắc lại, khi nàng đã có thể kiểm soát được bản thân. “Con đã tưởng tượng rằng cha sẽ có mặt tại một trong buổi hòa nhạc của con, cha sẽ nhận ra con là Rosemarry Harris. Gloria đã quyết định rằng con sẽ sớm có tên tuổi trong sự nghiệp!” Nàng giải thích. “Con đã hi vọng và cầu nguyện rằng cha sẽ ở đó, rằng cha sẽ đến để nhìn thấy con, rằng cha sẽ giải thích cho con biết tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, rằng cha vẫn luôn yêu con”. Nàng kết thúc một cách yếu đuối.

“Cha chưa bao giờ hết yêu thương con, Rosie!” Cha nàng quả quyết, và ông đứng dậy, mặt ông tái đi.

Nàng đã từng mong ước điều đó thật nhiều, thường xuyên, nhưng chúng không bao giờ xảy ra. Và khoảng thời gian đó, nàng đã học cách chấp nhận rằng cha nàng đã vứt bỏ nàng ra khỏi cuộc sống của ông một cách hoàn toàn, như mẹ nàng vậy.

Nàng chấp nhận nó – nhưng không hiểu nó.

“Vậy tại sao cha chẳng bao giờ đến với con?” Nàng khóc. “Tại sao cha lại để con với... để con lại như thế?”

Để nàng lại với mẹ nàng. Hawk biết nàng tính nói điều đó và rồi không nói.

Chàng không bao giờ suy nghĩ rằng, không bao giờ đoán rằng ở đằng sau trái tim tan nát này là cuộc viếng thăm cha nàng. Chàng chưa bao giờ thấy nàng trước đây, và tự hỏi rằng tại sao nàng ở đây.

Một phần trong chàng luôn muốn đi cùng nàng, ôm nàng và nói với nàng rằng mọi chuyện sẽ tốt thôi, rằng chàng không cho phép bất kì ai và bất cứ thứ gì làm nàng tổn thương một lần nữa. Nhưng ở vị trí của chàng sao có thể làm việc đó. Rosie đã có vị hôn phu ở Anh, người đàn ông có dự định kết hôn trong vòng vài ngày tới....!

Nếu có ai đó dỗ dành nàng lúc này thì chắc chắn là Donald.

“Gloria nói – mẹ nói với cha rằng con không muốn gặp lại cha.” Donald nói một cách dứt khoát. “Trong vòng tám tháng sau khi chúng ta chia tay, cha có gọi, cha đến nhà, nhưng mỗi lần cha làm như thế thì cô ta bảo con không muốn gặp cha. Cuối cùng, cha cũng từ bỏ, đánh sập bức tường và rời khỏi Mỹ”. Ông trong buồn kinh khủng. “Gloria đã nổi dỗi khi bảo rằng con không muốn làm bất cứ điều gì cùng cha, đúng không...?”

“Vâng,” nàng nói một cách khàn khàn. Nàng nắm chặt tay mình đến khi tay nàng trắng bệch. “Đó là lí do tại sao cha không bao giờ đến phía sau hậu trường trong mỗi buổi hòa nhạc

của con? Bởi vì cha nghĩ rằng con không muốn gặp cha?”

Donald nhắm đôi mắt lại. “Cha giống như một thằng ngốc, phải không?”. Ông lắc đầu một cách che giấu.

“Cả hai ta đều như thế,” Rosie nói với giọng khàn khàn. “Lẽ ra con nên biết, lẽ ra con nên đoán được khi con tìm thấy những cuộc gọi của cha trong một vài ngày trước, cùng trong chiếc hộp mà mẹ giữ passports của chúng ta. Gloria đã làm tất cả những việc đó...” nàng lắc đầu, gương mặt nàng đau khổ. “Mẹ biết tất cả, đúng không?”

“Cha luôn chắc rằng bà ta luôn biết cách để liên lạc với cha nếu... nếu con đổi ý và muốn gặp lại cha,” cha nàng khẳng định một cách chắc chắn. “Cha cũng đã gửi quà sinh nhật và quà Giáng Sinh mỗi năm”. Ông nhìn nàng một cách dò hỏi.

Rosie nuốt khan. “Con chẳng bao giờ nhận được cả.”

“Cha không thể nào tin được... tất cả những năm ấy..!” Donald rên lên, mắt ông tràn đầy giận dữ về âm mưu của bà vợ cũ.

Hawk có thể hiểu được sự giận dữ của ông. Bản thân chàng cũng cảm thấy sự tàn ác của Gloria Harrison.

Chàng có thể thấy sự đau đớn và bối rối của Rosie, sự cô đơn đó xuất hiện khi nàng chơi violong. Có thể hiểu lí do nàng nói với Donald vào vài ngày trước như thể ông là một người lạ với nàng. Chàng hiểu sự dè dặt của nàng đối với Donald, cho dù đó là gì thì nó đã tạo ra một rào cản để chống lại nỗi đau, chống lại được sự từ chối bởi cha nàng nếu nó diễn ra một lần nữa, vì nàng nghĩ nàng bị từ chối khi còn nhỏ.

Cơn giận của ông với Rosie, với sự lừa dối không quan trọng bây giờ, ngay lúc này ông chỉ muốn bóp cổ Gloria Harrison vì nỗi đau mà bà đã gây ra cho người chồng cũ và đứa con gái!

Rosie lắc đầu một cách yếu đuối. “Nhưng ta đã biết được sự thật...” nàng nói một cách dò hỏi.

“Chắc chắn rồi,” ông trả lời nàng một cách căng thẳng, biểu cảm của ông mềm lại, rằng ông đã thấy cách nàng nhìn ông một cách không chắc chắn. “Có quá trễ không Rosie?” ông do dự hỏi. “Phải không con? Ta có thể bắt đầu lại từ đầu không? Con nghĩ như thế được không?” Ông lo lắng nhìn nàng.

Nàng đã tin rằng điều này đã quá muộn, nhiều năm đã qua, quá muộn để cho nàng và ông có lại một mối quan hệ như thế một lần nữa. Nhưng nàng đã nhìn nhận cha nàng, ông lại một lần nữa là người nàng yêu quý như hồi ấu thơ, người đàn ông nàng vẫn luôn hướng đến và

ngưỡng mộ. Người đàn ông, người mà mặc dù nàng không muốn làm bất cứ điều gì với ông nữa, ông đã đi vòng quanh thế giới chỉ để thấy nàng biểu diễn...!

Nàng cười ngượng. “Không quá trễ đâu cha ạ,” nàng đảm bảo với ông.

“Rosie...!” Ông xúc động rên lên, và ôm chầm lấy nàng bằng sức mạnh của cánh tay ông.

Hawk cảm thấy mình nên ra khỏi đây. Chàng biết rằng mình lẽ ra không nên ở đây lúc này, thời khắc này thuộc về Donald và Rosie.

Cả Rosie cũng như Donald đều nhận thấy được chàng đã lặng lẽ rời khỏi căn hộ và xuống lầu, một cảm giác phức tạp trên gương mặt chàng khi chàng cố giải quyết việc bản thân cảm thấy như thế nào về ngày kết hôn của Rosie và đêm Giáng Sinh...

“Tôi đến để tạm biệt.” Rosie nói một cách cộc lốc khi nàng tìm thấy Hawk ở phòng bếp của nhà trại, đang ngồi tại quầy điểm tâm, khoảng một giờ hoặc hơn thế nữa, đang ngồi uống cafe. Là một giờ đầy cảm xúc. Nàng và cha đã nói chuyện với nhau và nói về cách mà họ đã học được để trải qua khoảng một thập kỉ qua, đi đến sự chấp nhận rằng họ đã phải giữ khoảng cách bởi tham vọng ích kỉ của một người phụ nữ, người đã cố tình làm việc đó, lợi dụng tài năng của Rosie để tạo ra một cuộc sống cho bản thân bà, bất chấp việc có ai bị việc đó làm tổn thương đi nữa.

Họ đã đi một quãng đường dài trước khi họ thả lỏng trong mối quan hệ của cả hai như là một người cha và con gái, nhưng Rosie không nghi ngờ về điều đó, rằng họ đã đến được nơi mình muốn.

Trong khi đó, nàng đã thông suốt với quyết định trở về Anh ngày hôm sau. Nàng biết rằng mình có sức mạnh tình thương mà nàng đã tìm được để đối mặt với mẹ nàng một lần cho tất cả.

Nhưng trước hết là nàng phải chào tạm biệt Hawk...

Và nàng không muốn làm điều đó!

Hai mươi bốn giờ. Một ngày. Đó là khoảng thời gian nàng biết Hawk. Nhưng nàng cũng đã biết rằng nàng yêu chàng. Rằng nói lời chia tay với chàng khó hơn tất cả những năm tháng mà nàng tin rằng cha nàng không quan tâm về nàng.

Bởi vì sẽ chẳng có hạnh phúc mãi mãi giữa nàng và Hawk. Rosie biết rằng cùng lắm nàng chỉ là con gái của nhân viên và cha nàng là bạn của chàng, Donald Harrison.

Đúng vậy, nói lời tạm biệt Hawk là điều khó khăn nhất trong đời nàng.

“Tôi sẽ ra sân bay sớm thôi,” nàng nói với Hawk một cách nhẹ nhàng khi chàng nhìn nàng một cách thận trọng, “Tôi e rằng tôi sẽ không ở lại để giúp anh trang trí cây Giáng Sinh được,” nàng thêm vào một cách buồn bã.

“Nhưng cha tôi cứ khẳng định rằng ông đủ ổn để có thể lái xe đưa tôi ra sân bay, vì vậy, ông có thể sẽ giúp anh khi ông trở về.” Nàng nhún vai, sự im lặng liên tục của Hawk khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Đôi mắt chàng mở to. “Donald không đi về Anh với cô?”

“Không”, nàng lặp lại một cách nhẹ nhàng.

“Tại sao lại không?” Hawk nghiêng rằng, không thấy vui với cái ý tưởng nàng sẽ đối mặt với mẹ nàng một mình. Chàng không thích giọng của Gloria tí nào!

Nàng nhăn mặt. “Ông ấy cũng muốn, nhưng tôi có thể tự làm được, Hawk.”

Chàng có thể hiểu điều đó. Chàng biết rằng mọi thứ mà Rosie muốn nói với bà có lẽ không ai nên nghe. Chàng chỉ không thích cái ý tưởng nàng đối mặt với nó một mình.

Rosie nâng cằm một cách kiên quyết. “Khi anh đã biết, đọc được trong tờ báo, sự trở về Anh lần này hơi phức tạp hơn là việc nói chuyện với mẹ tôi,” nàng giải thích một cách lúng túng.

Ánh nhìn của Hawk hẹp lại trên khuôn mặt đẹp tinh tế của nàng. Gương mặt mà chàng biết nó sẽ theo chàng vào mỗi đêm trong những ngày tiếp theo!

“Bởi vì cô được cho là phải kết hôn vào đêm Giáng Sinh?” chàng nghiêng rằng một cách gay gắt, vì biết rằng cuối cùng nàng cũng đọc cái tiêu đề trên tạp chí chàng đã đưa cho nàng, rằng tuyên bố: “La Bella Rosa” - nghệ sỹ violon Rosemarry Harrison chưa có một lời bình luận nào trong lúc này, nhưng lễ cưới của cô với nhạc trưởng Edmund Price sẽ diễn ra vào đêm Giáng Sinh như dự kiến!

Rosie quay đi, tránh gặp ánh mắt lên án của Hawk. “Tôi đã nói với anh mọi chuyện rất phức tạp”, nàng trả lời.

“Cô cũng đã nói với tôi đừng tin vào bất kì điều gì tôi đọc,” chàng trực tiếp nhắc nàng.

Nàng hít sâu. “Bởi vì tôi sẽ không kết hôn vào ngày đêm Giáng Sinh hoặc bất cứ lúc nào!”

“Cô quên nói chuyện đó với vị hôn phu về điều đó?”

“Không, tôi... này, tôi cần phải đi thôi.” Nàng thở dài mệt mỏi. “Tôi phải đi đóng gói hành lý. Tôi chỉ đến nói lời tạm biệt, và cảm ơn về lòng hiếu khách của anh...”

“Thế nào là lòng hiếu khách?” Hawk cắt ngang. “Trừ khi cô ám chỉ sự thật rằng tôi đưa cô về giường tối hôm qua.” chàng tiếp tục bức bối. “Tôi là gì, Rosie? Sự quăng bỏ cuối cùng trước khi cô chấp nhận sự ràng buộc trong hôn nhân?”

Má nàng nóng như lên. “Dĩ nhiên là không!”

“Dĩ nhiên là có!” Hawk giận dữ cãi lại, đứng dậy và quay mạnh đi.

“Tôi chỉ nói với anh tôi không kết hôn vào đêm Giáng Sinh...”

“Đó không phải như trong tờ báo nói!”

“Tờ báo nói sai rồi!” Nàng khẳng định một cách quả quyết. “Hawk...”

“Tại sao tất cả lại lộn xộn như thế, Rosie?” Hawk cắt ngang một cách chế nhạo. “Nhìn tôi đã tạo nên hứng thú cho cô theo cách này hay cách khác?” chàng khinh bỉ.

Rosie nhìn biểu cảm cứng ngắc kiên quyết của Hawk trong một khoảng thời gian, vài giây đau buồn trước khi nàng quay gót và nhanh chóng trở về căn hộ của cha nàng.

Hawk đã đúng. Cả hai không còn gì để nói với nhau nữa cả...

Chương 14

Ba ngày sau...

“Chuyến bay của cô có thể sẵn sàng trong một giờ tới hoặc hơn, cô Harris,” cô hướng dẫn trong phòng điều hành ở sân bay Hearow nói với Rosie khi nàng uống cạn hết li nước.

“Tôi có thể cho cô thêm một li nước trong lúc cô chờ được không?”

Nàng nhìn người phụ nữ với một nụ cười. “Một li cà phê sẽ rất tuyệt, cảm ơn”. Nàng đồng ý, không quá phiền vì sự trì hoãn của chuyến bay.

Những ngày qua thật sự rất sôi nổi, ít nhất là nên nói như thế, thật tuyệt khi ngồi ở sân bay và thư giãn, tránh xa đám phóng viên trở ngại, những người cứ bám đuôi nàng mỗi bước đi từ khi nàng bay trở về Anh. Ít nhất họ không thể theo nàng tới đây!

Rosie không thể không cười khi nàng thấy hai đứa bé ở phòng đối diện đứng nhìn chăm chăm vào cây Giáng Sinh khổng lồ được đặt ở một góc phòng, gương mặt chúng sáng lên khi chúng nhìn lên vô số đèn màu và ngôi sao sáng lấp lánh trên đỉnh cây. Tuyết rơi nhẹ ngoài sân bay như một tấm màn tuyết vời, phong cảnh phù hợp một cách thích thú và hiển nhiên với thời gian khi Chúa Giáng Sinh đang đến.

Tuyết làm nàng nhớ đến Canada. Dĩ nhiên là Hawk...

“Cô làm ơn cho hai tách cà phê nhé”. Một giọng nói lè nhè, khàn khàn quen thuộc từ phía sau Rosie.

Nàng quay ghế lại một cách đột ngột để nhìn Hawk với đôi mắt ngạc nhiên. Dường như những suy nghĩ của nàng về chàng đã mang chàng tới đây.

Nhưng chàng đã ở đây!

Không phải ở Anh, ở đây, trong phòng chờ khách ở sân bay Heathrow!

“Dĩ nhiên, ông Hawkey”. Cô tiếp viên trao cho chàng một nụ cười rạng rỡ, trước khi quay trở ra nơi làm việc của cô.

Rosie dễ dàng nhận ra ánh mắt của người phụ nữ đang rời đi chỉ nhìn riêng Hawk.

Nàng nghĩ về chàng thường xuyên hơn kể từ ngày họ chia tay ba ngày trước, mái tóc dài có cảm giác mượt mà khi chạm vào, đôi mắt sâu của chàng, một màu xanh ấm áp, gương mặt thô kệch đẹp trai của chàng, gương mặt mà nàng yêu thật nhiều! Giây phút này nàng vẫn không nói gì và cứ nhìn chăm chăm vào chàng.

Chàng nghiêng nhẹ đầu, mỉm cười khi chàng cúi nhìn nàng. “Anh có thể ngồi đây không?” chàng nhẹ nhàng nói.

“Em... dĩ nhiên,” nàng trả lời một cách ngập ngừng. “Mời ngồi”. Nàng ra dấu vào cái ghế đối diện, một động tác mà chàng đã lơ đi khi chàng hạ thấp chiều cao của mình vào chiếc ghế bên cạnh nàng. “Em không biết là anh cũng ở Anh...?” Nàng đã nói chuyện với cha vài lần vào mấy ngày cuối, một lần nữa vào ít giờ trước, và ông cũng không đề cập tới việc chàng đã ở Anh...

Hawk cười nửa miệng. “Anh không ở Anh. Đúng, anh rõ ràng... nhưng chỉ mới...” Chàng

nhân nhó. “Rosie, anh chỉ vừa xuống máy bay, chuyển bay từ Calgary...”

Cùng chuyển bay nàng cất cánh trở về Canada...

Bây giờ nàng hoàn toàn bối rối. Nếu Hawk chỉ vừa mới đến, vậy chàng đang làm cái gì trong phòng chờ khách...?

Bắt đầu từ đâu đây? Đó là vấn đề của Hawk. Nó dường như dễ hơn sau khi chàng nhìn thấy bảng thông báo về việc hoãn lại đám cưới của Rosie trên tờ báo. Chàng sẽ bay đến, nhìn nàng, nói chuyện với nàng, xem nếu chàng có thể thuyết phục nàng rằng không có lí do nào giải thích rằng tại sao nàng không bay trở về Canada để trải qua Giáng Sinh với cha nàng. Và chàng, dĩ nhiên...

Điều duy nhất xảy ra là nó không được diễn ra theo cách ấy!

“Em gọi cho Donald khi nào, để nói với ông rằng em đang bay về cho ngày Giáng sinh sau đó?” chàng hỏi.

“Trong vài giờ trước, khi em xoay sở để đặt vé máy bay,” Rosie nói chậm.

Hawk gật đầu. “Và anh đã chuẩn bị cho chuyến bay, đến để gặp em. May mắn thay, Donald đã biết trước và đặt cho anh một vé trên cùng một chuyến với em. Cảm ơn.” Chàng trao cho cô tiếp viên một nụ cười nồng ấm khi cô đưa cho họ cà phê.

Có một điều duy nhất trong tuyên bố của Hawk thật sự ghi nhận vào tâm trí của Rosie. “Anh bay đến để gặp em ...?”

Tại sao chàng lại bay đến để gặp nàng? Hai người họ đã chia tay khá tốt ở Canada, hoặc hơn thế khi nói chuyện với nhau trên điện thoại từ khi nàng trở về Anh, vậy tại sao bây giờ Hawk lại bay đến để gặp nàng?

“Không phải là anh nên ở bên gia đình sao?” Nàng biết từ cha nàng rằng cha mẹ, em gái và gia đình em gái chàng đã bay đến để trải qua Giáng Sinh cùng chàng.

“Em cũng chẳng phải nên ở nơi khác hay sao?” Chàng trả lời một cách nhấn mạnh.

Đêm Giáng Sinh. Ngày đám cưới của nàng. Ngoại trừ việc cả hai người đều biết chuyện đó sẽ không xảy ra.

Rosie lắc đầu, “Nơi duy nhất mà em muốn ở trong đêm Giáng Sinh là Canada, với Donald.” Với chàng, nàng thêm vào trong thâm tâm, vẫn chưa chắc Hawk đang làm gì ở đây. Nàng nhìn chàng thật lâu trong vài giây trước khi trả lời một cách khó khăn.

“Và người duy nhất anh muốn cùng trải qua Giáng Sinh đang ngồi đây.” Chàng nói một cách thô lỗ, và ánh mắt thì chưa bao giờ rời khỏi nàng.

“Hawk...?” nàng thở dốc, hầu như không dám thở, trong trường hợp đang mơ và sẽ thức dậy.

Chàng nhún vai mạnh mẽ, bên dưới chiếc áo khoác màu nâu chàng mặc áo sơ mi lụa kèm với một chiếc áo bông chéo, cả hai đều màu đen. “Mấy ngày nay anh như một tên ngốc. Anh lẽ ra không nên để em như thế. Hay ít nhất anh nên khăng khăng đi cùng em. Nhưng anh nghĩ em chỉ đến Canada bởi vì em có vài việc cần giải quyết với người đàn ông em phải đám cưới, rằng em sẽ trở lại đây và mọi thứ lại êm đẹp. Chết tiệt, Rosie!” chàng nói một cách phẫn nộ, “Ít nhất em cũng nên nói với anh rằng Edmund Price đáng tuổi làm ông của em!”

“Ông ấy không già như thế!” Nàng kêu lên phản đối.

“Được thôi, cha em vậy.” Hawk cau có. “Anh nghĩ hẳn là một tên trẻ tuổi, rằng... đừng để ý điều đó,” chàng gạt bỏ một cách thiếu kiên nhẫn, tìm lấy tay còn lại của nàng và để nó trong cả hai tay chàng. “Mối quan hệ đó thật sự chấm dứt?”

“Đến mức mà em nghĩ nó chưa bao giờ thật sự bắt đầu”, nàng thừa nhận một cách buồn bã. “Mẹ em đã nghĩ rằng đó sẽ là một ý tưởng tuyệt vời cho em để kết hôn với một nhạc trưởng có uy tính như Edmund, đó là cách tiến xa trong công việc của em. Không có một hỗ trợ nào lúc đó. Em đã đi cùng với điều đó.” Nàng nhả lại, một cách để ghê tởm bản thân.

“Em được hỗ trợ mà, Rosie...”

“Vâng, em đã có.” Nàng gạt đầu chắc chắn. “Nhưng cho dù anh nghĩ như thế nào, cái bảng tin trong tạp chí nói em đã làm hỏng buổi lễ đính hôn trước khi em đi Canada để gặp Donald”, nàng thêm vào một cách quyết đoán, nàng cảm thấy tay mình ấm áp hơn khi nó nằm trong tay Hawk. “Mẹ em là nguồn cung cấp của bài báo anh đọc vào ba ngày trước.” Nàng thở dài. “Bà từ chối chấp nhận rằng đám cưới đã bị hủy bỏ, đơn giản là bà không thể chịu được bất cứ ai ngăn cản bà. Nhưng em đã làm hỏng mọi nút thắt công việc của bà từ khi em trở về, trong tương lai em dự tính sẽ tự quản lý công việc và cuộc đời của em,” nàng nói với chàng một cách dứt khoát.

Cảnh tượng với mẹ khi đó nàng không thấy hài lòng khi nhớ lại, nhưng Rosie không thấy hối tiếc. Nàng hi vọng rằng một ngày, trong một tương lai không xa, nàng và mẹ có thể tìm lại được mối quan hệ một lần nữa. Chỉ cần không phải là mối quan hệ công việc không khoan nhượng mà họ đã có trong mười năm qua.

“Vậy anh đã nghe”, chàng nói lè nhè. “Mấy tờ báo ở Anh cũng đã đầy những câu chuyện trong vòng vài ngày qua. Em sa thải mẹ em như một người quản lý và hủy bỏ tất cả kế hoạch về

đám cưới,” chàng kết thúc một cách nguơng mặt.

Rosie không muốn nói về những chuyện đó. Nàng muốn tiếp tục với cuộc sống của mình, không nhìn lại. “Tại sao anh muốn gặp em, Hawk...?” Nàng hỏi một cách thận trọng.

Nếu là chẳng có gì, ba ngày xa Hawk chỉ xác định những điều nàng biết ở Canada: nàng đã yêu Hawk. Một cách sâu sắc, một cách điên cuồng, một cách hoàn toàn. Nàng không biết tình cảm của chàng đối với nàng như thế nào.

Nhưng chàng đã ở đây, không phải sao? Chàng đã đặc biệt bay sang Anh chỉ để gặp nàng. Điều này nói lên rằng chàng phải có ý gì đó.

Ánh nhìn Hawk lang thang trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Hôm nay nàng xõa tóc, chảy như ngọn lửa trên vai và phía sau lưng nàng. Và nàng cũng không mặc màu đen, mà là một chiếc váy lụa có cùng màu xanh với đôi mắt nàng, đôi chân dài, trơn mịn, đôi guốc cổ cao cũng cùng màu với chiếc váy.

“Anh nhận thấy rằng em vừa mới mua sắm xong?” chàng nói một cách chắc chắn.

“Quà của ngày Giáng Sinh? Vâng”. Nàng cầm một cái túi to ở bên cạnh, đó là một túi đầy những gói quà. “Thẻ tín dụng em vẫn còn xài được”. Nàng cười.

Hawk lắc đầu. “Ý anh là váy và giày của em. Trông em thật tuyệt vời,” chàng chắc chắn với nàng bằng giọng khàn khàn.

Hai gò má điểm vài nốt tàn nhan của nàng ửng hồng. “Màu đen là một ý tưởng khác của mẹ em, em đã mang tất cả cho cửa hàng từ thiện.” Nàng cười ngượng, “Hawk, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em: tại sao anh lại muốn gặp em?”

Nàng đã tự tin hơn ba ngày trước, Hawk nhận ra điều đó. Nàng dường như đã kiểm soát được cuộc sống của nàng, và dĩ nhiên là tận hưởng nó.

Chàng có quyền trả lời nàng, để nàng có thể bỏ đi chút tự do mà nàng đã chiến đấu để nhận lấy và thắng một cách quả quyết không?

Chàng nhìn xuống tay nàng khi nó ở trong tay chàng, ngón cái của chàng di chuyển một cách cẩn thận trên làn da mềm mại của nàng. Chỉ cần chạm vào nàng như thế, được ở cạnh nàng như thế, làm đầu gối chàng mềm đi, và chàng biết nếu họ không ở nơi công cộng thì chàng đã ôm nàng vào lòng và hôn nàng ngay lúc này.

Ánh nhìn của chàng trở lại trên gương mặt nàng, để nhận thấy rằng nàng đang nhìn chàng một cách bồn chồn. Chàng chạm vào để làm dịu sự nhăn nhó trên đôi lông mày của nàng, và

sau đó nhẹ nhàng chạm vào má nàng. “Em thật đẹp, Rosie,” chàng nhẹ nhàng thì thầm. “Đẹp một cách hoàn hảo, một cách tuyệt đối.” Chàng lắc đầu. “Anh đến Anh để hỏi em, cầu xin em nếu cần thiết, cho anh cơ hội... cưới anh nhé. Nhưng...”

“Vâng!” Rosie nhanh chóng nói, trước khi chàng có thể hoàn tất câu nói của mình. Nàng không muốn nghe bất cứ nhưng nhị gì. Kể từ bây giờ tốt nhất là sẽ không còn lần thứ hai, trong cuộc đời nàng, nàng sẽ không ước mong, không mơ mộng, không tiêu cực, tất cả mọi điều nếu nàng có thể ngăn cản chúng.

Nó là một trong những lí do nàng trở lại Canada sớm. Nàng muốn trải qua đêm Giáng Sinh với cha nàng, dĩ nhiên, nhưng nàng cũng muốn gặp Hawk, để xem họ còn có cơ hội nào cùng nhau xây dựng một mối quan hệ.

Dù nàng không nghĩ rằng Hawk sẽ đến gặp nàng như thế...!

Hawk vẫn như thế, ánh nhìn chàng di chuyển dò xét qua gương mặt nàng, dừng lại trên đôi mắt sáng và cặp môi mềm mại. “Vâng...?” chàng lặp lại một cách không chắc chắn.

Nàng gật đầu. “Nếu đó là lời cầu hôn, vậy thì em chấp nhận!”

Chàng lắc đầu, nhìn một cách do dự. “Đó không phải là một lời cầu hôn, Rosie,” chàng thờ dốc.

Oh, Chúa ơi, nàng đã trở thành con ngốc?

“Đây mới là một lời cầu hôn!” chàng nhấn mạnh, thậm chí chàng còn đứng lên khỏi ghế, quì một chân trước mặt nàng, tay chàng vẫn nắm chặt tay nàng khi chàng nhìn nàng. “Rosie Harrison, em sẽ lấy anh nhé?”

Nàng không phải là đứa ngốc, Hawk đang thực sự cầu hôn nàng!

Họ bị bao quanh bởi những du khách hạnh phúc đang trên đường trở về để trải qua đêm Giáng Sinh với những người họ yêu thương, hai đứa trẻ vẫn chơi đùa hạnh phúc bên cây Giáng Sinh lấp lánh, tuyết vẫn đang rơi bên ngoài, và Hawk vừa mới ngỏ lời cầu hôn nàng!

Nó quá kì diệu để trở thành sự thật...!

“Em có nghĩ sẽ cho anh câu trả lời sớm không Rosie?” Hawk rầu rĩ thì thầm khi nàng đang trì hoãn thời gian trả lời. “Chúng ta đang thu hút khá nhiều sự chú ý,” chàng thêm vào một cách chế giễu.

Nàng nhìn quanh họ. Đủ chắc chắn rằng, tất cả những vị khách trong phòng chờ đều xem

vở kịch hiện đang diễn ra ở căn phòng đối diện, cô tiếp viên cũng nhìn chăm chăm họ.

Rosie quay lại nhìn chàng. “Vâng, vâng, vâng, em đồng ý lấy anh!” nàng quả quyết một cách hưng phấn.

Hawk cười đắc thắng khi nhận lời chúc mừng từ đám đông bao quanh họ, chàng ôm Rosie vào lòng và hôn cô với tất cả nhớ mong mà chàng cảm nhận từ khi nàng rời khỏi chàng vào ba ngày trước.

“Anh yêu em, Rosie Harrison,” chàng rên lên khi cuối cùng chàng cũng buông ra để hít thở. “Anh không biết có thể nhớ một người nhiều tới vậy cho đến khi em rời Canada và trở về Anh. Kể từ khi em rời xa anh!” Chàng tựa vào trán nàng, cánh tay chàng vẫn ôm chặt nàng.

“Em cũng yêu anh, Hawk” Rosie thở, nói với giọng run run. “Rất nhiều, rất nhiều.”

“Vâng, đó là tất cả vấn đề,” chàng thì thầm. “Yêu thương lẫn nhau, muốn ở cùng nhau, đó là tất cả vấn đề.”

Đúng vậy, Rosie nhận ra. Bất cứ điều gì xảy ra trong tương lai, bất cứ nơi nào công việc sẽ mang họ đến, bởi vì nàng đang chơi nhạc, muốn chơi nhạc một lần nữa, miễn sao là họ yêu thương lẫn nhau, chẳng việc gì là vấn đề.

*****

“Quà Giáng Sinh là gì thế, Rosie,” Hawk nói với nàng, chính xác là một năm sau, con gái của họ vừa mới chào đời trong vài phút trước, đang nằm một cách cẩn thận trong tay chàng.

“Con bé là món quà của hai ta.” Rosie mỉm cười, nhẹ nhàng chạm vào tay đứa bé, nàng hầu như không thể tin rằng điều kì diệu này đã xảy ra.

Đã được một năm trôi qua với những nụ cười, những tiếng cười, yêu, được yêu, sắp đặt công việc của họ, và nàng mang thai để họ không quá thường xuyên xa nhau. Cuối cùng, sự chào đời của con gái Sophie đã làm tăng thêm sự hạnh phúc của họ.

“Donald, mẹ và cha sẽ đến vào sáng nay,” Hawk nói chắc chắn với nàng khi chàng nhẹ nhàng đặt cô con gái tóc đỏ vào tay nàng, và ngồi xuống cạnh nàng bên chiếc giường của bệnh viện. “Anh đã gọi cho Gloria và nói với bà về tin tốt lành này,” chàng mỉm cười nói thêm. “Bà gửi cho em lời chúc mừng và hi vọng sẽ gặp chúng ta lần sau khi ở New York.”

Mối quan hệ với mẹ Rosie vẫn mỏng manh, ít nhất có thể nói vậy. Mẹ nàng đang làm việc cho công ty PR ở Mahattan và hai người chỉ gặp mặt nhau hai lần trong năm ngoái, cuộc gặp mặt căng thẳng, khi họ nhận ra rằng họ chẳng có gì để nói với nhau.

Điều đó không quan trọng. Chẳng còn gì quan trọng bằng sự hạnh phúc mà Rosie và Hawk đã có với nhau, hạnh phúc đó trải dài cho cha cô và gia đình Hawk.

“Chúng ta nên có một cậu con trai vào Giáng Sinh năm sau nhỉ?” Rosie nhìn Hawk một cách rạng rỡ, yêu người chồng đẹp trai của nàng hơn bao giờ hết, bởi vì nàng biết chàng yêu nàng rất sâu sắc.

Hawk cúi xuống hôn nàng. “Rất vui lòng tuân lệnh, bà Hawkley”, chàng thì thầm yêu thương. Bà Hawkley.

Không phải Rosie Harris.

Không phải Rosie Harrison.

Mà là Rosie Hawkley.

Vợ của Hawk.

Đó là tất cả những gì nàng mong muốn...

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

